ANUL XXVII - Nr 46

OCTOMBRIE - DECEMBRIE 1984

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

NASTEREA MANTUITORULUI

SARBATORI FERICITE SI ANUL 1985 PLIN DE MARI IMPLINIRI LA MULTI ANI!

UREAZA
SPRIJINITORILOR-CITITORILOR SI
COMPATRIOTILOR,

REVISTA SI EDITURA CARPATII.

EL, CHINUITUL

Radu BUDISTEANU

NU trebue să-ți pleci urechea la șoapte. Nu mi-am plecat-o niciodată. Când, însă, șoapta prinde grai și tinde să fie clamată, ești obligat să întrebi ignoranța de ce scrijelează pe scoică numele lui Aristide?

Pe la răscruci se'ngână tot mai des de la o vreme:

"Dreapta" a pierdut războiul. In România, cuvânt de spus vor avea mâine forțele "stângii".

Acest cuvânt îl auzim de 40 de ani. Noi îl auzim pe aripele vântului. Poporul îl simte pe pielea lui. Exilul vrea să-l prelungească? Să plece clanul Ceaușescu, să vină clanul Masonescu?

Asta să fie România de mâine? In locul internaționalei proletare, internaționala burgheză? In locul levierelor de comandă apucate brutal, cablurile subterane sezisate perfid?

Care "dreaptă" a pierdut războiul? Soldatul care a luptat pentru pământul Țării lui, pentru credința strămoșilor lui, pentru palmacul copiilor lui, pentru icoana Precistei sprijinită în lacrimi pe mâinile încremenite ale morților neamului lui? Să spună puterile stângii ce "dreaptă" a pierdut războiul în România?

"Dreapta" politiciană? Cea care a existat prin etichete fals definitorii, și larg remuneratorii? "Dreapta" bugetivoră? "Dreapta" valutoforă? "Dreapta" dictaturilor regele? "Dreapta" încetării luptei? "Dreapta" întoarcerii frontului? "Dreapta" colaborării comuniste la guvern? "Dreapta" armistițiului de la Moscova? "Dreapta" care apoi s'a stins în bezna temnițelor? Pentru Tară in praf și pulbere a trăit, în praf și pulbere a pierit.

"Forțele stângii"? Stânga proleto-plutocratică o vedem, o avem, cu mizerie penru popor, cu miliarde de dolari pentru ea. Are cineva neghiobia să creadă că Țara, liber consultată, se va întoarce către aceasta?

"Stânga" burgheză nu există. Prin definiție stânga include marxismul.

"Stânga" forțelor oculte? Politica e "res publica". Politica se face în for, nu în loji. Nu cunosc în istoria omenirii un popor băgat în loji. Cunosc beneficiari profitând de loji și cunosc loji profitând de beneficiari.

Rămane poporul. Poporul nu e nici al "dreptei", nici al "stângei". E al nației.

Poporul Român a pierit? L-am văzut pe teren la 20 si 22 decembrie 1937. Urma să-l revedem, mai impetuos, la 4 martie 1938. I s'a substituit Borgianul dinastic. Asasinatul de Stat e opera acestuia. Asentimentul în Stat a fost opera celorlalți. A protestat cineva?

Am mai văzut poporul Român la 19 noembrie 1946. Atunci nu mai era Carol II. Erau domnii Harriman, Clark Kerr și Visinski.

Carol II și aceștia au putut mistifica voința poporului Român, dar n'au putut-o suprima. Credeți că 40 de ani de comunism au suprimat-o? N'au putut-o suprima invaziile trecutului, n'a pu-

tut-o suprima păgânismul, o s'o suprime ceauşismul?

Deci, în ziua de mâine, domnii politicieni se vor eticheta "stânga", "dreapta" şi ce-o mai fi. Acestea nu sunt România. România e din luncă pân'la munte omul care-a suferit, a nădăjduit şi va înfăptul. Nu pe păsăreşte, ci pe româneşte. Nu cu inițieri şi mistere, ci deschis, cu vorba curată, cum au făcut-o toţi înaintaşii, fiindcă acesta e poporul: urmaşul peste care au trecut şi s'au dus furtunile cum se vor duce şi cele de azi, pentru care Dumnezeu a lăsat să'nverzească iar miriştele şi să tragă iar clopotele de Nunta cea mare a Neamului în ziua cea mare de mâine.

Uitaţi-vă la poporul nostru si-i înţelegeţi destinul:

Chinuitorii s'au dus şi a rămas el, chinuitul, să-i prohodească pe chinuitori.

ETERNA NEREUSITA A UNIRII EXILULUI

Faust BRADESCU

E multe ori este nevoie de o reflecţie semantică pentru a distinge conceptele de interpretare ale unui termen. Neîntergerile cele mai curente între indivizi mânaţi de aceleaşi idei şi speranţe, provin din această interpretare divergentă, uneori chiar haotică, a aceleaşi noţiuni.

Deaceea, termenul "revoluţie" poate provoca teamă, desgust sau entuziasm, după cum este interpretat. Acelaş lucru se întâmplă cu nu mai puţin celebra noţiune "democraţie", care, după aproape două secole de glorie, se vede total deformată şi interpretată. Nu există partid politic care să nu se intituleze democrat şi nu există Stat comunist care să nu-şi adauge pecetea de "democratic". Astfel, expresiunea pleonastică "democraţie populară" vine să tulbure şi mai mult sensul exact al unui termen deja destul de răstălmăcit.

Nu mai puţin greşit este comentat şi termenul "naţionalism" pe care lumea –sub influenţa unei propagande răuvoitoare– îl declară din oficiu "rasist", "şovinist" sau "anti-proletar".

Aceste constatări ar trebui să pună pe gânduri pe toţi cei ce au un cult pentru just şi echitate, şi mai ales de respect faţă de om. Situaţia haotică în care se sbate omenirea ar trebui să împingă individual spre o interpretare cinstită a termenilor pe care-i mânuieşte. Si aceasta pentru două motive:

1. Pentru a scăpa influenţei nefaste a mentalităţii confuse ce s'a împământenit.

2. Pentru a nu năpăstui pe cineva lipindu-i pe spate o etichetă stâlcită şi inoportună.

In ciuda aparenţelor există adesea puncte comune, posibilităţi de apropiere şi înţelegere între diverse tendinţe politice având, dacă nu ideologie comună, cel puţin, acelaş ţel. Deaceea, ar trebui să preocupe la maximum pe toţi absurdele interpretări în ceace priveşte situaţia luptei pentru dezrobirea ţării şi poziţia celor aşa zişi "demni" de a lua parte sau nu.

Sub presiunea unor interese sau ambiţii ne la locul lor, se selecţionează în mod arbitrar sau se taie în "felii de apartenenţă" diversele forţe politice. Aceste forţe, inerente într'o diasporă variată, sunt declarate după placul unora APTE sau NEAPTE de a face parte din "organizaţia", "grupul", "Comitetul", "formaţia democratică" sau "rezistenţa anti-comunistă" destinate să dezrobească ţara... Uneori li se pune la îndoială şi dreptul de a face parte din exil.

Astfel luăm cunoştiinţă că există PATRIOTI de mâna'ntâia, de mâna a doua sau chiar de mână şi mai nefericită, conform calităţilor sau defectelor ipotetice pe care anumiţi "politicieni" în poziţie preferenţială, le distrubie în dreapta şi'n stânga, cu o uşurinţă contradictorie şi nepăsătoare.

Categorisirea aceasta poartă, prin simpla ei expunere, un suflu difamatoriu, fără drept de replică, pentru cei dispreţuiţi ca un certificat absolutoriu de bună purtare, pentru cei agreaţi. Numai că, foarte adesea, cei ce-şi arogă acest drept de definire fac nişte erori monumentale, strigătoare la cer, şi'n acelaş timp dăunătoare propriului exil şi misiunei ce-i revine.

Unii, mai deschişi la minte sau cu spirit politic mai desvoltat, au început să-şi dee seama de echivocul creat. Alţii, însă, persistă să arunce anateme sau să proclame în mod stupid "inaccep-

urmează pag. 4

UCIGASI DE AZI SI DE IERI

Nicolae ROSCA

"Deci nu vă temeţi de dânşii, căci nimic nu este acoperit, care să nu se descopere, şi ascuns, care să nu fie cunoscut. Ceeace vă vorbesc vouă în întuneric, s'o spuneţi la lumină; şi ceeace auziţi la ureche, s'o predicaţi prin case.

"Si să nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu-l pot ucide; ci să vă temeţi mai curând de acela care poate şi sufletul si trupul si trupul să le piardă în gheenă".

(Matei, 10, 26-29)

LTE pete de sânge nevinovat au mânjit recent societatea noastră. Din puţul fără fund al urilor au sărit iarăşi la lumina zilei –sau mai bine zis în întunericul nopţii– cainii moderni ai omenirii care-şi cer mereu raţia de victime, într'o goană flămândă spre distrugerea omului şi a luminilor lui interioare. Un preot polonez, părintele Jerzy Popieluszko a fost ucis de curând de eternul duşman al lumii noastre, comunismul. Este ultimul martir cunoscut al tăvălugului roşu care macină fără întrerupere societatea creştină. Spunem că este ultimul martir cunoscut, căci necunoscuţi, ucişii anonimi, cari nu au nici măcar mângâierea unui gând pios care să le perpetueze amintirea, sunt mulţi. Sunt enorm de mulţi şi numărul le creşte pe zi ce trece, în acel infern de Europă ieşită din demenţele deslegate la Yalta şi Teheran. Cu o monotonie dureroasă, dârele de sânge se preling necontenit pe filele istoriei noastre bolnave şi pătează cu ruşine conştiinţa –dacă o mai are– a unei lumi conformate cu bestialităţile moderne.

Aşa cum obişnuiesc marxiştii să se debaraseze de adversarii lor, reali sau numai potenţiali, părintele Popieluszco a fost răpit, a fost schingiuit, după cum ne spun ziarele, şi apoi ucis cu nelipsitul glonte în ceafă, marca inconfundabilă a acestora.

Autorităţile poloneze, cu un cinism supărător pentru inteligenţa omului liber, au negat la început cunoştinţa acestui act. Au încercat chiar să îndrepte bănuielile poporului în altă direcţie, procedând la o serie de arestări absurde. Dar poporul polonez care cunoaşte bine comunismul, căci suferă de 40 de ani samavolniciile lui, a cerut, prin concentrări masive de oameni pe străzile oraşelor, clarificarea acestui act. Căci poporul intuia cum s'a produs tragedia, cine a pus-o la cale şi pentru ce a fost pusă la cale. Si poporul nu se înşela.

Pus cu spatele la perte –Walesa a declarat că sindicatul liber, Solidaritatea, va fi capabil el singur să descopere adevărul– guvernul polonez a fost obligat să tragă puţin perdeaua şi să desvăluie o parte din adevăr uciderea fără scrupule a unui preot al lui Dumnezeu. Trupul lui fusese asvârlit într'un basin de apă, unde ucigaşii credeau că nu va putea fi găsit. Dar guvernul comunist polonez nu a declarat tot adevărul. El încearcă să-şi spele mâinile de sângele preotului martir, declarând că omorul ar fi opera exclusivă a trei membrii ai poliţiei sale secrete, realizată fără ştirea autorităţilor. Ar fi deci, o iniţiativă deşuchiată a acestora (...mai şti, poate chiar o maşinaţie fascistă pusă la cele pentru a compromite un regim atât de blând, de corect şi de iubitor al drepturilor omului...) în care nu au intervenit sfere înalte din regim.

Minciuna şi cinismul sunt atât de străvezii încât nici cel mai naiv om, nu o poate admite. Căci, poate cineva, într'un regim comunist, în care este controlat până şi aerul pe care-l respiri, să ia astfel de iniţiative pe cont propriu? Ce funcţionar subaltern are curajul, acolo, să păşească în altă cadenţă decât aceea pe care-o marchează fanfara roşie?

Nu! Categoric, nu! Nu este vorba de o extralimitare nefericită la un nivel subaltern. Părintele Popieluszko, ultimul martir cunoscut, a fost ucis de sistemul comunist, dintr'o ură îndrăcită contra a tot ceeace este curat, a tot ceeace este OM. El a fost eliminat nu de trei indivizi nefericiţi, ci de însăşi muchiile (ca să întrebuinţăm limbajul lor) acestui regim, detestat şi urît în Polonia. Firele barbariei merg chiar mai departe, până la Moscova, căci nici măcar Jaruszelvski nu este liber să întreprindă astfel de acţiuni fără asentimentul Kremlinului.

Ce motive i-au îndemnat la asta?

Tânărul preot polonez (avea numai 37 de ani) a fost înlăturat pentrucă era un creştin şi un patriot. Era un om intransigent în credinţa lui, cum trebue să fie orişice creştin şi mai ales un preot, care nu făcea compromisuri de niciun fel cu duşmanii Bisericii pe care o servea. El era încălzit şi de o profundă iubire pentru tara sa pe care o voia liberă, independentă şi curăţită de sgura ateismului. Era un om care susţinea fără frică sindicatulliber Solidarnose" şi lupta pentru susţinerea moralului şi a aspiraţiilor nobile ale poporului din care făcea parte. In Biserica sa, Sf. Stanistav, situată intr'un cartier muncitorese şi mărginaş al Varsoviei, făcea săptămânal slujbe dedicate "Patriei poloneze", la care asistau o mulţime de credincioşi. Aceasta i-a speriat pe comunişti. Devenise un duşman periculos al regimului şi - şi asta era gravreuşise să concentreze în jurul Bisericii sale tot spiritul de rezistenţă şi tot patriotismul polonez. Asta nu mai coincidea cu canoanele comuniste. Preotul trebuia înlăturat cu forţa. Si l-au înlăturat.

Când marxismul întâlneşte în drumul lui oameni întregi, oameni cu suficientă inteligenţă pentru a nu se lăsa înşelaţi de "corurile lor îngereşti", oameni cari au curajul să desvăluiască semenilor lor pericolul roşu iminent şi implacabil, oameni cari au putere să mobilizeze suflete şi conştiinţe, intră în panică şi încep jocul macabru al eliminărilor fără contemplaţie şi fără scrupule.

Din această cauză a fost ucis preotul catolic Jerzy Popieluszco. Si tot pe această linie trebuesc văzute şi înţelese şi ultimile încercări de atentate contra Pepei Ioan-Paul II, contra Preşedintelui Statelor Unite, Ronald Reagan şi contra Premierei britanice, Dama de Fier, Doamna Margareta Teacher.

* * *

La 30 Noembrie, s'au implinit 46 de ani dela asasinarea, în cadrul aceleiaşi scheme marxiste de eliminare a adversarilor supărători, a unui alt vajnic luptător anticomunist; Corneliu Zelea Codreanu.

Scena pe care s'a jucat această bestialitate a fost România anilor 1938. Dar ucigaşii sunt aceiaşi.

Corneliu Codreanu, cu o intuiţie profetică, descoperise încă din anul 1919 pericolul roşu şi primejdia pe care o proiecta peste ţara noastră. El a incercat să i se opună din primul moment, aruncând în lupta pentru salvarea poporului românesc, tot geniul său şi chiar fiinţa lui fizică. A denunţat cu tărie infantilismul politic al oamenilor noştri de Stat, orbiţi de lumina artificială a unui Occident ce intrase deja într'o fază decadentă, cari nu mai vedeau, sau nu dădeau importanţă pericolului bolşevic. A denunţat cu vigoare ticăloşiile unei democraţii corupte, cum era acea a noastră de atunci, care, incapabilă de a da remediile necesare societăţii româneşti, sfărâma coeziunea naţională. A demascat opiniei publice româneşti, ca nimeni altul, pe agenţii marxişti –sau întrebuinţaţi de marxism– cari se mişcau prin cercurile dirigente româneşti cu o libertate suspectă, încercând să adoarmă simţul de prevedere şi de apărare al românilor.

Toată viaţa publică a lui Codreanu a fost o luptă continuă pe această linie de apărare naţională. In fiinţa lui fierbea toată pasiunea românească a unei generaţii –generaţia lui– care se născuse pe o muchie primejdioasă de istorie şi încerca să croiască drum poporului ei, de pe această perspectivă ameninţătoare. El a strâns în jurul său, întâi tineretul şi apoi cercuri din ce în ce mai largi din poporul nostru, şi a încercat –şi în parte a reuşit– să-i înarmeze moral pentru epopeea naţională pe care în curând trebuiau să o scrie cu toţii în istoria noastră. O epopee scrisă cu chinuri şi sacrificii enorme, este drept, dar scăldată in acelaşi timp într'o luminoasă speranţă românească.

Pentru asta, în puţinii ani pe care i-a avut la dispoziţie –a fost ucis la vârsta de 39 de ani– Codreanu a injectat generaţiei lui toate antidoturile trebuincioase pentru a supravieţui veninului comunist şi a lupta contra lui. Acestea au fost:

–bucuria unei profunde iubiri de ţară;
mândria de a se simţi români şi urmaşi ai unui glorios trecut;
curajul de a manifesta oricând cu orişice riscuri, lumina ce-o purtau în suflete;
–fidelitate crezului şi destinului lor;
–o vibraţie spirituală de înaltă frecvenţă;
–o desăvârşire individuală şi colectivă pe coordonate strict creştine;
–conştiinţa superiorităţii educaţiei lor pe deasupra ideologiilor materialiste de modă;
–o forţă puternică ancorată într'un spirit de sacrificiu puţin curent în societatea modernă, sceptică şi laşe;
–speranţa că valorile neamului nostru sunt permanenţe româneşti şi-l vor ajuta să-şi croiască drum liber în viaţă.

Gândirea lui Codreanu, fruct al puterii sufletului său, se transformase în acţiune puternică, dăunând subversiunii marxiste. Puterea lui de mobilizare a sufletului românesc nu mai putea fi oprită decât prin ucidere. Si l-au ucis în noaptea de 29-30 Noembrie 1938, când România se afla pe pragul unui război în care i se juca soarta.

Ucigaşii lui Codreanu sunt aceiaşi caşi ai preotului polonez, Popieluszko. Numai mâna executoare a fost alta. Dar amprentele celor două crime se suprapun cu perfecţiune. Dialectica, de care atât de mândru este marxismul, se împotmoleşte în faţa omului pătruns de o puternică convingere creştină şi naţională. Aici naufragiază. Este momentul în care trebue să iasă pe scenă asasinii pentru a împinge înainte carul comunist, prin violenţă. Istoria modernă este plină, din nenorocire pentru ea, de astfel de exemple.

Două fiinţe omeneşti, cu sboruri stelare orbitoare, au fost surpimate cu brutalitate, la un interval de aproape o jumătate de secol, de aceeaşi mână criminală şi pentru motive similare: amândoi iubeau pe Dumnezeu pe deasupra tuturor lucrurilor şi în amândoi ardea o mare pasiune naţională. Doi martiri a căror trup a fost ucis, "iar sufletul nu-l pot ucide", ci planează peste popoarele lor, întărindu-le conştiinţa, armându-le braţul şi îmbărbătându-le prin amintirea sacrificiului lor.

HONG-KONG SUR LA MER NOIRE

Verca FILON

L y a rien de plus normal, que des jounalistes occidentaux sollicitent des interviews aux Chefs d'Etat d'un pays de l'Est. C'est le cas de deux journalistes français Michel P. Hamalet et Jean Miot, qui se sont vue accorder un tel interview, par le Président roumain Nicolae Ceausescu.

Que celui-ci profite de l'occasion, pour vanter les "bienfaits" du regime dans ces "democraties populaires", il y a encore rien d'anormal, mais que ces journalistes publient leurs commentaires dans un journal, dit anti-communistes, notamment "Le Figaro", du 18-8-1984, et que leurs conclusions coïncident, anormalement avec les vues du President, l'oppresseur du peuple roumain, on est en droit de se poser certaines questions.

Voyons donc l'exposé des deux parties, avant de se prononcer.

D'abord, le Président, qui étale, a l'usage externe, de faux résultats, de faux niveaux de vie, une fausse liberté, completée par une non moins fausse indépendance.

"En septembrie 1983, nous avons entamé l'amélioration des rétributions de toutes les categories de travailleurs... de 5 á 5,6 %".

Il a fallut attendre 40 ans, pour que cela arrive! Mais, il n'est jamais trop tard... Et encore si cela était vrai.

"Nous avans ouvert cette année, le canal Danube-mer Noire, commencé en 1977, qui a réclamé des efforts considérables, de la part de tout notre peuple".

Aucune allusion, en échange de la première tentative de construction du même canal, inauguré, à coté du cimitiére de toute une génération, condamnée â creuser sa propre tombe, dans le lit du premier canal. Un jour, peut-être, le nouveau Katyn, à plus grande échelle, mettra à nu, une époque de génocide systématique, sur toute une génération.

Il est vrai, qu'ă la deuxième tentative, le peuple roumain entier a "participé". Mais, qui donc pourrait imaginer le prix de cet "effort"? Soldats, jeunes étudiants, ainsi que de jeunes ouvriers et, de nouveau, hélas! de condamnés politiques, ont

tibilitatea" celor pe care-i urăsc, de a intra în rândul combatanților unei cauze comune, urgente și indispensabile.

In această mentalitate retrogradă stă ascuns eșecul atâtor încercări de "unire a exilului". Mentalitate net partizană, deoarece politicienii menționați se ridică numai împotriva anumitor formații în întregul lor, dar nu și contra celor ce aparțin acestor formații, luați aparte. Dacă aceștia s'ar desprinde și INDIVIDUAL ar veni să îngroașe rândurile lor, n'ar mai fi "inacceptabili" sau "incompatibili".

E vorba de o situație grotească și contradictorie a exilului nostru, în clipa în care procesul de apropiere pentru a se putea stabili o normă unică de revalorizare a forțelor disponibile devine un imperativ categoric. Suntem în afara frontierelor zeci de mii de Români a căror inimă bate nestăpânită pentru neam și țară. Si totuși, diversele încercări de organizare politică a exilului, adică REALIZAREA UNUI ORGANISM purtător de responsabilitate națională, n'a întrunit niciodată mai mult de 200 de semnături. Uneori, câteva zeci. Adesea, câteva persoane numai, coagulate în jurul unui "plan", unei "speranțe", sau (în tristețea faptului) unui "ambițios".

Intr'un cuvânt, exilul românesc a trăit și trăiește încă într'o atmosferă de iluzii, ce nu sunt nici măcar, roze...

Dece care? Suntem noi, Romăii, mai puțin inteligenți decât alții? Să fim noi mai îndărătnici? Mai indiferenți la soarta ce ne așteaptă?... Mai puțin patrioți ca triburile africane?

Nu credem! In mare, avem și calități sufletești sau politice, și patriotism, și voință de realizare. Ceeace însă ne îndepărtează de strângerea unanimă în jurul unei idei, a unui plan de acțiune comună sunt nefericitele experiențe pe care le trăim de vreo zece ani încoace. Toate aceste încercări s'au manifestat și dezvoltat în afara realității refugiului, în afara imperativului național, în afara unei înțelepciuni care să depășească vechile porniri de reciprocă aversiune. Ne menținem cu toții pe poziții ce nu mai au niciun sens în încleștarea actuală și care nu pot decât să dăuneze țelului comun.

Vina cui? E clar! Această vină o port cei cu pretenții de conducere și exclusivitate. Niciunul nu a ținut socoteală de cele trei puncte (mai jos expuse), necesare unei bune deschideri spre problema exilului. Toți s'au cantonat în propria lor suficiență, împiedecând orice reconciliere între facțiuni și chiar orice discuție deschisă între Români pe tema luptei anti-comuniste. Fiecare în parte, invită pe ceilalți să vină în rândurile grupării lui cu arme și bagaje.

Cu o desinvoltură caragealească propun ca membrii unor organizații politice cu trecut glorios și cu prezent activ, să renunțe la propia lor identitate pentru a se alătura fiecare în parte unei grupări în formație problematică sau unui grupuscul total incapabil de a-și defini măcar scopul.

In astfel de condiții este de înțeles ca eforturile întreprinse să devină ridicole și efemere, iar speranța Românilor să se dilueze din ce în ce.

Atâta timp cât vom continua să trăim sub semnul neseriozității și al ambițiilor personale, adevărata organizare a exilului nu se va putea cristaliza.

Niciuna din persoanele cu pretenții de "șefie" nu va fi capabilă să strângă în jurul său o majoritate națională reprezentativă care să-i asigure întâietatea. Se vor Sfâșia la infinit sub semnul urei față de ceilalți și al dispretului Românilor din diasporă, care așteaptă dela ei INTELEPCIUNE și CALAUZIRE dezinteresată.

EXILUL ARE NEVOIE de înțelegere și respect reciproc, pentrucă scopul urmărit depășește rivalitățile politice, animozitățile tradiționale sau ambițiile deplorabile.

EXILUL ASTEAPTA o regrupare a forțelor românești din afara hotarelor pe bază de patriotism, capacitate de luptă și de sacrificiu, voință de realizare.

EXILUL CERE o înțelegere generală fără reproșuri, fără impunere de renunțări inacceptabile, fără excluderi dăunătoare scopului urmărit.

Dar pentru aceasta, exilul românesc are nevoie de o răbufnire de umilitate din partea celor ajunși să aibă poziție și responsabilitate în mijlocul comunităților din lume.

Apropierea suflării românești nu poate avea loc în jurul unui singur individ. Suntem cu toții prea individualiști, pentru a ne strânge fără murmur la o ridicare de sprânceană sau la apelul exclusivist al unui tribun pretențios, de ultimă oră... Ințeligerea are cerințele ei imperiale:

–O ideie comună, care nu poate fi contestată de niciun om, de nicio formație politică, de niciun grup conștient de responsabilitatea ce apasă pe umerii exilului.

–O modestie sinceră din partea tuturor pretendenților care să-i împiedece de a se considera singurii capabili și chemați să "structureze" exilul.

–O mentalitate unificatoare, să elimine total vechile resentimente și excluderi reciproce care-au menținut exilul într'un continuu "coș de crabi".

Dar înainte de toate, trebue să se ia în considerație NEREUSITELE CATEGORICE ale multiplelor încercări de UNIFICARE care-au zguduit viața românească din exil. E nevoie de un fel de "tabula rasa" a trecutului, pe limpezirea căruia să se poată construi o UNITATE DE GANDIRE SI DE ACTIUNE.

Numai astfel vom ieși din impasul în care ne găsim, reorganizarea exilului se va realiza, iar misiunea noastră de Români liberi nu va rămâne o mizerabilă încercare fără sens si fără viitor.

Faust. BRADESCU

HONG KONG - SUR LA MER NOIRE

"loue" leurs bras, leurs corps meurtris, par un travail inhumain, jusqu'à l'épuisement.

"Nous allons agrandir le port de Constanza, dont la capacité devra atteindre quelques 150 millions de tonnes, et en affecter une partie, espaces inclus, au "commerce libre".

Voilà un projet, un Hong-Kong sur la mer Noire, un appat tendu à l'Occident, en vue d'un profit, sur la misère et la souffrance d'une masse d'esclaves!

Mais, Monsieur Ceausescu n'oublie pas, malgré son "indépendance", ou peut-être, grâce à elle, gracieusement consentie par Moscou, de crier haut et fort, pour qu'il entendu soit de Krémlin: "Notre pays a prété et prête toujours son ferme appui à la lutte des peuples, pour la libération nationale-armée incluse-pour l'indépendence".

Que l'Occident prenne acte!

"L'oppression d'un peuple est inacceptable, et n'est en fait qu'une violation brutale des droits de l'homme et des peuples".

Cette logique est par trop évidente, mais elle ne concerne pas le peuple roumain, qui a oublié dépuis logtemps les droits de l'homme, abolis en mâme temps que l'entrée des troupes soviétiques sur son territoire!

Ce repertoire anormalemente idéalisé, présenté à l'Occident, trouve, certainement sa justification dans la campagne de désinformation systématique ainsi que celle d'humanisation du régime des goulags. Mais ce que surprend le plus, si on peut encore être surpris, jusque'à la révolte, c'est l'éloge, fait au réalisations du systéme, par des journalistes occidentaux, français en l'occurence, supposés de droite, au tout au moins anti-communiste.

Voilá ce qu'ils constatent: "Pour le visitateur occiddental, l'impressión, ici, est fondamentalement différante des autres républiques socialistes. Quand on parcourt, librement la Capitale et ses banlieues populaires, on est loin de la pénurie, de la pauvreté des satelites fréres. Les marchés sont réllement bien achalandés et on ne voit pas les queues traditionnelles de l'Est.

Je serais presque tenté d'accéder à la sincérité des intentions des journalistas français, en parcourant "librement" les nouveaux "villages de Potémkin" si je n'avais pas enrégistré, auparavant, des témoignages de leurs propres compatriotes, en visite en Roumanie et, si ces derniers n'avaient constaté une certaine tristesse, à peine dissimulée, dans le regard des roumains, ainsi que les interminables queues, formées de la veille au soir, pour le lendemain, dans l'attente d'une problématique distribution des aliments de première necessité.

Je n'oublie, non plus, le témoignage de ces réfugiés roumains, qui ont réussi, et â quels risques, à s'échapper à l'Ouest, après plusieurs tentatives d'évasion, payées par des années de prison et qui racontent, les larmes aux yeux, tout ce qu'ils ont souffert, dans ce "paradis" de contraintes de toutes sortes et de faim chronique.

Et plus loin: "L'indépendance est le souci primordial des Roumains. Ils ont réussi á convaincre Kroutchev, qu'ils son assez grands, pour assurer euz-mêmes la discipline intérieure. Ceausescu l'a démontré avec une poigne de fer".

L'independance? Parlons-en de la Pologne, du printempe de Prague, de Budapest, de l'Afganistan et le reste du monde, soumis à l'arbitraire de Moscou. "La discipline intérieure conduite d'une poigne de fer". Voilà comment s'y prend Mr. Jean Miot, journaliste d'un quotidien de droite, signataire de ces perles d'hypocrisie, pour camoufler les années de terreur. Ces années qui ont conu les moments de génocide, de crime contre l'humanité, par l'extérmination de toute une génération, dans les prisons laboratoires, ou l'on étudiait sur l'homme –non pas sur les souris– la séparation de l'ésprit du corps, pour obtenir un spécimen sans volonté, sans âme, prête à obeir aux plus abominables projets.

Les laboratoires de Pitești, Gherla; Aiud et, outre, le canal Danube-er Noire, dont l'envoyé du Figaro ignore jusqu'a leur existance, resteront à jamais, pour l'humanité toute entière un réquisitoire, une accusation, face à tant d'indifférence.

Et ancore: "Dans quelques jours, la Roumanie célèbrera le 40 ème anniversaire de la libération... On doit à la vérité!!! d'ecrire que son bilan est globalement positif"!!!

A la lecture de ces lignes, une question me vient à l'ésprit. Mais qui donc dessert ce journaliste, envoyé d'un organe qui prêche les droits de l'homme, quand, volontairement, il falsifie, ou ignore l'évidance tellement flagrante? L'Occident encore libre, ou le systéme concentrationnaire, qui s'approche à pas de gèant de l'Quest?

Ce système oú l'individu est assimilé aux machines, limitées à la consommation minime d'énergie, nécessaire à la production.

Le temps est venu de le préciser.

PUȚINĂ ISTORIE

de N. S. GOVORA

ZIUA de 6 octombrie 1940, a fost o zi cheie în colaborarea generalului Antonescu cu legionarii. Antonescu visase să ajungă șeful unui partid politic și acest vis se spulberase: Horia Sima îi dăduse un răspuns categoric că nu se gândește să-i cedeze șefia Mișcării legionare. Din acest moment se schimbase totul, chestiunea criminalilor din timpul lui Carol al II-lea, nu mai era aceiași. La început generalului i se părea că dl Horia Sima este prea blând cu acești criminali, că nu-i pedepsește pe toți destul de drastic, iar acuma generalul găsise o altă formulă: nu vrea să verse sânge. Câinelui roșu nu-i plăcea să vadă sângele curgând.

Și din acest moment mintea lui este îndreptată spre un singur țel: cum să se descotorosească de legionari. Problema falș pusă, prezenta dificultăți: generalul era convins că dl Horia Sima are sprijinul larg al Germanilor. Exact ca și Regele Carol, când îl prisese la întoarcerea din Germania și când dl Horia Sima a scăpat cu viață numai din această credință a lui Carol al II-lea, că dl Horia Sima are sprijinul Germanilor. Generalul nu știa că Hitler nu are prieteni ideologici. Dar aceasta era convingerea generalului Antonescu: Horia Sima este omul Germanilor și deci nu se poate debarasa de el fără aprobarea Germanilor. Deci generalul și-a dirijat toate sforțările lui în această direcție.

La prima vizita a generalului la Hitler, era prevăzută o jumătate de ora în care Hitler avea să stea de vorbă cu generalul și această jumătate de oră s'a triplat. Care a fost cauza acestei lungi audiențe? Eu cred că Hitler hotărîse deja atacul contra Rusiei sovietice și avea nevoie de aliați, de câți mai mulți aliați și Antonescu era cel mai însemnat dintre aceștia. Deci a întrebuințat toate metodele ca să-l câștige și generalul a fost de la inceput câștigat: el voia, ceiace poporul român voia: războiul cu Rusia ca să șteargă rușinea cedării Basarabiei.

Domnul George Barbul, autorul carții "Le III-e homme de l'axe", ne spune că generalul Antonescu a ridicat problema Transilvaniei, dar Hitler a fost mai deștept decât generalul, dându-i răspunsuri scăldate: "Ultima pagina a Istoriei Transilvaniei nu a fost încă scrisă" sau "nici o frontieră a continentului nu este definitivă". Eu cred că în cele trei jumătăți de oră, generalul a plasat și problema care-l ardea, adică problema legionarilor, căci cum s'ar putea explica o frază din cartea dlui Barbul?" In conflictul cu Garda de fier, pizitia sa personală se ameliorase sensibil, dar perspectivele internaționale erau din ce în ce mai sumbre". Această frază este scrisă la pagina 65 a cărții dlui Barbul, după întoarcerea la București. Se pare că în afară de Bimbirică Antonescu, generalul mai avea un confident și acesta este dl George Barbul. Deci se pare că fraza de mai sus i-a scăpat dlui Barbul, căci altfel, fraza de mai sus nu ar avea nici un sens. Și mai ales că imediat, pe pagina 66, găsim și lucruri mai interesante. La o întrunire a generalului cu oamenii lui de încredere, dintre care nu lipsea dl Barbul, generarul citește mai multe documente care emanau dela serviciile secrete ale Statului Major! Primul document reproducea ultima reuniune a echipei morții care grupa pe extremiștii Mișcării legionare (?). Și această echipă a morții, decisese-cu unanimitate- condamnarea la moarte a generalului. Rămăsese numai să se fixeze momentul și alegerea mijlcacelor. Toți cei prezenți, în afară de Mihai Antonescu, care părea să fie la curent, rămăseseră perpelxi. Divergențele care opuneau pe general față de colaboratorii să legionari, erau de notorietate publică dar se părea însa că un compromis ar putea să întârzie urcarea crizei spre punctul ei culminant. –G. Barbul, op. cit. pag. 66.

Domnul Barbul nu ne spune dacă documentul conținea precizări, dacă de exemplu numește cel puțin pe unul din această echipă a morții. Și se pare că nu, deoarece tot la acest document, găsit mai târziu în arhivele Statului, se referă dl Vlad Georgescu in istoria sa. Prin urmare era un raport al Statului Major numai cu generalități, spre exemplu: se știe, aflăm, se vorbește, fără nici o precizare. Inseamna că dl Horia Sima nu știa nimic de această condamnare a generalului la moarte, deoarece documentul spunea că la această reuniune, luaseră parte numai extremiștii Mișcării legionare. Normal era ca generalul să anunțe pe dl Horia Sima ca să ia măsuri, iar raportul trebuia înapoiat Statului Major cerându-i preciziuni. Ori nu, generalul Antonescu se mulțumește cu acești-se stie - aflăm, se vorbește; pentrucă aceasta îi servea scopului urmărit de el. Și mai reiese că toți cei care erau de față, s'au mulțumit cu aceste lipsuri din raportul Statului Major, inclusiv dl Barbul.

Și săreau în ochi și alte nepotriviri din raportul Statului Major. Spre exemplu, ce erau acele echipe ale morții? Corneliu Codreanu ne spune că aceste echipe ale morții au fost făcute" în fața obstacolelor, loviturilir, insultelor, uneltirilor, prigoanelor, care ne asaltau de pretutindeni, noi, având sentimentul acesta grozav al singurătății, al niciunui ajutor la care să putem alerga, opuneam: hotărîrea morții.

"Echipa morții" este expresia acestor stări de suflet ale tineretului legionar din întreaga țară. Ea însemnează hotărîrea acestui tineret de a primi moartea. Hotarîrea lui de a merge înainte, trecând prin moarte" –Corneliu Codreanu, Pentru legionari, pag. 457.

Prin urmare s'au constituit aceste echipe pentru a primi și nu pentru a da moartea, aceste echipe nu aveau nimic ofensiv în ele, ci defensiv. Așa s'a răspuns tuturor loviturilor jandarmilor ba încă cu cântece, jandarmii îi loveau și legionarii răspundeau cântand cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamurilor și vă plecați! Da, s'au constituit și echipe ofensive ca echipa care a predepsit pe Duca sau care a pedepsit pe Stelescu sau pe Armand Călinescu, dar aceste echipe erau reduse, numărul lor putea să ajungă cel mult până la 10 și nu se numeau echipe ale morții căci nu erau echipe care să primească moartea, ci unele care să dea moartea. Și apoi nu acesta era stilul Mișcării legionare adică reuniuni în care se hotăra prin vot condamnarea la moarte a cuiva. Hotăriri la moarte cu proces verbal, nu intră în stilul legionar.

Alt document, tot emanat de la Statul Major ne mai spune ceva și mai nepotrivit: "Al treilea document era darea de seamă detailată a unei conferințe între legionarii de stânga (?) și Pătru Groza, șeful comunizanților din România. Dezbaterile fuseseră duse mai ales asupra chestiunilor de politică externă dar ele au atins deasemeni și chestiuni de ordin interior. In urma unor lungi discuțiuni, Garda de fier se angaja să se opună la intrarea în țară la noi trupe germane și aștepta să se procedeze, la un moment prielnic din punct de vedere economic, la colectivizarea

mijloacelor de producţie. In schimb, Pătru Groza se angaja în numele Stângii să sprijine Garda de fier contra generalului Antonescu şi să-i aducă sprijinul Moscovei”. –G. Barbul, op. cit. pag. 67. Prin urmare erau mulţi extremişti de stânga în Mişcarea legionară dacă era o parte care avea reuniuni în care se condamna generalul Antonescu la moarte şi mai era o parte care ducea tratative cu Petru Groza. Şi se pare că nu erau pe aceiaşi linie de mişcare. Primii, care condamnaseră pe Antonescu la moarte, spuneau: “Noi nu vom obliga pe Antonescu să continuie să trăiască sub regimul nostru pe care-l califică de anarhic”, adică erau extremişti dar înseamna că erau cu Horia Sima deoarece îl sprijineau contra lui Antonescu. Iar cei care duceau tratative cu Groza, erau contra lui Horia Sima căci îl ştiau pe acesta mână în mână cu Germanii şi nu s'ar fi opus la intrarea trupelor germane în România şi tocmai pentru aceasta era omul Germanilor şi hotărît contra comuniştilor. Acum aflăm, eu şi legionarii, că s'au găsit printre ei unii care au dus tratative cu Pătru Greza, adică cu Moscova. Ultimul legionar, aflând această gogoriţă, va spune: Cine a dus tratative cu Petru Groza, cine a dus tratative cu Moscova, acela nu a fost legionar. Căci legionarii, ca orice oameni, au şi ei păcatele lor. Ultimul lor păcat este acela că se ceartă între ei, mai rău ca democraţii. Altfel, toţi sunt anticomunişti, feroci anticomunişti. Acest lucru l-au moştenit de la Corneliu Codreanu.

Dar cine este acest Petru Groza? După cum recunoaşte însuşi dl Barbul, Groza era un comunizant, adică nu un comunist plin. In 1943, el lua parte la întrunirile nocturne ale partidului comunist care îl primea numai ca pe un tovarăş de drum, de care aveau atunci nevoie după cum aveau să aibă nevoie şi mai târziu. Dar putea un tovarăş de drum să-şi ia angajamente în numele Moscovsi? Cel mai prost legionar, cât de stânga ar fi fost el, cunoştea încă de pe atunci teoria tovarăşului de drum, teorie care n'au cunoscut-o Naţional-ţaraniştii, în cap cu Iuliu Maniu. Şi Iuliu Maniu, a dus tratative cu Lucreţiu Pătraşcanu, adică cu un tovarăş de drum al Moscovei, deci Iuliu Maniu devenea tovarăş de tovarăş de drum al Moscovei. Dar nici un adevărat legionar, un urmaş al lui Corneliu Codreanu nu ar fi admis niciodată să devină tovarăş de drum al Moscovei. Chestiunea aceasta cu Petru Groza, e o invenţie a Statului Major care a crezut că îi face un serviciu generalului Antonescu. Iată cum îl considera generalul Antonescu pe Petru Groza: “generalul îl considera pe aces burghez ca un fel de nebun, care nu poate să fie luat în serios”. –G. Barbul, op. cit. pag. 78. Şi iată generalul l-a primit în audienţă pe acest nebun care nu putea fi luat în serios. Groza ceruse o audienţă la general şi acesta iá acordat-o imediat. Domnul Barbul spune că el a fost surprins de repeziciunea cu care i-a acordat generalul audienţa. Şi încă, lungă, o oră întreagă. Probabil generalul spera că va afla lucruri interesante de la acest nebun. Dar n'a fost nimic. Groza ceruse un paşaport pentru Ungaria, dar birourile legionare, care se ocupau cu aceste chestii, i-l refuzaseră, deci legionarii, care se ocupau cu aceste chestii, i-l refuzaseră, deci legionari i-l refuzaseră. Deci Groza nu avea pe nici unul dintre cei cu care tratează, la Prefectura Poliţiei! Deci însemnecază că cei cu care tratează Groza, nu au nici o putere, nici o însemnătate. Dar ce fel de legionari sunt aceştia care tratează cu Groza, să nu-i poată obţine măcar un paşaport? Logica spune că acei legionari, dacă ei există într'adevăr, nu reprezintă nimic în Mişcarea legionara, deci ei nu puteau să ducă tratativele inventate de Statul Major. Era normal ca orice legionar care reprezinta cât de cât ceva în Mişcarea legionară să poată să-i obţină paşaportul doctorului Groza foarte uşor: era destul să dea un telefon şi chestiunea era aranjată. Eu cred că e aşa de simplă această chestiune şi mă miră că nu s'au gândit la aceasta nici generalul Antonescu şi nici măcar adjutantul lui, domnul George Barbul. Şi din această chestiune, eu trag şi o concluzie gravă: în această chestiune a tratativelor doctorului Groza, inventată de marele Stat Major, nu este nimic adevărat. E foarte probabil că doctorul nu ştia nimic de zarva pe care cererea lui de audienţă la generalul Antonescu. o produsese. E probabil că chestia aceasta a aflat-o el mult mai târziu, atunci când era primministru şi probabil că i-a adus-o la cunoştinţă... vizitiul Zaroni. Eu cred aceasta cu toată puterea şi mă întreb ce a gândit mareşaulul Antonescu în ziua de 30 Ianuarie 1944, zi în care el a semnat punerea in libertate a doctorului şi mai ales, când el s'a convins că Groza era un mare patriot!!!

Dar mai este încă ceva. In acest document, al doilea, al Statului Major, este un nume. Documentul acesta, nu se mărgineşte numai la generalităţi ci vine şi cu o mică preciziunea, şi anume că Groza dusese tratativele cu legionarul Pătraşcu. Probabil că generalul nu ştia cine este acest legionar Pătraşcu şi e probabil că nici dl Barbul nu ştia nici el mai multe. In pagina 76, dl Barbul îl numeşte pe Pătraşcu, adică pe legionarul care “a avut conversaţii” cu Groza, adică faimoasele tratative. “Tratativele de la pagina 66, se transformau numai în “conversaţii” la pagina 76!!! Şi nici în cartea pe care a publicat-o în anul 1950, nu-şi schimbă părerea relativă la tratativele lui Petru Groza cu legionarii, căci scrie acelaşi lucru. Cu dl Vlad Georgescu, se schimbă chestiunea: reiese că dsa a văzut în archivele Statului, “documentele” Marelui Stat Major relative la dosarul Groza, şi a tras concluziile necesare, deci în istoria sa, îl cruţă pe legionarul Pătraşcu şi nu-i pune numele.

* * *

Nicolae Pătraşcu a fost una din figurile importante ale Gărzii de fier încă din timpul lui Corneliu Codreanu. El a fost acela care a primit misiunea de a tipări cartea Căpitanului “Pentru legionari”. Invingând greutăţi foarte mari, nespuns de mari, misiunea a fost îndeplinită şi cartea a apărut în vitrine. In timpul dlui Sima, Nicolae Pătraşcu a fost o figură credincioasă şefului Mişcării legionare şi îl întâlnim citat în cartea dlui Sima “Era libertatii”. Nicolae Pătrascu a fost secretarul general al Mişcării în timpul guvernării legionare. In această calitate, a-l socoti pe Nicolae Pătrascu cu un legionar de stânga înseamnă ca şi cum ai socoti pe Horia Sima un legionar de stânga. Generalul Antonescu a aruncat cu tot noroiul asupra figurii dlui Sima,dar n'a îndrăznit cel puţin atâta: să-l numească pe dl Sima, un legionar de stânga. La 21 Ianuarie, mă găseam undeva pe Prut unde eram trimis să-mi apăr Ţara. La radio am auzit un comunicat în care se recomanda celor de pe malul Prutului, vigilenţă. Generalul Antonescu spunea că la Prut vor năvăli legionarii de stânga care duseseră tratative cu Moscova. Eu şi ofiţerii tineri de pe Prut, am stâns din umeri: asta s'o creadă Antonescu. Căci la Prut nu a încercat nimeni să treacă în Rusia, nici unul. Domnul Barbul care le stie toate şi trebuie să le ştie, să ne spună dacă a fost prins unul, măcar unul, dintre acei legionari care în aceste timpuri de prigoană, şi-au căutat scăparea în Rusia. Printre aceştia trebuia să se găsească şi cel care dusese tratativele, adică Nicolae Pătraşcu, după cartea dlui Barbul, dar în aceste momente grele, Nicolae Pătrascu fugea să-şi găsească scăparea de câinele roşu-şi a reuşit-, în Germania.

In veracitatea “documentelor” Marelui Stat Major, generalul nu credea deloc, dar îi serveau de minune în planul pe care şi-l făcuse. De crezut credeau numai Bimbirică Antonescu şi ajutantul George Barbul care-şi merita înaltul post pe care îl ocupa, numai faptului că mama lui făcea parte din anturajul soţiei Conducătorului ca şi Veturia Goga. Dar nu avea nici o importanţă şi fierul trebuia bătut cât e cald, altminteri cine putea şti ce se întâmplă. S'ar putea întâmpla ca Hitler să-şi schimbe planurile lui în care Antonescu ocupa primul plan. Deaceia a cerut lui Hitler o intrevedere urgentă care a fost aprobată, dar din anturajul celor care se deplasau în Germania, nu aveau să figureze nici un legionar, nici ministrul de externe Sturdza.

“In dosarul pregatit pentru vizită, exista o piesă pe care generalul se bizuia foarte mult. Traducerea în germană a dării de seamă a conversaţiilor dintre Petru Groza şi comandanţii legionari asupra sprijinului sovietic la noua orientare pe care elementele din stânga vroiau să o imprime Gărzii de fier”, figura pe primul plan. Traducerea în germană fusese făcută de însuşi ajutantul Barbul.

Audienţa a fost de această dată, foarte scurtă: o jumătate de oră. Dar în această jumătate de oră, cei doi oameni s'au înţeles perfect. In prima parte, generalul ceruse arme pentru soldatul român dar răspunsul lui Hitler fusese negativ şi generalul nu a insistat. Repet, nu a insistat şi greşala avea s'o constate mai târziu, la Odesa, când am avut pierderi colosale tocmai din această cauză, dar pentru general nu aceasta era principalul, pentru el principalul era capul lui Horia Sima. Şi l-a avut în mai puţin de un sfert de oră. Şi conversaţia avută între cei doi, Hitler a continuat-o în sala cea mare în care-i aşteptau toţi ceilalţi:

“Dumneavoastră mai aveţi încă o oră până la plecare”, spuse Hitler, arătându-i lui Antonescu fotoliul pe care acesta il ocupase mai înainte.

Noi ne instalarăm în tăcere, Hitler a cărui atitudine arăta aceiaşi bunăvoinţă, era mai puţin degajat şi părea că face eforturi pentru a uşura atmosfera. El a fost cel care a rupt tăcerea.

“Este sigur că cel de al XX-lea secol, a început el, ar însemna pentru Europa o etapă încă mai importantă ca aceia Renaşterii sau aceia a sfârşitului imperiului roman. Masele sunt în plină mişcare. Este ca un fluviu care caută un aşternut nou. Incercând să se menţină popoarele în limitele tradiţionale, se riscă să dubleze puterea exploziei. Pentru a evita revoluţia, trebuie să i-o iei înainte. Revoluţionarul modern nu trebuie să păstreze nimic fanatic în el; rolul lui este mai degrabă de precursor decât de agitator. Pentru mine, Lenin, Trotzky, Bakunin, Luther, Savanarola, Chauvin şi toţi ceilalţi din aceiaşi speţă fac parte din rasa profeţilor evrei. Lumea modernă trebuie să-i înlocuiască prin încarnaţiile politice ale unui Gobineau, unui Liebibig sau unui Chamberlain”.

“Ce faceţi domneavoastră cu fanaticii, căci ar fi dificil să constitui o mişcare renovatoare fără ei”, întrebă Antonescu.

“Trebuie să vă debarasaţi de ei”, răspunse Hitler fără ezitare şi el aruncă surâzând o privire complice generalului, care nu putu să impiedice să arate dinţii săi galbeni, surâzând la rândul său”. Op. cit. pag. 72-73.

Hitler a putut să spună lucrurile acestea, fiind la curent că între cei de faţă nu era nici un legionar, nici un fanatic. Şi cuvântul acesta i-a placut, probabil pentrucă l'a întrebuinţat în conversaţia avută mai înainte, când erau numai ei doi, căci l'a repetat încăodată: “Trebuie să vă debarasaţi de ei, a mai spus Hitler încăo dată. Şi de această dată, toţi cei de faţă, au înţeles că Antonescu a câstigat bătălia lui cu Horia Sima. Dar înapoiat la Bucureşti, dl George Barbul are o îndoială care îl doare. Traducerea în limba germană pe care o luase generalul când a intrat în cabinetul lui Hitler, era tot în acelaş dosar, deci nu fusese întrebuinţată. Şi acest lucru nu-l întelegea dl George Barbul: “care a fost motivul pentrucare Antonescu a renunţat să întrebuinţeze traducerea?”. –G. Barbul, op. cit. pag. 77. Dar curios din fire, neputându-şi permite să-l întrebe pe general, a recurs la o stratagemă. Intr'o dimineaţă când i-a dus la semnat hârtiile, a strecurat şi faimoasa traducere a “conversaţiei lui Pătrascu cu Groza” printre celelalte hârtii. “El răsfoia dosarul citind ultimile telegrame, când ochii îi cad pe această traducere.

“Ce dezordine, spune el. Ce caută aici această notă?

“Trebuie s'o clasez în arhivă, sau socotiţi s'o mai intrebuintaţi?

“Arde-o”.

Antonescu îşi păstra cu gelozie secretul” –op. cit. pag. 79.

Prin urmare generalul Antonescu a dat ordin ca aceste hârtii să fie arse. Numai traducerea în germană sau şi originalul, adică “documentele” Marelui Stat Major? Eu înţeleg că si “documentele” pentru că erau false, şi nu le întrebuinţase în faţa lui Hitler, tocmai din această cauză, pentrucă ştia că sunt false. Dar, dl George Barbul a înţeles pe dos, el a păstrat “documentele” Marelui Stat Major şi acestea au ajuns în Arhivele Statului unde a dat peste ele si dl Vlad Georgescu ca să-şi scrie istoria lui, falsă şi ea.

PE-O CRUCE

Ion Ţolescu

Răsunând pe ceteri
câte printre stele
şi printre luceferi
cântecele mele

după ani de zile
câte-or să rămâie
floarea printre file
fumul de tămâie

propriai cenuşe
pasărea măiastră
luminând pe-o cruce
amintirea noastră

luminând sfârşitul
ochii tuturora
astăzi asfinţitul
mâine aurora

PARASUTAREA IN ROMANIA OCUPATA

VI de Filon VERCA

Intr'o Duminecă de Septembrie, cu traista încărcată, am plecat la drum. Mama înainte, cu traista ei, eu cu a mea. In suflet duceam o lume, lumea satului cu toată comoara copilăriei mele. Porcii, vitele, crângul, pădurea cu freamătul ei plin de atâta farmec, copiii de vârsta mea, cu joaca, colindele, săniuşul...

De la marginea oraşului, o altă lume începe să se ivească ochilor, ca o atracţie grandioasă. Podul Sebeşului nu mai era podul Timişului lat cât o punte –case mari, ce-mi schimbă imaginea celei lăsate în urmă Totul era măreţ! Lume multă în care ne pierdem urmele. Traversăm uliţi drepte, întâlnim case înalte, adevărate castele, aliniate ca pe o sfoară.

După un timp care-mi părea nesfârşit şi după ce atâtea frumuseţi au defilat înaintea ochilor, mereu miraţi, ne oprim în faţa unei clădiri înaltă şi lungă, cu zeci de ferestre, spre un parc cu copaci uriaşi ce depăşeau cu mult stejarii satului meu. Era Internatul Comunităţii de Avere, casa ce va înlocui pe cea lăsată departe.

Mama intră pe poarta cea mare şi eu imediat după ea, să nu mă pierd. După câtva timp mă lasă singur. Trebuia să se întoarcă acasă, o aştepta viaţa ei.

Drumurile noastre se despart de-acum, fiecare şi-a ales pe al său.

In primele clipe, totul îmi părea fermecător. Eram orbit de atâtea minunăţii, de atâtea lucruri noi.

Spre seară îmi caut locul de culcare. Un dormitor de vreo 50 de copii, veniţi ca şi mine să inveţe carte, să poată depăşi îngustul orizont al vieţii din sat.

Când lumina se stinge, invitând pe noii veniţi la odihnă, eu nu-mi găsesc somnul. Mă credeam într'un vis care durează prea mult şi parcă aşteptam să mă întorc acasă, ca după o lungă călătorie, în camera mea.

Incetul cu încetul, totul se dărîmă în jurul meu şi nu rămân decât pereţii reci, streini ca şi lumea din jur. O părere de rău adâncă mă cuprinde. Ce-am făcut? Dintr'o ambiţie de copil, în momente însuficient gândite, am pierdut totul, din vina mea. Şiroaie de lacrimi îmi coboară din ochi.

Nu ştiu cât am plâns. Intr'un târziu un clopot grăbit dângăie strident. Lumina se aprinde şi o voce strigă deşteptarea. Sar toţi din pat, se îmbulzesc spre uşă, fiecare cu un ştergar şi un săpun în mâini să-şi spele faţa. Eu, obosit, nedumerit, nu ştiam de unde să încep. Când ajung la spălător, nu mai aveam loc. In plus, fiecare trebuia să-şi facă patul singur, un pat strâmt din fiare negre ca nişte zăvoare de pivniţă. Melancolia mă cuprinde şi cu greu îmi reţin lacrimile, gata să curgă la fiecare nouă surpriză.

Dar de m'aş întoarce acasă, să cer iertare mamei, să-i promit că niciodată nu-i voiu mai căca cuvântul?

La şcoală mergem cu rândul, câte doi. O coloană de vreo două sute de feciori dela cei mai mici, clasa întâia, până la cei mai în vârstă, bărbaţi în toată firea din ultima clasă. Eu eram în capul coloanei ca fiind cel mai mic: 1,29 m. şi 29 kg. Ajunşi la şcoală, o altă surpriză, liceul “Traian Doda”, o inmensă clădire de cinci etaje, ca un munte ieşit în cale. Mă uit în jur, copii necunoscuţi, feţe streine. Cu cine să scot o vorbă?

Seara, hotărît, pregătesc planul de fugă. Am venit pentru prima dată la oras, dar voiu găsi drumul la întoarcere, cum îl găseşte câinele rătăcit departe de casă. Mama, poate, se va supăra când mă va vedea, dar de bucurie că-şi regăseşte feciorul pierdut, mă va ierta. Ce nu face o mamă pentru fiul ei, chiar, sau mai ales, când face prostii.

A doua zi am fost prins din nou de programul zilei şi abia am avut timp să cuget la planul meu. A treia zi numai pe înserate, mă împinge pasul la drum. Cu greu străbat oraşul spre celălalt capăt ce duce spre noi. Ajung la podul Sebeşului. Mă opresc locului. Aud parcă vorbele mamei grele ca plumbul, ce-mi pătrund urechile ca un vuet de furtună: “Acasă nu te vei mai întoarce niciodată! Tu ai vrut să pleci! să nu ajung de râsul satului!” Imi vuia în cap ca ecoul unor lovituri de ciocan:

"Pentru tine nu mai există întoarcere". Paşii nu merg mai departe. Totul s'a oprit la capul podului. Hotărîrea mea fermă se moaie în timp ce vocea mamei îmi ordonă să mă întorc de unde am plecat.

Nu ştiu cum am ajuns din nou la internat. Nimeni nu mi-a zis nimic ca şi când nu s'a întâmplat nimic. Alte şiruri de lacrimi mi-au udat faţa o noapte întreagă şi mi-au uşurat parcă sufletul prea încărcat.

Am dus-o aşa o bună bucată de vreme, până ce un coleg de şcoală, Ion Popescu, din Bolvaşniţa, orfan de răsboiu ca mine, mă ia de-oporte şi-mi vorbeşte ca un frate mai mare.

–Şi eu am gândit ca tine, şi eu am vrut să mă întorc acasă, dar ce să fac acolo? Să păzesc porcii satului? Mi-a deschis ochii şi mi-a trezit ambiţia adormită, de a nu fi şi eu râsul satului, de râsul feciorilor de vârsta mea, de râsul lui Toader care... până la urmă s'ar putea să aibă dreptate! Aşa am rămas la şcoală, să schimb o lume, lumea din care am plecat.

La internat, ca orfan de răsboiu nu plătesc decat 400 de lei pe lună, restul fiind complectat de o bursă şcolară până la tariful unei pensiuni întregi, ce varia între 1.500 şi 1.800 lei.

A durat aşa doi ani. Al treilea nu ştiu de ce mi s'a refuzat bursa, cu toate că notele obţinute la studii îmi dădeau acest drept. Cu greu mama reuşea să plătească cei 400 lei pe lună, dar acum, greul începe pentru mine, dar mai ales pentru mama, care se găsea la răspântie de drumuri.

Pământul cerea mult de lucru ca să dea ceva în schimb. Această mână de lucru trebuia plătită şi bani de unde? Preţul produselor abia ajungea să achite costul braţelor de muncă. Uneltele de lucru erau o avere, pentru cel care era obligat să le cumpere. Pe vremea aceea, o coasă indispensabilă sculă, costa patru zile de muncă. Raportul între produsele pământului şi cele industriale, era neinchipuit de mare. De unde ar putea mama să strângă atâţia bani pentru mine?

Tot ea, săraca, a pus umărul să mă scoată dela greu. Mi-a găsit o gazdă, pe malul dălmei, înafară de oraş, la vreo doi km. de şcoală, aproape de terenul de foot-ball, unde plătea 100 lei pe lună dormitul, iar pentru mâncare, de două ori pe săptămână cu traista încărcată făcea calea de acasă până la oraş şi înapoi, cam 25 km. Gazda mea, o femeie bătrână, de vreo 70 de ani, baba Floare, se angajase să-mi gătească masa. Era precupeaţă în piaţa oraşului, aşa că se întorcea în fiecare zi pe la orele trei-patru după masă. Când veneam dela şcoală, după orele unu, nu găseam niciodată o mâncare caldă. Imi făceam singur o mămăligă, pâinea era prea scumpă, şi cu jumări sau brânză îmi calmam foamea. Seara, mămăliga rece îmi complecta cina.

Am dus-o aşa trei ani de zile, când greul începe pentru mine. Mama obosită de lucru, de drum, nu mai putea face cei 25 de km; cu povara pe umeri şi atunci trebuia s'o scot la capăt singur. Am găsit să dau lectii copiilor mai mici şi cu costul lor îmi complectam cele necesare. De-acum mă duceam eu acasă sâmbăta după masă şi mă intorceam cu sacul încărcat pentru o săptămână.

Aşa am ajuns în clasa a şaptea de liceu în 1935, când un coleg de clasă, Bria Vichentie, mi-a vorbit de alte probleme decât cele de şcoală. Mi-a vorbit de Legiune, de Codreanu. Ştiam ceva, toţi. Profesorul nostru de limba romană şi filozofie, Horia Sima, înainte de a veni la liceul nostru, făcuse un stagiu în închisorile "româneşti", alături de Codreanu. Inaintea lui am avut ca profesor, tot de limba română, pe Nicolae Patraşcu, care, spunea el, ţinea lucul unui coleg ce nu va intarzia să vie, unul de alte dimensiuni.

Tot in acelaş an se fondează partidul "Totul pentru ţară" sub conducerea generalului Cantacuzino-Granicerul. Paralel, Codreanu, numit de camarazii lui Căpitan, organiza "Legiunea Arhanghelului Mihail" pe cuiburi, ce cobora pe sate, în şcoli, făcând apel la elmentele sănătoase, dispuse la efort; la sacrificiu, pentru a scăpa ţara de înstrăinare. Cântecul, marşul, era expresia vie ce atrăgea tânăr şi bătrân in aceiaşi speranţă. Duhul nou ajunge şi în liceul nostru "Traian Doda". Bria Vichentie îmi pune într'o zi problema organizării tineretului în liceu. Pentru mine n'a fost niciun proces interior. Aşteptam chemarea de mult, ca o eliberare. Tragedia neamului o simţeam deopotrivă. Răspunsul meu vine ca o uşurare.

Ne adunăm la Bria pentru prima şedintă, pe furiş, să formăm primul mănunchiu în liceul nostru, în primavara lui 1935.

Surpriza nu mi-a fost prea mare să întâlnesc la această şedinţă aproape jumătate de clasă, dar elementele cele mai bune. Condiţia principală erau studiile. Cel care nu-şi împlinea datoria pentru care a plecat din satul lui, să rămână în afară. Munca era un simbol pentru a fi demni apoi de a împlini sarcini mai importante. Să devenim oameni prin truda noastră, să fim exemplu, înainte de a încerca să convingem pe alţii de seriozitatea misiunii pe care singuri ne-am luat-o.

Pentru a încerca hotărirea fiecăruia la greu, am început să facem marşuri de noapte, cu aşa numitele "nopţi de veghe", unde ne întâlneam cu alti camarazi dela şcoala normală şi ei încadraţi de curând. Desigur, totul se făcea clandestin, cu risc vădit pentru fiecare, ce îndrăsnea să calce regulamentul şcolii. Orice elev dovedit a fi încadrat într'un partid politic sau orice organizaţie similară, era pasibil de eliminare din toate şcolile din ţară.

Intr'una din aceste nopţi de veghe, ne găseam adunaţi în jurul focului pe vârful Corcanei, un deal împădurit ce domină oraşul, câteva zeci de camarazi dela cele două şcoli, împreună cu absolvenţii de liceu din anul trecut printre care reţin numele lui Nicolae Orbulescu şi Dorca Afilon. Unul dintre cei mai în vârstă ne vorbea despre Legiune şi ţelul ei, când, un sgomot pe aproape, ne ţinteşte pe toţi locului. Se trimit iscoade să vadă ce este iar noi rămânem, gata de fugă. Peste o ucurtă vreme se întorc unul după altul, cu respiraţia tăiată. Eram inconjuraţi de armată, nu mai era scăpare pentru nimeni.

Care a fost reacţia în faţa primului pericol? Consecinţele lui nu le puteam cântări, surpriza a fost prea rapidă, nu ne-a dat răgaz să judecăm situaţia în care ne găseam. Unul ia comanda şi ne dă ordin să ne împrăştiem prin tufisuri de unul singur, să nu fim prinşi grămadă. Nu cunoaşte nimeni pe nimeni, era consemnul. Ne găseam în excrusie şi am pierdut drumul. Ne pregăteam fiecare s'o luăm din loc, când ultima iscoadă apare cu o veste bună. Armata, în manevră de noapte pe-aici, şi-a schimbat direcţia şi acum se îndreaptă spre vale.

Am respirat adânc, uşuraţi. Abia acum ne dam seama că actul nostru putea să ne coste mult. Nu recunoşteam nimic, pentru mine era primul examen şi faptul că l-am trecut fără prea multă tragedie, mi-a dat curaj. Imi ziceam în mine, ca un fel de angajament, de acum sunt în stare să înfrunt pericole mai mari.

Si touşi... de ne prindeau, cum eram toţi, riscam eliminarea definitivă din şcoală, riscam să mă întorc în satul meu, de unde am plecat acum şapte ani, om neisprăvit, spre ruşinea mamei şi râsul satului. Gustul de a înfrunta nedreptatea nu-mi cântărea adevărata povară ce mi-am încărcat pe umeri.

De-acum începe aventura. De-acum firul vieţii mele se întinde pe meleaguri neumblate.

Pe la sfârşitul anului scolar, Gh. Istrate, Seful Frăţiilor de Cruce pe ţară, vine la noi şi în casa lui Bria Vichentie ne ia primul jurământ de frate de cruce. Astfel ia naştere prima Frăţie de Cruce la liceul nostru Promoţia clasei ultime se încadrează direct în organizaţia judeţeană, sub comanda profesorului Horia Sima. Jertfa de mai târziu, la Miercurea-Ciucului va rămane în istoria Legiunii, a neamului românesc, ca o piatră de unghiu la făurirea României Noui. Ei poartă nume de eroi: Dorca Filon, Noaghea Virgil, Grama Iosif, Mitar Ion, Benec Constantin, alături de toţi martirii ce-şi dorm somnul de veci în acest pămant dacic, la Predeal, ucişi de ura fără de margini a Judei setoase mereu de sânge.

Anul 1936, termin liceul, O nouă răscruce îmi opreşte calea. Să plec la Universitate la Bucuresti? Cu ce însă? Nu aveam un bănuţ de-oparte. Pământul dădea doar atât cât să hrănească casa. Studiile mele nu erau prevăzute în bugetul mamei şi aşa, aproape inexistent. Abia ajungeam să cumpărăm lucruri indispensabile ce nu se puteau confecţiona la ţară: petrol pentru luminat, sare, opinci, zahăr pentru boală şi sărbători mari. Imbrăcăminte, hrană, aveam totul din mâinile noastre. Sunt obligat să caut de lucru, să-mi câştig cel putin banii de drum, şi ceva haine. Uniforma de liceu rămâne în urmă, odată ultima clasă terminată, şi să trăesc o lună - două, până ce voi găsi o soluţie.

Vara lui 1936, toamna, iarna şi iarăşi primăvara lui 1937, întru funcţionar la Balta Sărată, o intreprindere forestieră, unde ajutam la expedierea scândurilor. In fiecare zi eu şi contramaistrul Prohaska, un ungur rece, calculam volumul fiecărei scânduri, până ce umpleam patru vagoane. Sunt trimis apoi la staţia de plecare a vagonetelor cu lemne din pădurea de sub Muntele Mic, vecin cu Ţarcu şi Godeanu. Dumnicile mă regăseam cu ceilalţi camarazi în marşuri prin sate, să predicăm lumii noua invătătură, să vestim tuturor că s'a născut o speranţă pentru a împărţi dreptatea de la ţăran, muncitor până la cel mai înalt slujbaş al statului. Cântecul nostru adună copii ceată după noi şi încetul cu încetul, şi pe cei mai în vârstă. Lupta noastră pătrunde satele şi ne îngroaşă rândurile, dar in acelaş timp măreşte ura celor care ne pregătesc pieirea. Românul stăpân la el acasă, însemna sfârşitul exploatării a dominaţiei evreeşti, care a cumpărat suflete române. Marşurile prin sate îmi aduc curând prima lovitură ce am simţit-o din plin. Fabrica unde lucram eu era proprietate evreiască. 95 % din personalul tehnic erau evrei, iar mâna de lucru era formată din moţi din Munţii Apuseni, renumiţi tăetori de lemne. Moţii erau cazaţi în barăci de lemn şi plătiţi atât de prost că simbria abia le ajungea pentru hrană. Au exploatat şi tăiat toate pădurile de sub Ţarcu şi Muntele Mic, transformând codrii sculari în dealuri pleşuve. Aşa au secat isvoarele, au ars vegetaţia iar ploile de primăvară au ros pământul pe văi şi au adus seceta verii să ardă recolta. Aveau de partea lor "serviciul de ordine", poliţia şi mai ales jandarmeria. Intr'unul din aceste marşuri plutonierul de jandarmi din Borlova, car mă cunoştea bine dela fabrică unde venea în fiecare lună să-şi ia răsplata "serviciilor" aduse intreprinderii, primit regulat de şeful fabricii inginerul Keller, m'a recunoscut în coloana de vreo 30 de tineri şi a rămas adânc surprins. Când venea în briroul unde lucram eu, se arăta foarte amabil cu mine, salutându-mă ca pe un superior ierarhic. Era intr'o Duminecă de primăvară şi a doua zi, luni, sunt chemat de ingenerul Keller, care, spre "marea lui părere de rău", mă anunţă că sunt liber de orice angajamente la ei. Prima lovitură venită prin intermediul unui frate român pus în slujba banului. De-acum dosarul meu de inamic public e constituit şi anii vor îngroşa filele. Acest rău a avut însă şi partea lui bună. Mi-a permis să lucrez pământul peste săptămână şi să fiu liber de cugetul şi mişcările mele duminicile şi sărbătorile. De câte ori nu am plecat trei: profesorul meu Horia Sima şi Filon Dorca la sate pe vremea rea, pe jos din sat în sat, uzi până la piele, să ne împărţim credinţa celor oropsiţi. Profesorul se încălzea vorbind. Punea atâta pasiune în cuvintele lui, care porneau din suflet cu sinceritatea unei confesiuni, că toţi uitam de timp, de foame şi oboseală. Ascultam predica dramei în care se sbate românul strein la el acasă. In contact cu ţăranul şi cu muncitorul român, ne-am oţelit şi noi hotărîrea de luptă. Am primit curaj din ochii lor, ne-am înfrăţit în acelaşi legământ.

In toamna lui 1937, cu ceva bani puşi de-oparte din leafa mea, îmi cumpăr un bilet până la celălalt capăt al ţării, vecin cu muscalul, la Cernăuţi, capitala Bucovinei păduroase. Filon Dorca era student acolo şi mă aştepta şi pe mine, să întru în corpul studenţesc. Imi spunea că voiu putea uşor obţine o bursă de studii ca orfan de răsboiu, la Facultatea de Teologie, cu el. Eu eram cantor la biserica satului dela vârsta de 12 ani iar studiile teologice mă atrăgeau mult. Mă apropiau de biserică ca o datorie, dorind să aduc mamei bucuria de a mă vedea preot şi poate, cine ştie, să-i las nădejdea de a mă fi intors acasă într'o zi, duhovnicul satului.

Iată-mă din nou în faţa despărţirii de mama, de staul meu, acum însă o mie cinci sute de km. se vor întinde între mine şi cei dragi. Trenul mă duce parcă printre cei străini de tot frământul meu.

A doua zi ajung la Bucureşti. Oraş al speranţelor pentru toţi cei ce gândesc să-şi schimbe straele şi felul de viaţă. Să ajungă în rând cu toţi aceşti locuitori în costume domneşti şi vorbă aleasă. Aici însă, o durere în plus se adaugă, alături de cea lăsată în urmă. Era 9 Octombrie 1937, generalul Cantacuzino-Grănicerul, soldatul fidel al Căpitanului a închis ochii. Mă duc pe strada Gutemberg la numărul 3, unde era sediul Legiunii, singurul familiar, unde regăsesc afecţiune alături de alţi camarazi.

Se făceau pregătiri pentru înmormantatrea generalului. Decid să rămân şi eu două zile în plus să asist la trista ceremonie, apoi voiu pleca spre Cernăuţi, unde mă aştepta Dorca Filon.

O ploaie fină de toamnă începe de dimineaţă şi ameninţă desfăşurarea ceremoniei. S'a găsit o soluţie rapidă. Cortegiul formând crucea vie, în cap cu Căpitanul în pelerine negre, urma sicriul pe ultimul drum. A fost impresionant acest corp viu, ce avansa încet. Ploaia cădea mereu şi se amesteca cu tristeţea lumii, a acelora ce au pierdut o fiinţă scumpă. Un rămas bun cu o lacrimă stoarsă din mii de priviri.

Pe General l-am cunoscut la tabăra din Băile- Herculane unde venise să-şi vadă copiii, cum spunea el cu mândrie. Il văd acuma pentru a doua şi ultima oară. Plecarea lui dintre noi îmi lasă un gol imens, parcă am pierdut pe cineva de aproape din familie. Un sprijin, un protector în faţa atâtor duşmani care ne încercuiau.

A doua zi, cu aceiaşi mâhnire în suflet, mă gândesc s'o iau spre alte meleaguri, tot mai departe, către graniţa bolşevică. Un camarad îmi pune întrebarea, de ce mă duc aşa departe. Ce pot face acolo, pot face şi aici, bursa o pot obţine cu aceleaşi şanse ca acolo. Mă invită cu el la căminul studenţesc "Cantacuzino", să vedem de voiu putea rămâne. Il însoţesc într'o doară, pentru a nu regreta mai târziu că n'am încercat să rămân în Capitală.

Intr'adevăr aş putea dormi aici, dar pentru masă va trebui să plătesc. In această împrejurare am cunoscut pe Ion Halmaghi, pe Marcu Justin. Haralambie.

Masa costa 15 lei tichetul, o sumă destul de mare pentru mine. Nu stau mult pe gânduri, teama altui necunoscut mă hotărăşte repede.

Iată –mă locuitor al Capitalei şi încă ce locuitor! Student la Facultatea de Litere, pentru a deveni profesor, visul timid al copilăriei. Să revin apoi în orasul meu, acolo unde am poposit după primul durm, când am plecat de-acasă. Să fiu coleg cu toţi foştii mei profesori, proect îndrăzneţ care îşi conturează silueta încet, în timp. Cu banii rămaşi, cumpăr câteva bonuri de masă, ce se compune dintr'o ciorbă cu carne, o mâncare şi desert. Pâinea era la discreţie.

La prânz mănânc o ciorba cu multă pâine, sara în locul desertului o altă ciorbă. Apoi îmi umplu buzunarele cu pâine pentru a doua zi dimineaţa. A doua zi schimbam bonul de mâncare cu două bonuri de ciorbă şi astfel dintr'un bon 15 lei, mâncam două zile la prânz şi seara în loc de o singură dată la prânz. Era doar ciorbă, cu nişte bucăţele de carne, dar baza era pâinea. Astfel trec vreo trei luni de zile. Intre timp găsesc lecţii la o familie înstărită. Tatăl era funcţionar la Ministerul de Finanţe. Avea un copil de 13 ani şi o fata de 12 pe care-i ajutam să pregătească lecţiile. Aşa mi-am asigurat masa. Intre timp, obţin şi mult sperata bursă, care-mi permite să locuiesc gratuit la cămin şi să fiu scutit de taxe la facultate.

Nici Legiunea n'am uitat-o şi participam din plin la toate. Pe vremea aceea se mărea sediul din Gutemberg nr. 3 şi aproape în flecaţi până la coate, lucrau de zor, parcă toată viaţa lor n'ar fi fătul, să car cărămida. Intr'o zi, doi domni vin la mine să-mi ceară de lucru. Eu căram o roabă plină de ciment. Toţi eram voluntari, după o zi plină de lucru, pentru a ne câştiga viaţa.

–Camarade, dă-ne şi nouă să facem ceva!

Erau îmbrăcaţi ca de sărbătoare. Cămaşă albă, cravată şi un costum nou-nouţ.

–Păi cum vreţi să lucraţi în costum, o să vă murdăriţi?!

–Nu te ocupa matale de asta! Şi unul îmi ia roaba din mâini; iar celălat o lopată şi începe să amestece nisipul cu ciment. Suflecaţi până la coate, lucrau de zor, parcă toată viaţa lor n'ar făcut decât asta. Seara târziu, când au terminat, erau numai apă. Cămaşa albă devenise cenuşie şi costumul era semănat de pete grii. Au lucrat din toată inima. Aşa înţelegeau ei înfrăţirea muncitorului cu cei de sus. Erau toţi camarazi, fără nicio deosebire. Pe mine mă credeau muncitor, pentrucă purtam nişte baine uzate, să nu murdăresc singurul costum cu care mă duceam la scoală. Când au aflat că sunt student, au fost o leacă jenaţi, dar nu le-a dispărut voia bună. Cei doi domni erau Alecu Cantacuzino si Valeriu Cârdu.

Intr'o seară, la sediu, se aude un cântec nou. Mă duc repede să-l prind şi eu că aveam o ureche bună. Era "Imnul Muncitorilor": Din trudă ne-am sbătut şi'n umilinţă...

Căpitanul cânta cu toată lumea. Deodată cortegiul se pune în mişcare, se îndreaptă spre biserica Ilie Gorgani. Căpitanul în frunte şi imnul ieşit din sute de piepturi răsună peste malurile Dâmboviţei.

Am invins Internationala! exclamă Căpitanul la sfârşitul cântecului. Intr.adevăr pornea din afunduri de secole şi se oprea ca un semnal de luptă; de dreptate, la poarta fiecărui suflet deschis.

O altă dată, mă găsiam de gardă la mormântul lui Moţa-Marin, unde se construia mausoleul. Căpitanul care se ocupa de toate, vine să dea instrucţiuni muncitorilor cum să efectueze lucrările. Il priveam cu coada ochiului din poziţia nemişcată.

–Să umpleţi groapa cu ţărână, îl aud eu vorbind munciotorilor. vocea lui caldă, dar fermă, răsună ca un sfat de părinte adresat alor lui. Oridecâte ori îl întâlneam la sediu, rămâneam locului să-l privesc, să-l ascult ca fascinat. Privirea lui vie, înspira încredere, mândrie, curaj pentru cele ce vor veni.

Iată şi blestemata zi de februarie 1938, cand Carol a anulat Constituţia, a dizolvat partidele politice şi a instaurat dictatura. Mă găseam în judeţul Olt, în propagandă electorală. Jandarmii au primit ordin să ne aresteze unde ne-or prinde. Cu greu am scăpat şi am reuşit să ajungem la Bucureşti în maşina lui Protopopescu din Slatina. Eram cu Noaghea Virgil, Tălnariu si Bartolomeu Livezeanu.

(urmează în numărul viitor)

RABDAREA CAPITANULUI DE REZERVA EMILIAN

de N.S. Govora

Domnul Traian Popescu, scriind despre mareşalul Antonescu, afirma că ofiţerii de cavalerie îl porecliseră câinele rosu şi că subalternii nu-l iubeau şi aveau teamă de el pentrucă urmărea până la nimicire pe cei care se îpotriveau vederilor lui. Şi aceste afirmaţii ale dlui Traian Popescu, l'au dus până la "marginea ră bdarii" pe căpitanul de cavalerie de rezervă, I.V. Emilian.

In fond e vorba despre porecla de câinele rosu care i s'a dat mareşalului Antonescu de toată lumea. Eu, de exemplu, am aflat aceaste pentru prima dată în 1942, de la un profesor scriitor, Gheorghiu, din cenaclul revistei "Insemnări ieşene". Si această poreclă i se dădea "în sens pejorariv". –George Barbu, le III –e homme de l'axe, pag. 14.

Asupra acestui lucru, toată lumea e de acord, dar căpitanul de cavalerie de rezervă Emilian, vine cu o întreagă poveste, auzită fără indoială la popotele prin care a trecut ca ofiţer de rezervă de cavalerie. Iată această poveste: "La 27 junie 1913, România declara războiu Bulgariei, intrând în cel de al doilea războiu balcanic. Divizia de Cavalerie romăna urma să treacă Dunărea şi să asigure flancul drept al dispozitivului trupelor române.

Avansat la grandul de căpitan la 2 aprilie 1913, absolvent al Scolii Superioare de Războiu, Ion Antonescu este afectat statului major al acestei divizii. Căpitanul de cavalerie care abia împlinise 31 de ani prefera în să să participe direct la operaţii. Cere şi i se aprobă să constituie un detaşament de descoperire, desemnat să treaca primul Dunărea si având următoarea compunere: un escadron plus două plutoane din Regimentul I Roşiori, o secţie de artilerie călăreaţă şi un pluton de ciclişti. După ce şi-a constituit detaşamentul, numind pe Locotenuntul C.M. Pantazi comandant al avangărzii, Căpitanul Antonescu era în aşteptarea ordinului de operaţii, dar acest ordin se făcea aşteptat...

Generalul Mustaţă, comandantul diviziei, şef simpatic şi mucalit, convocase toţi comandanţii de regimente într'o şcoală şi se străduia, împreună cu el, să redacteze acest ordin, cam greu de întocmit, pentrucă lipseau informaţiile despre inamic şi nu se primise nici directive pentru cazul când divizia ar fi ajuns la graniţa Serbiei...

Era aproape ora 3 şi trecerea pe malul celălalt trebuia să se facă inainte de revărsatul zorilor. Pierzându-şi răbdarea, Căpitanul Ion Antonescu alcargă la scoală, dă buzna în sala de clasă unde se aflau şefii ierarhici şi raportează:

"In mai puţin de-o oră trebuie să trecem dincolo. Am îmbarcat detasamentul. Caii sunt nervoşi de-atâta stat pe loc. Vă rog să-mi daţi ordinul de operaţii".

Cam încurcat generalul Mustaţă îi răspunde că trebuie să mai aştepte, că ordinul nu-i încă gata... Spre uimirea celor prezenţi, tânărul căpitan ripostă acestui răspuns: Daţi-mi, vă rog, hârtie. Vi-l fac eu, ordinul de operaţii".

I s'a dat hârtie. Antonescu s'a aşezat la o masă şi în 20 de minute a făcut ordinul de operaţii, pentru toate unităţile diviziei şi pentru detaşamentul lui. Pe acesta din urmă l-a băgat în buzunar. A salutat din pinteni şi dus a fost...

Cuprinşi de perplexitate, ofiţerii superiori au rămas muţi, iar generalul Mustaţă a exclamat: Cine-i câinele ăsta roşu? De atunci, porecla aceasta a circulat, mai întaiu în rândurile cavaleriştilor şi apoi prin comandamente, mai ales pe timpul primului războiu mondial, când maiorul Ion Antonescu, în calitatea lui de şef al operaţiilor la cartierul Generalului Prezan, se ciocnea deseori cu cei mai mari în grad decât el care, în cele din urmă cedau, pentrucă concepţia lui privind desfăşurarea operaţiilor era cea justă".

Prin urmare, pe căpitanul de rezervă Emilian, îl enervează numai originea poreclei, care după el, e cea povestită mai sus. Deci la l Aprilie 1913, Ion Antonescu este absolvent al Şcolii superioare de războiu şi este afectat Statului Major al diviziei I-a de cavalerie română. Şi la 27 Iunie 1913, România declara războiu Bulgariei. Căpitanul Antonescu cere să participe direct la operaţii şi în acest scop i se aprobă constituirea unui detaşament sub comanda lui. Şi acuma pe malul Dunării, căpitanul aştepta ordinul de operaţii pe care, restul Statului Major al Diviziei, se chinuia să-l facă, sub comanda generalului Mustaţă. Şi căpitanul Antonescu, vine în şcoala în care Statul Major al Diviziei, nu poate să dea naştere ordinului de operaţii şi după ce îl face el numai în 20 de minute, pleacă la detaşamentul lui. Până aici toate bune, dar de aici povestea aflată de căpitanul de rezervă Emilian la popotă, se încurcă. Generalul Mustaţă, primul care se desmeticeşte în faţa celor povestite mai sus, exclamă: Cine-i câinele ăsta roşu? Deci generalul Mustaţă nu-l cunoştea pe câinele roşu. Si aceasta nu se poate!!! Generalul Mustată era comandantul Diviziei I-a şi în această calitate cunoştea, era obligat să cunoască, pe toţi ofiţerii, Statului Major al Diriviziei. Nu se prate concepe faptul că un ofiter capitan, numit la 1 Aprilie 1913 în Statul Major al Diviziei I-a de cavalerie, să lucreze în această divizie şi la 27 Iunie 1913, să nu fie cunoscut de comandantul Diviziei, generalul Mustaţă. Căpitanul de rezervă Emilian nu şite că primul lucru la care era obligat căpitanul Ion Antonescu să-l facă, era să se prezinte comandantului de Divizie? S'ar putea admite, dacă ar fi vorba numai de două –trei zile, că generalul să fi fost în concediu sau să aibă nu ştiu ce lucruri importante de făcut, dar aproape două luni, e prea mult şi povestea de la popotă, aşa de bine ticluită, se prăbuşeşte ca un castel de cărţi de joc.

Dar mai este încă ceva: căpitanul de rezervă Emilian, afirmă că în şcoala unui sat de pe malul Dunării, erau adunaţi toţi ofiţerii Statului Major al Diviziei, în cap cu generalul Mustaţă, şi se chinuiau să dea naştere unui ordin de operaţii şi ordinul-al dracului-, nu vroia să iasă! Nici esta nu se poate admite. In cazul acesta, ofiţerii noştri de Stat Major de la 1913, nu ştiau nimic, absolut nimic! Si doar era vorba de primul ordin al unei divizii, la început, câd încă nu se iviseră probleme de rezolvat, şi ofiţerii, toţi ofiţerii unui Stat Major al unei divizii de cavalerie rămâneau cu degetul în gură şi nu ştiau ce să facă. Nouă nu ni se pare un lucru extraordinar ca căpitanul Ion Antonescu să ştie să facă singur-primul ordin de operaţii al unei' divizii, ci că ceilalţi ofiţeri al Statului Major al unei divizii, să nu ştie să-l facă!!!

Eu cu ofiţer de infanterie, protestez în faţa afirmaţii a unui ofiţer de rezervă de cavalerie, că toţi ofiţerii unui Stat Major al unei divizii de infanterie, n'ar fi ştiut să facă ordinul de operaţii, primul ordin de operaţii, al unei divizii. Dacă ofiţerii de cavalerie, activi, cred altfel, îi priveşte. In acest caz, căpitanul de cavalerie, Adrian Chintescu, are cuvândul.

* * *

După căpitanul de rezervă Emilian, Ion Antonescu era iubit de subalterni şi nu aceştia l-au poreclit câinele roşu, ci şefii mai marî. Dar iată ce spune George Barbul în cartea închinată mareşalului, "le III-e homme de l'axe". Atrag atenţia cititorilor că George Barbul a trăit în umbra mareşalului circa patru ani de zile, deci l-a cunoscut pe mareşal de aproape şi nu de departe, din poveştile şi snoavele de la popotă.

Şi în plus, I-a iubit cum nimeni altul pe mareşal, care la rândul lui a răspuns cu aceiaşi monedă. Cartea "Le III-e homme de l'axe", a fost publicată la Paris în Iunie 1950 şi a fost scrisă in scopul de a-l apăra pe mareşal în faţa tuturor duşmanilor lui. Şi iată ce citim în această carte: "Antonescu nu-şi datora porecla sa de "câine rosu" fidelităţii şi devotamentului care sunt caracteristice rasei canine. Dacă el trecea drept un câine, aceasta era în sensul pejorativ. "El muşca chiar când se aşteapta cineva mai puţin", spuneau ofiţerii care serviseră sub ordinele sale. Primul sentiment care el îl inspira, era teama. Severitatea sa, insensibilitatea sa care îl făceau să ignoreze până şi ceiace însemna verbul a ierta, spune fără îndoială ceva. Dar trebuie să se adauge că el nu era din epoca noastră: în el retrăia un om al speciilor primitive care nu s'au domesticit decât cu încetul în cursul anilor. Ce alt sentiment decat teama putea s'o pricinuiască anacronica prezenţă printre noi un descendent direct al războinicilor vicleni şi sălbateci de altă dată? –op, cit. pag. 14.

Deci e vorba de ofiţeri care au servit sub ordinele mareşalului, de subalterni deci, şi nu de cei mai mari decât el. Mareşalul nu ştia ce este iertarea, spune dl George Barbul şi un sef iartă celor mai mici, subalternilor şi nu celor mai mari. Domnul Traian Popescu scrie că Antonescu era temut dar nu iubit de subalterni care-l porecliseră câinele roşu, pentrucă urmărea până la nimicire pe cei care se înpotriveau vederilor lui. Păi frazele acestea sunt scrise cu mânuşi, cu eleganţă faţă de frazele dlui George Barbul care spune că mareşalul nu cunoştea cuvântul iertare (cuvânt subliniat în carte de autor şi nu de noi), şi muşcă atunci când te aştepţi cel mai puţin. Ba mai mult, prezenţa printre noi a mareşalului Antonescu, părea prezenţa anacronica a unui descendent direct al razboinicilor vicleni şi salbateci de odinioară!!!

Căpitanul de rezervă Emilian ne face şi o descriere fizică a mareşalului: "Mareşalul Ion Antonescu arăta mai mult a om de tip nordic şi părul lui era blond întunecat spre arămiu. Domnul Traian Popescu crede a şti pentru ce i s'a spus "câinele roşu". Deci după căpitanul de rezervă Emilian, mareşalul era deadreptul simpatic. Nu-l contrazic, dar să vedem ce spune dl George Barbul: "O faţă osoasă, cu pomeţi şi cu maxilare puternic marcate, pătată cu mici puncte roşii care dădeau tenului său aproape incolor un aspect maladiv. Atâtea riduri că faţa sa părea un teren accidentat. O gură înconjurată de cute adânci, buze subţiri şi decolorate care nu descopereau decat rar nişte dinţi lungi şi galbeni. Părul rosu şi sprincenele cu accent circumflex. Ochi albaştri, de un albastru foarte clar, între pleoape uşor umflate şi înroşite de o conjuctivită cronică: el îi ţinea pe jumătate închisi ca şi cum ar fi fost tot timpul gata de a adormi şi nu-i deschidea decât pentru a ataca. Ansamblul făcea să te gândeşti la stramosii giganţi ai crustaceelor din zilele noastre. Şi totuşi nu se putea zice că el era urît. Dar trebuia timp pentru a se obisnui şi a-l privi în faţă".–George Barbul, op. cit. pag. 14-15.

Dar numele lui Ion Antonescu devine celebru din anul 1907 când cu ocazia revoluţiei, sublocotenentul Ion Antonescu a ucis 27 de cameni, Aceşti cameni erau oraşeni din Galaţi şi nu ţărani. Cu tăranii, sublocotenentul Antonescu s'a purtat bine sau aproape bine. Sublocotenentul avea şi două tunuri cu care trăgea numai ca sa-i sperie pe ţăranii de la 1907. "Foarte departe de sate, în plin câmp, el trăgea, seara de preferinţă, când sunetul se propagă mai bine. Tăranii auzeau tunul bubuind departe. "Armata soseşte. Ea trage asupra satelor...". Svonul alerga înaintea lui Antonescu făcând să nască teama de autorităti, şi el punea sfârşit oricărei agitatii. De atunci nu i se spunea decât "câinele rosu", atât pentru culoarea părului său cât şi pentru sângele ce a facut să curgă". –George Barbul, op. cit. pag. 17.

Iată dar alte proveşti care nu mai sunt spuse de căpitanul de rezervă Emilian şi nu mai sant poveşti auzite la popotă, ca aceia pe care ne-a povestit-o cu generalul Mustaţă. Incăodată îi aducem aminte căpitanului de rezervă Emilian, că are cărţi în bibliotecă ca să fie citite şi nu să fie păstrate cu foile netăiate. In polemică se întrebuinţează argumente şi nu fraze sforăitoare ca cele întrebuinţate în "Revista Cavaleriei" de sub direcţia căpitanului de rezervă Emilian.

* * *

Când s´a cedat Cadrilaterul, un locotenent din regimentul 2 de pază, a crezut că face bine dacă-i confiscă bijuteriile unui Neamţ, crezând că Neamţul va rămâne în Cadrilaterul cedat. Dar Neamţul a venit cu Românii şi a apărut la Cerna Vodă. Intre timp, căzuse Carol al II-lea şi noul regim care venise, a adus ceva nou: poliţia legionară. Şi Neamtul a făcut plângerea tocmai la această poliţie legionară. Şi legionarii l-au arestat pe locotenentul de grăniceri, ceiace a provocat nemulţumirea ofiţerilor care nu admiteau amestecul poliţiei când e vorba de ofiţeri. Au intervenit, ofiţerul a fost pus în libertate, dar fusese sesizat tribunalul militar aşa că afacerea îşi urmează cursul ei. Natural afacerea se lungeşte si cad legionarii şi odată cu căderea lor, zările se limpezesc, aruncânduse vina pe legionari care, cum toată lumea ştie, "abuzaseră şi arestaseră pe un om nevinovat" Afacerea ajunge la generalul-Antonescu care a primit pe locotenent cu bunăvoinţă şi-ajunsesem deja în Iunie-, şi drept pedeapsă, îl trimite pe front şi locotenentul cade grav rănit, pierzându-şi vederea. L'am cunoscut pe acest locotenent la Cerna Vodă înainte de a fi chemat la general si era furios contra legionarilor şi contra Germanilor, dar în vara anului 1943, l´am reîntalnit pe peronul gării de Nord din Bucureşti. Era pe peron, în aşteptarea soldatului de ordonanţă pe care-l trimisese să-i caute un loc în trenul de Braşov. Avea ochelari negri şi pe obraz o crestătură adâncă. Am fost foarte bucuros de întâlnire şi am strigat: Stoica, ce e cu tine?, la care Stoica nu ştia cum să-si manifesteze bucuria.– Domnule căpitan, domnule căpitan, ce bucurie mare am că vă intâlnesc. Nu vă văd, dar vă cunosc glasul.

Şi în jumătate de oră, mi-a povestit toată tragedia lui. Fusese rănit în prima lună de războiu şi Germanii îl duseseră la Viena unde a stat mai bine de doi ani. Un ochiu e pierdut definitiv, cu celălalt a început să vadă ca prin ceaţă. De la Viena l-au trimis în congediu o lună şi după aceia trebuie să se întoarcă, unde, cu răbdare, medicii germani, sperau că îşi va recăpăta complet vederea la celalalt ochiu. L'am întrebat ce părere mai are despre Germani, la care Stoica mi-a răspuns: admirabilă dle căpitan, după ce au facut pentru mine, îi divinizez.

Intre timp, s'a întors ordonanţa cu rezultatul: nu am găsit nici un locuşor, dle locotenent. La aceasta, Stoica a înclinat capul, în semn de acceptare a situaţiei dar eu am sărit în sus.– Nu se poate Stoica, eşti un mare mutilat de războiu. Şi luându-l de braţ am urcat în primul vagon de clasa I-a. Şi am cerşit în acest vagon un locuşor pentru acest mare mutilat de războiu. Nici un răspuns, ochii tuturor se îndreptau spre ferestre, în jos sau în ziare. Trenurile erau obligate sa aibă un compartiment de clasa I-a pentru răniţii de războiu sau pentru invalizi şi acest tren uitase să-l pună şi atunci cu Stoica m´am dus la seful gaării. I-am expus cazul camaradului meu şi i-am cerut să facă un compartiment pentru răniţi la vagonul de clasa I-a. Şeful gării a început să se scarpine după ureche. –E greu, e foarte greu dle căpitan. La care mi s´a urcat sângele în cap şi i-am arătat mânerul săbiei.–Domnule şef de gară, acesta este un ordin. Poate îţi vei bate joc de un astfel de ordin, dar dacă nu-l vei executa, imediat dau o telegramă dlui maresal Antonescu şi... va fi foarte rău de dta. Insfârşit, datorită mareşalului de care toată lumea avea frică, l´am urcat pe locotenentul Stoica în compartimentul făcut liber spunându-i tare: Vei merge singur în acest compartiment şi nu vei da voie nici unui porc dintre aceştia să intre înăuntru.

Insfârşit, în cazul locotenentului Stoica, mareşalul a procedat aproape bine şi atragem atenţia cititorilor că locotenentul a fost trimis pe front cu gradul lui de locotenent.

* * *

Când s´a cedat Basarabia, în 1940, căpitanul Nicolescu, ajunge cu escadronul lui în târgul Edineţi şi pe strada principală a târgului el găseşte pe un alt căpitan, Enescu, legat de un stâlp de telegraf, cu hainele rupte, plin de scuipat şi murdărie. Locuitoril Nemţi şi ucrainieni ai târgului, făcuseră coadă ca să urineze pe corpul prizonierului. Din această situatie l-a scăpat numai sosirea escadronului căpitanului Nicolescu. Enescu a povestit ce i s'a întamplat şi întreaga noapte n'a putut să doarmă de ruşine şi s´a împuşcat. Revenit la Edineţi, în 1941, căpitanul Nicolescu, găsi în mijlocul străzii trei cadavre de soldaţi, oribil mutilaţi. Nici un civil nu se găsea pe stradă, aceştia se ascundeau în dosul storurilor coborîte, în casele lor. Pe urmă, deodată, se auzi un foc de armă şi un soldat căzu de pe cal. Căpitanul Nicolescu văzu roşu înaintea ochilor şi nu a mai ştiut ce face: copii, femei şi bătrâni au fost omorîţi de soldaţii români. Când escadronul a continuat înaintarea, în urma lui rămâneau mai multe sute de cadavre.

Inainte de a-l trimite la Curtea Martială, generalul Antonescu voi să-l asculte pe căpitanul Nicolescu. Şi căpitanul i-a spus în zece minute tragedia lui: "Eu refuz revolverul, dle general, striga aproape, capitanul, care tremura din tot corpul, şi Curtea Martială, deasemeni. Dacă dumneavoastră mă condamnaţi, eu renunţ de a mă apăra. Antonescu, făcut mic şi crispat, se apropie de el, şi după ce-l privi cu atenţie lung timp, îi spuse: "Eu îţi dau o ultimă şansă. Dacă vrei reabilitarea, du-te şi caut-o pe front" Căpitanul Nicolescu găsi această reabilitare completă, în faţa fortificaţilor Odesei".– George Barbul, op. cit. pag. 124.

Fără îndoială, în faţa acestui caz, care-i amintea cele 27 de cadavre de la Galaţi, generalul Antonescu nu a stat mult pe gânduri şi l-a trimis cu gradul lui de căpitan ca să-şi găsească moartea.

* * *

...Şi s´a mai întâmplat un caz de conştiinţă pentru mareşalul Antonescu. Generalul Tătăranu, o figură a primului nostru războiu, comanda acum trupele noastre încercuite la Stalingrad. Şi într´o zi, generalul apare la Bucureşti. "Trupele de la Stalingrad, rezistau încă. Avioanele care venea să aterizeze în aeroportul instalat în mijlocul oraşului, era singurul mijloc de comunicare cu Ţara. Acest "pod aerian" funcţiona de mai mult de o luna şi jumătate. Generalul Tătăranu, comandantul trupelor române, îi trimitea lui Mihai Antonescu, de fiecare dată când venea un avion, rămas bunurile sale definitive. El scria frumoase scrisori sentimentele. Presedintele de Consiliu, într'o scrisoare, îl spuse că ar fi mulţumit dacă l'ar vedea. Fără să aştepte alte încurajări, generalul urcă în primul avion şi sosi la Bucureşti, în a doua jumătate a lunii Ianuarie. Mareşalul era consternat. El îi ordonă să vină la el inmediat. "Dumneata pleci astăzi la Stalingrad", îi spuse mareşalul fără să-l privească. Acesta încercă să se explice: "Este preferabil să fii un om viu în mijlocul morţilor decât un mort în mijlocul oamenilor vii", spuse Antonescu, tăindu-i cuvântul. Intr'un acces de furie, arătându-i usa generalului Tătăranu, Antonescu îl strigă: "Dumneata ai de ales între plotonul de execuţie car aşteaptă pe toţi dezertorii şi datoria de a relua comandamentul de la Stalingrad". A doua zi în zori, Tătăranu lua loc într'un bombardier german care sbura spre Stalingrad. Avionul a trebuit să aterizeze la Odesa, din cauza unui atac de apoplexie al generalului. Starea sa nu se mai amelioră. Jumătatea corpului rămane paralizată: Un adevărat mor în mijlocul celor vii". –George Barbul, op. cit. pag. 169-170.

Mareşalul nu avea altăceva de făcut şi măsura luată a fost cea bună. In orice caz, în aceste cazuri expuse mai sus, mareşalul nu a degradat pe cei trei ofiţeri, deşi măsurile erau pedepse, totuşi i-a trimis pe front cu gradul ce-l aveau. Dar trebuie să atragem atenţia cititorilor că cei trei nu se împotriveau vederilor maresalului, cum spune în articolul lui, Traian Popescu. Contra vederilor maresalului, au fost legionarii, în cap cu dl Horia Sima. Domnul Horia Sima nu a voit să cedeze şefia Miscării legionare, generalului Antonescu, şi din această cauzlá acesta l-a urmărit până la nimicire, cum spune Traian Popescu. Am ales trei cazuri de legionari care au fost urmariţi până la nimicire, aş putea spune cu câinoşenie!!!.

Odată învinsă Mişcarea legionară cu ajutorul lui Adolf Hitler, normal ar fi fost ca generalul Antonescu să se potolească, să se îmblânzească. El a vrut ca Mişcarea legionară să se refacă sub conducerea lui şi deaceia a încercat să găsească unii şefi supuşi lui. Ultima încercare a fost aceia cu profesorul Ion Dobre. Dobre fusese condamnat la 5 ani de închisore dar în timpul cât fusese prefect la Tecuci, dăduse ordinul ca toţi legionarii să salute ofiţerii. Generalul a găsit acest gest aplendid şi deaceia a dat ordinul ca toţi legionarii condamnati până la 5 ani de închisoare, să fie amnistiaţi. Dar odată ieşit la aer, Dobre a revenit un legionar supus disciplinei ca toţi ceilalti si Antonescu a devenit şi mai crâncen. Pe Dobre şi pe cei care intrasera în acest lot, nu mai putea să-i bage din nou la închiscare şi odată început războul, i-a trimis pe front cu gradul lor. Ion Dobre a murit la Sevastopol cu gradul de locotenent de rezervă.

A rămas să se răzbune pe Dobre care-i înşelase sperantele, pe ceilalţi care erau condamnaţi la pedepse mai mari de 5 ani. Normal ar fi fost în vederea războiului care batea la uşă, să fi căutat o adevărată destindere să dea o amnistie generală. Dar nu, Generalul Antonescu s'a arătat mai câine roşu decât toţi câinii din lumea aceasta: toţi legionarii condamnaţi vor obţine reabilitarea numai mergând pe front ca să moară. Ei vor trebui să moară pentru a obţine reabilitarea post mortem, daca scapă cu viaţă, vor merge din nou la închisoare. Nu cred ca în istorie se va mai găsi un alt exemplu de câinoşenie ca acesta. "Reabilitările nu se acordau decât post mortem. Cu tot curajul arătat de legionari în luptele în care au luat parte, cu tot spiritul lor de sacrificiu şi în ciuda nenumăratelor fapte de arme cu care s'au manifestat pe frontul de răsărit, nu li se acorda reabilitarea. Chiar cei răniţi, dar nu mutilaţi, erau trimişi din nou la Sărata după ce ieseau din spitale. Nu se reabilitaseră încă. Se întâlneau astfel cazuri foarte curioase de oameni care câstigau decoraţii, dar nu reabilitarea. Erau numeroşi legionarii care purtau cu mândrie pe pieptul lor "Crucea de Fier" germană, care nu se căpăta decât în urma unor fapte de arme remarcabile. Nici decoraţii româneşti nu puteau primi cu toate că în nenumărate rânduri au fost solicitate de Comandanţii de mari unităţi române, dar refuzate de la Bucuresti. Cu toate că pe aceste căi li se recunoştea valoarea lor umană, si înalta lor tinută patriotică, nu erau suficiente aceste calităţi pentru a fi reabilitaţi. Guvernul Mareşalului Antonescu era mai exigent chiar, când era vorba de legionari, decat înalţii ofiţeri români sau aliaţi, care pe front fiind, cunosteau şi valorau calităţile acestora.

Pentru a fi considerată cu bunavoinţă şi de către guvernul român, reabilitarea, legionarii trebuiau să îndeplinească condiţia finală: să cadă, să dispară, să se topească în nefiinţă. Când se întâmpla această tristă circumstanţă, maşina clemenţei guvernamentale se punea deodată în miscare, ca împinsă de un resort năzdrăvan, notificând familiilor îndurerate că guvernul român acordă, însfârsit, reabilitarea celui căzut, ca răsplată a ac-

telor sale de vitejie pe front. Pe cerul Legiunii se mai aprindea o lumină".
–Nicolae Roșca, Sărata, pag. 84-85.

Și acum să vă dau un exemplu de ofițer care a fost trimis să moară ca simplu soldat, desi avea gradul de comandor al marinei române. Nu era legionar, dar era bănuit că este. La trei Septembrie 1940, comandorul Gheorghe Izbășescu, se alătură curentului anti carlist și ia parte cu toată unitatea lui la manifestațiile ce au loc la Constanța. Natural, că nu i s'a întamplat nimic pâna după 21 Ianuarie 1941, dar dupa această dată, deși nu a participat la zisa rebeliune, Izbașescu este arestat și judecat pentruce a făcut în Septembrie 1940, și condamnat la degradare. "Ofițerii și gradații care formau structura stabilită și inamovibilă a administrației și organizăril unităților ce treceau prin Sărata, își aminteau și vorbeau cu mare respect și admirație de acest ofițer, care a fost trimis cu gradul de soldat, pe front, unde-și face datoria până la capăt și moare ca un erou în toamna anului 1942. In fața inamicului, unde omul rămâne singur cu adevărul din el, Comandorul Izbășescu, îmbrăcat în umila haină a soldatului român, a unui anonim Ion, ridică aceasta haină pe treptele cele mai înalte ale eroismului, de undepriveşte cu dispreț la toată această adunătură de mișei ce se aranjasera în retagardă, la mii de kilometri de front, de unde dispuneau de viața oamenilor și încercau chiar să le dea și lecțil de comportare civică. El a fost reabilitad post-mortem, si repus la gradul său de Comandor, pentru vitejia aratată în luptele la care a luat parte". Nicolae Roșca, Sarata, pag. 23.

* * *

Al doilea caz ni-l descrie tocmai căpitanul de rezervă Emilian, în cartea lui "Les cavaliers de l'apocalypse", la pagina 280-281. "Un eveniment dezagreabil mă surprinde. Comandantul meu de regiment, Cristea, mă cheamă la telefon: –Iți trimit o murdărie. Să mi-l trimiți la movilă (locul cel mai expus) și acolo să rămână. Ai înțeles?

Tipul sosește seara și se prezintă: –Călărașul Bătătorescu Nicolae... la ordinele dumneavoastră.

Manta de ofiter, cisme de ofițer, o gură scârboasă, urît, antipatic, frunte îngustă, nas ca o tomată, barbă inexistentă, o privire răutăcioasă de om fals. Imi amintesc de el și de istoria lui. Sublocotenent la 13 Călărași, el a fost unul dintre cei care s'a ridicat cu legionarii contra lui Antonescu. Afacerea lor a ieșit rău. El abia a scăpat. Condamnat la degradare. Vine pe front pentru reabilitare. Numai asta îmi mai trebuie, regimentul 2 de Călărași să devina regiment disciplinar. Ii spun sec să rămână noaptea aceasta cu mine. Vom vedea a doua zi. A doua zi, colonelul Cristea îmi telefonează. –Atunci ce ai făcut cu sângerosul legionar? –Este aici la postul meu de comandă. –Pentru Dumnezeu, nu vreau aceasta, pe toroipanul acesta să mi-l trimiți la movilă și repede !Execută acest ordin. Eu îl vreau la postul cel mai expus... –Bine dle colonel.

Insfârșit l'am trimis pe legionar la locul cel mai expus și colonelul îl cheama din nou.

– Ei ce-ai facut?
– Este deja la movilă...
– Acolo să mi-l lași! Si colonelul închide telefonul".

Deci un fost ofițer, o murdărie, care este trimis pentru reabilitare și de care se interesează toți, până la comandantul de regiment, ca să fie trimis în locul cel mai expus. Și aceasta pentrucă ordinul de exterminare venea din loc înalt, acest ordin venea direct de la mareșal.

De sub-locotenentul Bătătorescu Nicolae, căpitanul de rezerva Emilian, nu ne mai spune nimic până la sfarșitul cărtii lui. Probabil că a murit acolo la movilă și Emilian nu a mai găsit interesant să ne spună.

* * *

Al treilea caz, cunoscut de toată lumea: este cazul poetului Radu Gyr. Rudu Gyr a fost cel mai mare poet al timpurilor noastre. Gyr a fost condamnat la mai mult de 5 ani deci a trebuit să meargă pentru reabilitare cu gradul de soldat!!! Eu credeam că totuși, pentru Gyr, s'a făcut o excepție dar dl Manzatti mi-a scris, negru pe alb: Gyr a fost pe front cu gradul de soldat! Și din plimbarea pe front, Gyr a scris cele mai frumoase versuri de războiu. Probabil că mareșalul nu a avut timpul să le citească. Și Gyr a avut norocul că a pierdut un ochiu deaceia de la spital nu a fost trimis din nou la închisoare. Iată deci că cei trei ofițeri, dintre care doi erau ofițeri activi, care au fost degradati și trimiși să se reabiliteze murind. Pentru Antonescu, legionarii se reabilitau numai murind. Și legionarii, toti legionanii, erau îndreptățiți să-l urască, să-i spună și câinele roșu. Și totuși, la sfârșit, ei au fost cei care au dus războiul sfânt al mareș alului până sub zidurile Vienei și mai departe, pa Oder pe când Caiafa Mihai Voda îl punea pe mareșal în obezi și îl da pe mâinele dezertorului Bodnăraș.

AMANȚI CELEBRI

de Filon VERCA

O carte, intitulată cu mult humor "Comment épouser un roi", a d-lui George de Berea, mi-a trezit curiozitatea. La prima vedere aveam impresia că am în fața ochilor o nouă variantă a operii lui Sakespeare: "Romeo și Julieta" sau un crâmpeiu din basmele lui Ispirescu, unde prințul pune coroană împărătească pe capul cenușăreasei. Răsfoind mai îndelung volumul, îmi dau seama că amanții timpurilor noastre își construiseră cuibul împărătesc, pe mormane de cadavre, pe trupul unei țări ruinate și complect desarmată, lăsată pradă vecinilor hrăpăreți, care n'au scăpat ocazia unică, oferită cu atâta cinism, de a smulge fâșii enorme din pământul românesc.

Pentru a percepe mai limpede cauzele acestui dezastru, fără egal în istoria lumii, să dăm cuvântul eminentului biograf, care a servit mai bine de 20 de ani, în ambasadele României sub trei regi: Ferdinand I, Mihai și Carol al II-lea.

Mărturiile autorului merită atenția cuvenită, mai ales că a avut acces la voluminosul dosar, al procesului de succesiune al fostului rege Carol al II-lea, prin grija marelui avocat, maître Floriot, unul dintre apărători, care obține pentru Mircea Lambrino, dreptul legitim de primul fiu al cuplului Zizi Lambrino și fostul rege Carol II.

Să urmărim însă mai în de aproape aventura celor doi amanți.

Eroina, Magda Wolf-Lupescu, din părinți evrei, veniți din Vest, de "condiție modestă". Tânara văduvă a locotenentului Tâmpeanu, nu întârzie, sub pana biografului ei să-și pună în valoare, un anumit farmec ascuns. Intâmplarea îi oferă ocazia, sub statura de atlet, a însuși prințului moștenitor. Dela prima lor întâlnire, pozând în costumul Evei, tânăra Magda subjugă prințul afemeiat, care îngenunchiind îi sărută picioarele. Conștientă de puterea ei de seducție asupra prințului, își proectează deja ambiția spre gloria tronului, a puterii din "condiția ei modestă".

Carol nu era la prima lui aventură amoroasă. De fiecare dată, slăbiciunea lui îl împingea atât de departe încât era dispus să renunțe la tron, la datoriaq lui față de țară, chemat mâine să-i asigure protecție și fidelitate. E cunoscută fuga lui la Odessa, în timpul primului răsboi mondial, atunci când soldatul român lupta pe front și căsătoria morganatică cu Zizi Lambrino. Numai intervenția regului a evitat un scandal public.

Cel mai autentic portret i-l face artista de teatru Elvira Popescu, pentru care era iarăşi dispus să renunțe la tron și să părăsească țara, obsedat de placeri sensuale. "De que vous rencontrez une jolie femme, vous perdez la tâte", trezindu-l la realitate. Magda Wolf însă nu era Elvira Popescu. Iată toată tragedia.

Primul gest al proaspetei favorite, consistă în a-l îndepărta de toți aceia care ar fi putut exercita asupra prințului o influență decisivă, care să-i contracareze planurile: familia regală, soția sau oameni politici responsabili, cum era Ion Bratianu, șeful guvernului. Tot în acelaș scop își schimbă numele de Magda, de rezonanță streină, în acela de Elena, nume purtat de viitoarea regină a țării.

Subjugat total de grațiile amantei, prințul îi cumpară o vilă, pe lângă șoseaua Kisseleff, nu departe de reședința regală, unde-și trăiesc liniștiți noua idilă, uitând că avea o soție, o morală de respectat. Scandalul nu întârzie să devină public și intervenția regelui devine imperativă. Și iată ce-i amintește regele fiului lui: "En tant que Commandant supreme de Boy-scouts, tu es l'educaterur de toute la jeunesse roumaine. Tu dois leur donner l'exemple".

"Elena" veghează însă ca prințul volaj să nu-i scape din mreje și astfel ruptura cu familia devine inevitabilă. Cum prințul era mereu dispus la "fugă", pentru o noua aventură galantă, nu i-a fost greu Magdei Wolf, să-l determine să se expatrieze. Singuri, departe de climatul curții, de sentimentul datoriei, putea să-l capteze total ambițiilor ei.

La Paris nu întârzie mult. Veneția, orașul gondolelor, este ales ca reședință provizorie. Aici, pentru prima dată, Carol cere sfat amantei. Aceasta-i prezintă doua alternative: a se întoarce în țară înseamnă a fi prizonierul "camarilei"!, rămâne în străinătăte înseamnă a-și păstra toată libertatea de acțiune. Alegerea nu este greu de presupus: Carol trimite regelui Ferdinand scrisoarea de renunțare la tronul României. "Elle se vit soudain jouant un rol politique de premiere grandeur".

Trimisul regelui, ministrul Hiot, venit de Veneția, pentru a decide pe Carol să revină la renunțarea la tron se lovește de obstinența amantei, pe care Hiot o acuză: "d'avoir volontairement sapé la tentative de rapprochement entre Carol et sa famille".

De acum deciziile, privind trebile țării, nu-i mai aparțineau, Carol era total subjugat capriciilor amantei.

Prin decret regal, regele Ferdinand, de acord cu guvernul țării, sub conducerea lui I. Bratianu, acceptă renunțarea lui Carol la tronul României, retrăgându-i în acelaș timp, calitatea de prinț și numele de Carol, care devine Caraiman.

"Malgré cet echec, la soif devorante de puissance et la gloire s'est emparé d'Elena". In aparență a pierdut totul, în realitate, abia acum începe opera amantei de a cuceri tronul, prin slăbiciunea amantului, devenit un instrument docil.

Veneția nu era decât un popas, pentru a marca luna de miere a cuplului. Parisul devine centrul de acțiune ideal. Pentru a se obișnui cu ideea că mâine va purta pe cap coroană, decide pe Carol să-i cumpere, cu titlul de proprietate exclusivă, castelul Beleme din Normandia, de unde vor porni toate proectele de întoarcere în țară. Elementul activ al acestor tentative este Puiu Dumitrescu, fiul generalului cu acelaș nume, student la Paris, care va ține legătura secretă cu ofițeri din Statul Major de Armatei, unde de Carol se mai bucura de o anumită simpatie.

Finanțarea tuturor acțiunilor era opera lui Barbu Ionescu, născut la Bacău, dintr'o familie burgheză izraelită, stabilită în străinătate. Posesor al unei imense averi, visul lui era: ca, "Elena" să fie: "la primière reine israilite en Europe".

In Iulie 1927 moare regele Ferdinand, urmat la scurt timp de I. Bratianu, dușmanul de moarte al Magdei Wolf. De acum drumul spre tronul României este liber. Prima tentativă în 1928 eșuiază. A doua, la care Colonelul Precup joacă un rol determinant se soldează cu aterizarea lui Carol în Ardeal și întoarecerea clandestină în Capitala țării. De astădată singur, "Elena" rămâne la Paris să aștepte să fie chemată. Carol semnează condițiile puse de guvern și partidele politice, prin care acceptă ca Magda Lupescu să nu fie autorizată să între în țară. La numai două zile după sosirea lui Carol, "Elena" debarcă la București, pentru a aminti lui Carol: "notre pacte d'honneur".

Cum a fost posibil, cu toată vigilența unui serviciu de siguranță, ca o persoană atât de cunoscută să pătrundă pe teritoriul român, fără complicitate exterioară?

Duplicitatea lui Carol devine evidentă. El își luase două angajamente diametral opuse: unul față de amantă, pe care știa bine că-l va respecta și altul față de instituțiile țării, pe care știa tot atât de bine că-l va călca. "Si Elena m'avait dit non, je ne serais jamais retourné dans mon pays, je ne serais devenu roi de Roumanie". Dramatica soarta a neamului nostru a voit altcum!

Iată însă că interesele amanților diverg: Carol obsedat de o viață de placeri ale cărnei, "Elena" de ambiția puterii, de pe tronul țării.

O femee diabolică sau mai de grabă un instrument eficace, în mâinele unei puteri din afara hotarelor, cu un scop bine definit, de a pune mâna pe frânele, pe destinul României?

Puiu Dumitrescu, secretarul particular al regelui, pe care îl iubea și care era pătruns de adânci sentimente românești, când a aflat de sosirea femeii fatale, a avut un gând de o secundă: "a supprimer cette rouse de malheur, puis de se suicider".

Reacția proaspătului rege a fost: de a-i oferi "en gage de reconcialiation un collier d'emeraude de 4 millions de dollars". Carol devenise o păpușă în mâinele Magdei Lupescu, care începe de acum să joace adevaratul ei rol politic.

Puțin timp și Magda devine "Duduia", pentru toți aceei care căutau să-i între în grații, instalată într'o vilă din parcul Filipescu. Prima apariție în public a "Duduii" este pregătită de Victor Eftimiu, dramaturgul, la o recepție în onoarea ei, la Pen Clubul Român, fără ca vreun șef de partid al țării, sau o personalitate politică responsabilă, să fi schițat cea mai mică reacție. Complotul își deplasase deja centrala în interiorul țării.

Vila din parcul Filipescu, păzită deja de un serviciu de ordine, devine un centru de atracție, unde "Duduia" acordă audiență: "à quelques-unes de ces personnages, qui dirigent la vie économique du pays". Astfel întâlnim în saloanele "Duduii", la o partidă de poker: "toute l'industrie lourde du pays ou bien la haute finace et le grandes banques, bravant les partis politiques et l'opinion publique". Max Ausnit, patronul Reșiței, Malaxa, Prefectul Politiei Capitei, "le gros gourmand", Gavrilă Marinescu, erau partenerii favoriți ai "Duduii". Dece oare Gavrilă Marinescu șeful plitiei? Vom vedea mai târziu, când se va declanșa prigoana împotriva Mișcării Legionare, cu atâta salbatecă cruzime.

Malaxa, întrebat odată dacă a reușit să piardă milionul cotidian, răspunde: "C'est pas facile de perdre". "Elena devait gagner 4-5 millions de francs de l'époque tous les soirs et cela pendant des années".

Să fie oare normal, ca dintr'odată, îi cad la picooare: industriașii, finanțele, băncile, poliția și oamenii politici? Nu! categoric nu! In spatele amantei se profilează deja rețeaua internaționalei, care se infiltrează și controlează arterele vitale ale Statului, orchestrată de presa din Sarindar, cu impertinența de stăpân absolut. Urmașii acestor "oameni ai ei", nu poartă oare nume celebre, care au pregatit și 23 August, 1944, prin directorul cifrului și mulți alții, dela Cairo, Londra și Stockolm?

Un alt sector unde voia să pătrundă "Duduia", era Ministerul de Externe, deținut de inamovibilul N. Titulescu, "pour placer ses hommes à elle dans les legations à l'etranger, pour avoir son mot a dire dans les affaires internationales". Toate contractele militare, de înzestrare a armatei cu armament întru apărarea țării, nu treceau oare sub controlul oamenilor ei și în ceasul de cumpănă, soldatul român să nu aiba nici încălțămintea cu care să plece la luptă?

George de Berea lansează o enigmă, în ceeace privește complotul urzit de Magda Lupescu, cu un presupus complice, în persoana lui Puiu Dumitrescu. "A nous deux nous pouvons dirigir ce grand et beau pays. Ici nous avons tout et nous pouvons tout".

Coroana regală nu mai era oare obiectivul ei principal sau planurile ocultei impuneau o altă strategie, iar regele a devenit jenant? Ideea de putere, sub o altă formă decât cea monarhică, apare pentru prima dată în mintea ei. Aceste planuri nu aveau oare vreo afinitate cu internaționala comunistă, care, după ce a subordonat oamenii politici, finanțele, industria și economia țării, mai apoi aramta, după cum vom vedea mai târziu, monarhia, ultimul obstacul n'ar mai fi fost o serioasă rezistență pentru bolșevizarea țării.

Pentru comunism devenea urgent de a neutraliza armata, dacă nu ar reuși să o câștige de partea lui. Viața scandaloasă a Magdei Wolf a revoltat însă cadrele armatei, care nu vedeau cu ochi buni influența ei asupra regelui. Astfel au fost pregătite multe atentate împotriva ei, dintre care, cel al colonelului Precup, rămâne în istorie. Ocazia era bine venită pentru Magda Wolf de a câștiga de partea ei generalii mai reprezentativi și a elimina pe cei mai intransigenți.

E revelator cazul generalului Moruzzi. Invitat la o recpție și plasat alături de "Duduia", acesta sosește mai de vreme și schimbă eticheta purtând numele lui cu aceea a lui Urdăreanu, șambelanul Palatului. Regele cere generalului să prezinte scuzele lui "doamnei Elena". Generalul refuză și-și prezință demisia, pe care regele se grăbește să o accepte. La banchetul de adio, au asistat cei mai prestigioși generali ai armatei, în semn de solidaritate. Drept represalii "Duduia", prin vocea regelui țării, elimină câțiva generali, dintre care și pe generalul Antonescu iar pe alții îi mută în provincie.

In țară se creează o tensiune între armată, opinia publică și rege. Acesta era dispus să se separe de amanta lui, pentru a recâștiga încrederea. Astfel asistăm la propunerea făcută generalului Averescu, care se bucura de un mare prestigiu, de a forma un guvern de autoritate. Intriga amantei și anturajul ei, au profitat din nou de slăbiciunea monarhului, pentru a face să eșueze această încercare de ultimă oră.

Regina Maria, căzută în disgrație, prin intriga amantei și izolată la Balcic, fără autorizația de a părăsi orașul, vine la București, unde surprinde favorita, în sala tronului alături de rege. Indignarea reginei mame, o face să rostească acest avertisment: Carol, tout ce que nous avons bâti, ton père et moi-même, de nos maines: ce palais, le trône, le pays! Tout ira à la derive... Cette fem-

me sera le malheur de ta vie... "Regina moare la scrut timp după ce a rostit această profeție.

Urdăreanu și Magda Wolf devin adevărații stăpâni în această țară.

Ca Președinte al Consiliului de Administrație al uzinelor Reșița iată ce propune acesta membrilor: "Messieurs nous avons un benefice net de 115 millions de leis (plus d'un million de dollars de l'époque). Je pense être vôtre interprete à tous, en decidant que, cette année, le benefice servira a payer un bijou, acheté par nos soins, chez Cartier à Paris et offert, avec nos hommages respectueux, à Madame Elena Lupesco".

Din relatarea d-lui de Berea reese clar că toate forțela politice, firimițate, au devenit complice sau au preferat să părăsească arena, cum a fost retragerea lui I. Maniu la Badacini, lăsând terenul liber tuturor manevrelor ocultei, instalată de acum la Palatul Regal. Singură, Mișcarea Legionară, prin tineretul ei, s'a angajat cu toată energia și riscurile fără pereche, a trezi conștiința națională, în fața catastrofei iremediabile spre care aluneca țara, avertizând și pe rege de pericolul ce pândește România și monarhia insăși.

Europa în fierbere,Titulescu exponentul ocultei roșii, care încerca afilierea noastră politicii moscovite, trebuia întreprins un act disperat de ultimă oră.

5 Septemvrie 1940. "L'émeute declanchée la veille par des elements hostiles de la Garde de Fer, avait decidé Carol a abandonner provisiorement le pays".

Era însă prea târziu. Răul era deja consumat. Țara ciopârțită, în preajama cataclismului mondial, epuizată, demoralizată, la limita oricarei rezistențe, în căutare de un aliat, care să-i garanteze integritate restului de teritoriu.

Un popor de 20 de milioane de suflete, scos la mezat de către o pătură politică incapabilă și aservită. Se spunea atunci, că regele poseda o inteligență superioară, care i-a permis să controleze, să domine viața poilitică a țării. Așa se crează legendele. Inteligența lui n'a fost o clipă la înălțimea misiunii, cu care l-a însărcinat ereditatea fatală. Totul ar fi fost opera acestei femei. Sfâșiată de o sete de putere, de glorie și avuție, care friza nebunia. Proporția dezastrului însă, nu justifica deloc opera unei singure persoane, fie ea oricât de genială. Ea aparține unei forțe de dimensiuni covârșitoare, comparată cu volumul de sânge vărsat, pentru a îngenunchia un întrg popor. Ura și persistența în crimă, cu care a fost urmărită Mișcarea Legionara, miile și zecile de mii de asasinate comise de trilogia; Călinescu, Urdăreanu, Gavrilă Marinescu, imitat apoi de precursori de aceeași talie, dovedeș te că acest spirit macabru, nu a fost un produs național. Metodele și cruzimea, nu sunt deloc streine de cele aplicate dela 23 August încoace, cu singura deosebire că acum, în setea de exterminare, cuprinde tot poporul. E ceva strein românului. Acest mod de genocid vine de undeva din incinta Kremlinului, care pregătea, prin oculta internațională Aiudul, Piteștii, Gherla, Canalul Dunării de mai târziu. Ea n'a putut să uite, că eșecul de bolșevizare a României, început la atelierele Nicolina din Iași, se datorește lui Corneliu Codreanu, cara a canalizat tineretul pe linia istoriei românești, imunizându-l astfel în contra materialismului ateu.

Crimele comise împotriva Mișcării Legionare, împotriva Căpitanului, nu sunt oare crime comise împotriva umanitații? Poporul nostru să nu le uite. Să nu uite iarăși asasinarea a 3-4 legionari în fiecare județ, când au ucis pe tatăl în lipsa fiului, pentru a corespunde numelui celui sortit să moară, pe cei legați în lanțuri, 50 în sir, să nu scape unul și secerați de mitraliere la Miercurea Ciucului, Vaslui, Brașov. Pe atâția altii, arși de vii în crematoriu. Pe acel legionar, care chinuit îngrozitor își grăbește singur sfârșitul. La limita durerii, își rupe cu dinții o bucata din limbă și o scuipă în obrazul "anchetatorului". Un glonte tras în ceafă, gen Katyn îi curmă viața, pentrucă trebuia să dispară urmele dar poate, că nu mai era "util" anchetei, ne mai putând să vorbească, să-și mai denunțe camarazii. Metodele NKVD-ului și cele ale Magdei Wolf au aceeași origine.

Da! Toate aceste oribile fapte rămân crime comise împotriva umanității.

Pentru a ne face o idee de valoarea comorilor, supte din vlaga poporului român, de către această femee, în tinerețe, de condiție modestă, să asistăm la o scenă mai mult decât evocatoare, având ca martor pe prințul Albert al Belgiei. "Le prince Albert vécut, pendant plus d'une heure les moments les plus ahurissants de sa vie. Golconde et ses legendes d'or et de diamants, venait mourir a ses pieds. Le trésor d'Elena dépassait tout ce qu'il avait imaginé et il ne put que balbutier à plusiers reprises:

–Mais, princesse, les bijoux de la Couronne de mon pays, pourtant réputés de par le monde, ne peuvent pas se comparer aux vôtres.

–Vous le pensez, Monseigneur?

–Je dois le reconna ître, c'est plus que royal... c'est ecrasant!"

Si mai departe. "Voici Monseigneur, Carol m'a fait la surprise de me decerner le Grand Cordon de l'Etoile...

Economiile personale!!! ale doamnei Elena, se găseau depuse la difete bănci din Europe și America. In 1950, fostul rege "lui fait don!! de sa collection de timbres poste, une de plus precieuse au monde".

"Ce que personne, jusqu'alors n'avait jamais vu, c'etaient les superbes diamants d'Elena. Elle les tenait enfermés, ces diamants dans le gran coffre-fort de sa vila Mar y Sol à Estoril".

La 3 Iunie 1947, simulând o boala fatală, se căsătorește cu Carol in extremis. "Vous vuos appelez désormais Son Altesse Royale la princesse Elena de Roumanie".

Dupa abdicarea regelui Mihai, la 30 Decemvrie 1947, Carol a avut mai multe întrevederi cu ambsadorul sovietic Oumanski, "en vue d'un retour, de Carol sur le trône, avec l'aide de la Russie Sovietique, la quelle envisat de faire de Carol l'instrument d'une nouvelle politique soviétique en Europe orientale".

Carol și de astădată era dispus la orice marșandaj abject cu ocupantul, ignorând total drama poporului pe care voia să-l stoarcă din nou de ultima sudoare, sa lipeasca diamant lânga diamant, scăldat în lacrimi și sânge. Sânge românesc, pentrucă el nu mai avea nimic comun cu acest neam, în afară de arginții desfrâului.

Acum, "principesa Elena", se va întoarce regină, et..." le beau rêve pouvait enfin devenir réalité".

Intenția biografului doamenei Magda Wolf-Lupescu era de a prezenta cititorului: "une des aventures d'amour les plus retantissantes du siècle" ...Dar, purtat de evenimente, fără să-și dea seama, dintr'un respect de adevăr, mărturisește cea mai aguduitoare tragedie a acestui secol, tragedia poporului român. Amanți celebri, amanți diabolici.

DIN-EXIL

lui Alexandru Tănase –plecat în țară–
și celor cu el 12 legionari
executați de regimul comunist
la 31-X-1953

mă rog de tine capăt de pământ
ce-mi pui pe umeri neagră pribegie
și umblu pe cărare lăcrimând
mă rog de tine sfântă Românie

mă rog de mări la margine de lume
de ochii tăi grăunte de mărgean
care lucești pe luminoase strune
și urci în val din funduri de ocean

mă rog de vânt întreb de tine norul
care-mi aprind'n ochi mărgăritare
ce-mi sângerează inima cu dorul
și lacrima cu holda pe ogoare

mă rog de steaua stinsă'n zori de ziuă
de ramul dela geam ce'ntinde mâna
cu ultimele semne de adio
ce-au sărutat cu lacrima țărâna

mă rog de zări de țărmurile triste
de mâinile care speranțe-au tors
acele mâini ce-au fluturat batiste
chemând pe cei ce nu s'au mai întors

Ion Țolescu

CINE SUNT PROVOCATORII

Traian POPESCU

ELUCUBRATIILE mintale ale calomniatorului semnatar, nu merită nici o replică-nebunul definit ca atare prin cele așternute pe hârtie-fiind un iresponsabil calificat.

Reproducem în facsimil și transpunere citeață, scrisorile primite de domnii Faust Brădescu, Gheorghe Costea și eu, pentruca cititorii să-și dea seama că provocările "antisemite" nu pornesc de la noi, ci vin din tagma coreligionarilor evrei ai autorului, care dacă nu sunt la fel ca el, și-au pierdut capul și bunacuviința debitând și difuzând asemenea minciuni și grosolănii.

✡ *Jewish Community* ✡

OI AMERICA

5, Jan. 1984

Domnule Bradescu,

Noi, Comunitatea Evreiască din Statele-Unite, primind numeroase informatii dela români si evrei cu privire la trecutul dubios a lui Valerian Trifa, care in perioada 1938-1940 mai ales cu ocazia rebeliunii legionare ar fi comis grave nelegiuiri, persecuti si schingiuri antisemite, pe baza martorilor, si a fotografiilor parvenite, am deschis un proces politic de acuzare privind activitatea lui criminală la acea epoca impotriva noastră. Proces pe care l-am câstigat usor, iar fostul criminal a trebuit să fie expulzat si izgonit ca un câine depe teritoriul nostru.

Am vrut să demostrăm mai sus că pe cine căutâm să ne dea socoteala, nu ne scapă indiferent unde se ascurde si după 36 de ani. Tot prin ajutorul rețelei noastre si capitalului uriaș de care dispunem permanent l-am depistat si pe Eichman in junglele ecuatoriale, pe Klaus Barbie, Mengele si mulți altii. Poliția noastră personală este mai puternic organizată decât securitatea lui Ceausescu sau F.B.I.-ul american, deoarece noi nu am ratat niciodata și nici nu avem dosare Clasate.

Cu privire la persoana Dvs. am primit recent informatii, documentatii, martori si fotografii unde erați în cămașa verde si cu pistolul la cingătoare maltrantând grupuri de evrei în cadrul bandelor legionare de asasini politici sprijiniți de Antonescu si filiera Hitleristă. Finalul lor îl cu noaștețI prea bine. Antonescu a fost înpușcat la zid de noi, iar Hitler de frică și rușine să nu cadă vii în mâinile noastre, s-a împușcat cu mâna lui. La fel si Dvs. nu veti scăpa de judecata noastră, și pentru acest fapt vă cerem extrădarea la noi în S.U.A. sub stare de arest, vom trimete avocații noștrii si cu adresa oficiala din partea Presedintelui Reagan către seful statului Frantei și poliției generale. Deasemeni suntem in posesia unor documente că a-ti facut parte din "Brigada morții" participând la uciderea înarmată a lui Duca, Madgearu, Iorga, Armand Călinescu, si la fel in noaptea de 27 Noiembrie 1940 la Jilava de uciderea lui Stelescu, Manciu, Gabriel Marinescu, Moruzov, Bengliu, Niky Stefănescu, Oancea, Blebea, Panova, Bonea, Reiner, Horvat Negulescu si a altor 38 de persoane în beciurile Prefecturii Politiei Capitalei. Vom intării acuzatia și cu două volume în care sunt fotografiați toți cei asasinați in masă, depuși la morga "Mina Minovici" Probabil ca ai participat si la arderea de vii a 2 ostași din armata lui Antonescu pe care ia-ți stropit cu benzină, legați de un copac si le-ati dat foc. Aceasta cruzime si bestialitate nu a fost intâlnita nici la Comunisti nici la Hitleristi, depâsindu-i pe toți. Deaceia am tipărit din fondurile noastre 85.000 de broșuri pe care le-am difuzat in Europa, Canada, si America conținând toate crimele săvârsite de hoardele voastre, ca tineretul din exil să vă cunoască și mai bine, prin lumina faptelor, ca vreodată dacă o mai fi cazul, ceace nu mai credem, să ne reintoarcem in România, să se ferească și ei de voi ca de ciumă si holeră. Dăm toată dreptatea tututror fortelor regimuri politici și militare, inclusiv Comuniștilor de a vă anihila si stârpi, la fel cum trebue să procedăm si noi în fața crimelor fără egal la care vați pretat față de români și evrei.

Să nu uitați niciodată, cei ce mai supravețuiți prin unghere si desișuri depărtate de orașe, că cine s-a legat de noi si indrăznește, va pieri ca si Hitler, ce credea că va desființa evreimea de pe glob. Suntem prea puternici, noi conducem în continuare toată lumea si America chiar, căci Reagan nimic nu face, până nu ne consultă si pe noi, si Israelul.

Talmudul nostru, dela Moise încoace a rămas neschimbat.

OCHI PENTRU OCHI!

Rabin,
Mosher Rosen

✡ *Jewish Community* ✡

OI AMERICA

Domnule Bradescu,

Aceasta va fi ultima scrisoare [illegible] Dv., sperind ca veti intelege cu prisosinta lectia teoretica. Nu va dorim sa v-o aplicam si practic in pofida amenintarilor proferate de Dv., cum ca "are cine sa va raspunda in locul meu acolo" - La aceasta va putem raspunde ca [illegible] pe cativa analfabeti care fac pe legionarii, nu cunosc limba [illegible] ca niste frunze pe apa la discretia noastra. Habar nu au de cine le sant amici ori dusmani. Se vade ca nu ati inteles mare lucru despre poporul evreu si imensa sa putere. [illegible] ați trimis o scrisoare la N.Y. la ziarul New York Tribune. Fiindca nu stiti limba, ati scris-o in romaneste.

Scrisoarea a fost data spre traducere omului nostru, care ne-a facut mai multe copii iar noi am dispus traducerea, asa cum am crezut noi de cuviinta spre a fi impacata si capra si varza. (Puteti ghici cine ar fi varza, in aceasta chestiune ?)

Intr-o scrisoare anterioara v'am explicat ce sant GOIMI! si acum ne dati dovada ca santeti un goim din cel prost. Ati sperat si crezut ca cele cateva articole aparute in ziarul [illegible] in N.Y., ar putea schimba cu ceva soarta voastra trista de a fi condusi in continuare de puterea noastra ? Triste existenta mai aveti!! Nu domnule ; Noi schimbam propriile noastre cadre. Ne-au fost multi ani utili si fiind batrani, deconspirati si fricosi din cauza spiritului de conservare care apare odata cu varsta, am hotarat sa-i inlocuim, dar in stilul si spiritul nostru, care v-a derutat chiar si pe unii vulpoi cu ceva experienta. Vlad Georgescu de si evreu, a facut cateva greseli care-l anihileaza. Floda Liviu este la 75 de ani si a devenit evaziv si fricos. Este de mult deconspirat si nu ne mai poate servi indeajuns de eficace. Emil Georgescu si-a facut datoria, iar Cornel Dumitrescu ciracul lui Floda, de si Goim, el a facut mari greseli de deconspirare fiind fotografiat de sute de ori in Cosulatul Roman din N.Y. precum si in viata sa particulara fiind vazut cu oamenii Buc. Galdau s-a retras singur dupa ce a fost unul din cei mai buni impotriva voastra. Are avere iar copii sai activeaza tot pe linia veche a tatalui. Trifa va pleca spre alte misiuni dupa ce a dezbinat toata adunatura legionara si bisericile voastre, care sant de fapt niste camere improvizate, in care popii nostri au facut chiuretaje, au violat, au facut perversiuni sexuale si au lovit in voi.

Noua formatie care vi se pare voua mai legionara si care foloseste curent expresii legionare ca : " asa sa-mi ajute Dumnezeu " si : Dumnezeu mi-a ajutat sa fac cutare ori cutare " SANT TOT OAMENII NOSTRI ....

Brutus Coste este pe moarte si credem ca anul acesta i se va canta o "mula". Ne-a servit cu abnegatie si seriozitate. Noul ziar care a aparut in N.Y. si care se numeste "TRIBUNA ROMANA" este creatia noastra. Prin el vom darama ce este vechi si fara eficienta si vom impune oameni tineri si dornici de afirmare.. Am dat ordin ca si Boian sa fie parasit fiindca era deconspirat si nu ne mai putea servi. Omul nostru de baza care l-a condus pe Boian 10 ani a trecut la Tribuna Romana cu Radu Buzescu.

Urmariti bine cele ce urmeaza, pentru a va da seama cat suntati de idioti si cat ati fost dusi de nas. DAR ; TREBUE sa vedeti din capul locului cum veti fi dusi de aici inainte :

2

Vrnescu Silviu, 49 ani. Membru P.C.R. activist de partid si Secretar la Aeroportul Baneasa. Numele sau de la nastere [illegible] casatorit cu tiganca Vernescu care cu ajutorul partidului a devenit dentista. De 12 ani in U.S.A. acesta a condus multe destine ale voastre sub cele sase nume avute la Boian. Si-a adus cumnata si cumnatul din Romania [illegible] in hotelurile bucurestene, cunoscatori de limba engleza.

Toti sant oamenii nostri.

Lucian Orasel, 47 de ani. Ofiter de securitate, membru de partid, fanatic comunist, inteligent si tenace. De si prins cu acte false in N.Y. a continuat sa lupte si sa intoarca adevarul in favoarea sa.

Calin Boieru, 39 de ani, nemembru de partid dar informator permanent al autoritatilor in tara, a fost trimis afara ca sprijinitor de nadejdie al oamenilor nostri. A reusit performante mari de disolvare a unor tineri cu periculoase idei legionare. Are un proces in curs pentru violarea unei fete minore pentru care noi l'am suspendat o perioada pana la uitarea faptei de catre goimi.

Niculae Nita, 26 de ani. Sublocotenent de securitate, membru P.C.R., este folosit in mai multe scopuri si in acela de a face fata ca redactor al ziarului LIBERTATEA (noastra) in spatele sau fiind agentul nostru Serban Andronescu, Boieru, evreii Paul Tes(Teodosiu- Techner) si C.Aronovăci Aronescu, ajutati de goimii C.Minoveanu, Sasu si Leovensohn.

Radu Buzescu, 53 de ani. Fost secretar de P.C.R. in Buc. si Constanta, s-a numit altfel mai inainte.

Teoharide-Tenisson cu sotia. Ambii secretari de partid.

Alex. Bratu, 72 de ani, fost detinut politic, sotia sa fiind legionara Emma Vaida. El a fost permanent omul nostru in inchisoare in libertate in tara cat si aici. Ovidiu Borcea, Zahu Pana sant fosti detinuti politici reabilitati si oamenii nostri. G.Balasu, omul nostru. Daca nu credeti, trimiteti-i un articol contra evreilor, ori puneti-l sa scrie contra obtinerii de catre guvernul de la Buc. a Clauzei si veti vedea.......

Viorel Sasu, 46 de ani, preot si ofiter de securitate. I-a fost predata biserica de catre Galdau care l-a asteptat. Dr. Cornelius Oprisiu care face din ordinul nostru pe antisemitul, este trimis din tara in ajutorul nostru. Ne raporteaza si imprima in cabinetul sau toate discutiile cu pacientii. Daca nu credeti, puneti-l la proba si veti vedea.

Toti asculta de ordinele lui Dean Milhovan si ale noastre.

Cei peste o suta de evrei cu nume romanesti care se inchina la bisericile voastre de mai multe ori decat voi, sant deasemenea, informatorii nostri si votantii impotriva voastra in propriile voastre grajduri denumite biserici.

Si aceasta numai la N.Y. DAR ; noi avem ca rezerve inca zece randuri de inlocuitori, toti bine pregatiti care stau in umbra si s'au inscris in mai toate organizatiile americane si romanesti de dreapta.

Si acum dupa ce v'am confiat acest teribil adevar verificabil si actual, va dam garantii de mie la suta, ca nu veti putea schimba nimic din planurile noastre. Nu aveti niciun ziar romanesc al vostru in N.Y. Alaturi de voi nu este niciun ziar american. Bani nu aveti, posturi nu aveti si nici perspective nu aveti pe o mie de ani inainte..... SPANZURATI-VA ! Va puteam lua ca sclavi dar nu mai este o afacere fiindca sclavul produce mai putin ca unul care se crede liber. O libertate controlata si conditionata de noi. Asa, munciti ori primiti un ajutor sa nu muriti de foame traind in conditii sub modeste, cu venituri ingrijoratoare pentru ziua de maine.... Si daca nici din aceasta ultima scrisoare nu vei mai intelege realitatea Spanzura-te. Bosorogul de Traian Popescu de la Carpati, tine discursuri valabile pentru epoca lui Vasile Lupu si cerseste bani sa nu crape. Il crede pe Mihai Sorne fiul generalului.... Mai tampiti mai santeti ! Mihala Cohn este fiul nostru si urmasul lui Celibe Moise, care nu putea lasa o mostenire evreiasca unui goim. Prostilor. Indiferent ce va mai urma, nu-ti vom mai scrie ci, va vom ACTIVA Tampitilor.

Domnule Bradescu.

Aceasta va fi ultima scrisoare adresata Dv., sperând că veţi intelege cu prisosinţa lecţia teoretica. Nu va dorim să v-o aplicam şi practic in pofida ameninţărilor proferate de Dv., cum că "are cine să vă răspundă în locul meu acolo" –La aceasta vă putem răspunde că: vă bizuiţi pe câtiva analfabeţi care fac pe legionarii, nu cunosc limba şi sant ca nişte frunze pe apă la discreţia noastră. Habar nu au de cine le sant amici ori duşmani. Se vade că nu aţi înţeles mare lucru despre Poporul Evreu şi inmensa sa putere. Nu de mult, aţi trimis o scrisoare la N.Y. la ziarul New York Tribune, Fiindca nu stiţi limba, aţi scris-o în româneşte.

Scrisoare a fost dată spre traducere omului nostru, care ne-a făcut mai multe copii iar noi am dispus traducerea, aşa cum am crezut noi de cuviinţă spre a fi împăcată şi capra si varza. (Puteţi ghici cine ar fi varza, în această chestiune?

Intr-o scrisoare anterioară v'am explicat ce sânt GOIMIF şi acum ne dati dovada ca santeti un goim din cel prost. Aţi sperat si crezut că cele câteva articole apărute în ziarul sus amintit în N.Y., ar putea schimba cu ceva soarta voastră tristă de a fi conduşi in continuare de puterea noastră? Tristă existentă mai aveti! Nu domnule: Noi schimbăm propriile noastra cadre. Ne-au fost, mulţi ani utile şi fiind bătrâni, deconspiraţi şi fricoşi din cauza spiritului de conservare care apare odata cu varsta, am hotarat sa-i inlocuim, dar in stilul si spirutul nostru, care v-a derutat chiar si pe unii vulpoi cu ceva experienţă. Vlad Georgescu de si evreu, a făcut câteva greşeli care-l anihileaza. Floda Liviu este la 75 de ani si a devenit evaziv si fricos. Este de mult deconspirat şi nu ne mai poate servi îndeajuns de eficace. Emil Georgescu si-a facut mari greseli de deconspirare fiind fotografiat de sute de ori in Cosulatul Roman din N.Y. precum si in viata sa parculara fiind vazut cu oamenii Buc. Galdau s-a retras singur după ce a fost unul din cei mai buni împotriva voastră. Are avere iar copii sai activeaza tot pe linia veche a tatălui. Trifa va pleca spre alte misiuni după ce a dezbinat toată adunătura legionară si bisericile voastre, care sânt de fapt niste camere improvizate, in care popii nostri au făcut chiuretaje, au violat, au facut perverşiuni sexuale si au lovit in voi.

Noua formatie care vi se pare voua, mai legionara si care foloseşte curent expresii legionare ca: "aşa să-mi ajute Dumnezeu" si: Dumnezeu mi-a ajutat sa fac cutare ori cutare "SANT TOT OAMINII NOSTRI...

Brutus Coste este pe moarte si credem ca anul acesta i se va cânta o "nula". Ne-a servit cu abnegaţie si seriozitate. Noul ziar care a apărut în N.Y. si care se numeste "TRIBUNA ROMANA" este creaţia noastră.

Prin el vom dărâma ce este vechi si făra eficienţă si vom impune oameni tineri si dornici de afirmare. Am dat ordin ca si Boian sa fie părăsit fiindcă era deconspirat si nu ne mai putea servi. Omul nostru de baza care l-a condus de Boian 10 ani a trecut la Tribuna Romana cu Radu Buzescu.

Urmăriţi bine cele ce urmează, pentru a va da seama cat suntati de idioţi si cât aţi fost dusi de nas. DAR; TREBUE sa vedeţi din capul locului cum veti fi dusi de aici inainte:

Vernescu Silviu, 49 ani. Membru P.C.R. activist de partid si Secretar la Aeroportul Baneasa. Numele sau de la nastere fiind Burtavel si este tigan căsătorit cu ţiganca Vernescu care cu ajutorul partidului a devenit dentista. De 12 ani in U.S.A. acesta a condus multe destine ale voastre subcele şase nume avute la Boian, si-a adus comnata si cunmatul din Dcmeris cu doi ani urma, amândoi fiind fosti lucratori in securitate cu funcţii in hotelurule bucurestene, cunoscatori de limba engleza.

Toti sant oamenii noştri.

Lucian Orasel, 47 de ani. Ofiter de securitate, membru de partid, fanatic comunist, inteligent si tenace. De si prins cu acte false in N.Y.a contiat sa lupte si se intoarca adevarul in favoarea sa.

Caius Boieru, 39 de ani, nemembru de partid dar informator permanent al autoritatilor in tara,a fost trimis afara ca sprijinitor de nadejdie al camenilor nostri. A reusit performante mari de dizolvare a unor tineri cu periculoase idei legionare. Are un proces in curs pentru violarea unei fete minore pentru care noi l'am suspendat o perioada pana la uitarea faptei de catre goimi.

Niculae Nita, 26 de ani. Sublocotenent de securitate, membru P.C.R., este folosit in mai multe scopuri si in acela de a face fata ca redactor al ziarului LIBERTATEA (noastra) in spatele sau fiind agentul nostri Serban Andronescu, Boieru, evreii Paul Tez (Teodosiu-Techner) si C.Aronovici Aronescu, ajutati de goimii C. Hinovcariu, Sasu siLeovensohn.

Radu Buzescu, 53 de ani. Fost secretar de P.C.R. in Buc. si Constanta, s-a numit altfel mai inainte.

Teoharide-Tenisson cu sotia. Ambii secretari de partid.

Alex. Bratu, 72 de ani, fost detinut politic, sotia sa fiind legionara Emma Vaida. El a fost permanent omul nostru in inchisoare, in libertate, în ţară, cât si aici. Ovidiu Borcea, Zahu Pana sant foşti detinuti politici reabilitati şi oamenii nostri. G. Balasu, omul nostru. Dacă nu credeţi, trimiteţii un articol contra evreilor, ori puneti-l sa crie contra obtinerii de catre guvernul de la Buc.a Clauzei si veti vedea...

Viorel Sasu, 46 de ani, preot si ofiter de securitate. l-a fost predata biserica de catre Galdau care l-a asteptat. Dr. Cornelius Oprisiu care face din ordinul nostru pe antisemitul, este trimis din tara in ajutorul nostru.

Ne raportează şi imprimă in cabinetul sau toate discuţiile cu pacientii.

Daca nu crediti, puneti-l la probă si veţi vedea.

Toti asculta de ordinele lui Dean Milhovan si ale noastre.

Cei peste o sută de evrei cu nume româneşti care se inchina la bisericile voastre de mai multe ori decat voi sant deasemenea, informatorii nostri si votantii impotriva voastra in propriile voastre grajduri denumite biserici.

Si aceasta numai la N.Y. DAR; noi avem ca rezerve încă zece rânduri de inlocuitori, toti bine pregatiti care stau in umbra si s'au inscris in mai toate organizatiile americane si româneşti de dreapta.

Si acum după ce v'am confiat acest teribil adevăr verificabil şi actual, va dam garantii de mie la suta, ca nu veti putea schimba nimic din planurile noastre. Nu aveti niciun ziar romanesc al vostru in N.Y. Alaturi de voi nu este niciun ziar american. Bani nu aveti, posturi nu aveti si nici perspective nu aveti pe o mie de ani inainte... SPANZURATI-VA! Va puteam lua ca sclavi dar nu mai este o afacere fiindca sclavul produce mai putin ca unul care se crede liber. O libertate controlata si conditionata de noi. Asa, munciti ori primiti un ajutor sa nu muriti de foame traind in conditii sub modeste, cu venituri ingrijoratoare pentru ziua de maine... Si daca nici din aceasta ultima scrisoare nu vei mai intelege realitatea Spanzura-te. Bosorogul de Traian Popescu de la Carpati, tine discursuri valabile pentru opoca lui Vasile Lupu si cerseste bani sa nu crape. Il crede pe Mihai Korne fiul generalului... Mai tampiti mai santeti ¡Miahala Cohn este fiul nostru si urmasul lui Celibe Moise, care nu putea lasa o mostenire evreiasca unui goim. Prostilor. Indiferent ce va mai urma, nu-ti vom mai scrie ci, va vom ACTIVA Tampiţilor.

Jewish Community

OI AMERICA

---

1 5. JUL 1984

Domnule Costea,

Noi, Comunitatea Evreiască din Statele-Unite, primind numeroase informatii dela români si evrei cu privire la trecutul dubios a lui Valerian Trifa, care in perioada 1938-1940 mai ales cu ocazia rebeliunii legionare ar fi comis grave nelegiuiri, persecutii si schingiuiri antisemite, pe baza martorilor, si a fotografiilor parvenite, am deschis un proces politic de acuzare privind activitatea lui criminală la acea epoca impotriva noastră. Proces pe care l-am câstigat usor, iar fostul criminal a trebuit să fie [illegible] şi izgonit ca un câine de pe teritoriul nostru.

Am vrut să demonstrăm mai sus că pe cine căutăm să ne dea socoteala, nu ne scapă indiferent unde se ascunde si după 36 de ani. Tot prin ajutorul retelei noastre si capitalului uriaş de care dispunem permanent l-am depistat si pe Eichman in junglele ecuatoriale, pe Klaus Barbie, Mengele si multi altii. Poliţia noastră personală este mai puternic organizată decât securitatea lui Ceausescu sau F.B.I.-ul american, deoarece noi nu am ratat niciodata şi nici nu avem dosare clasate.

Cu privire la persoana Dvs. am primit recent informatii, documentatii, martori si fotografii unde erati in cămaşa verde si cu pistolul la cingătoare maltratând grupuri de evrei in cadrul bandelor legionare de asasini politici sprijiniti de Antonescu si filiera Hitleristă. Finalul lor îl cunoaşteţi prea bine. Antonescu a fost împuşcat la zid de noi, iar Hitler de frică şi ruşine să nu cadă viu in mâinile noastre, s-a împuşcat cu mâna lui. La fel si Dvs. nu veti scăpa de judecata noastră, şi pentru acest fapt vă cerem extrădarea la noi in S.U.A. sub stare de arest, vom trimete avocaţii noştrii si cu adresa oficiala din partea Presedintelui Reagan către seful statului Spaniei şi poliţiei generale. Deasemeni suntem in posesia unor documente că a-ti facut parte din "Brigada morţii" participând la uciderea înarmată a lui Duca, Madgearu, Iorga, Armand Călinescu, si la fel in noaptea de 27 Noiembrie 1940 la Jilava de uciderea lui Stelescu, Manciu, Gabriel Marinescu, Moruzov, Bengliu, Niky Stefănescu, Oancea, Blebea, Panova, Bonea, Reiner, Horvat, Negulescu si a altor 38 de persoane în beciurile Prefecturii Politiei Capitalei. Vom întării acuzatia şi cu două volume în care sunt fotografiaţi toţi cei asasinaţi in masă, depuşi la morga "Mina Minovici" Probabil ca ai participat si la arderea de vii a 2 ostasi din armata lui Antonescu pe care ia-ţi stropit cu benzină, legaţi de un copac si le-ati dat foc. Aceasta cruzime si bestialitate nu a fost intâlnita nici la Comunisti nici la Hitleristi, depăsindu-i pe toţi. Deaceia am tipărit din fondurile noastre 85.000 de broşuri pe care le-am difuzat in Europa, Canada, si America conţinând toate crimele săvârsite de hoardele voastre, ca tineretul din exil să vă cunoască şi mai bine, prin lumina faptelor, ca vreodată dacă o mai fi cazul, ceace nu mai credem, să ne reintoarcem in România, să se ferească şi ei de voi ca de ciumă si holeră. Dăm toată dreptatea tuturor fostelor regimuri politice şi militare, inclusiv Comunistilor de a vă anihila si stârpi, la fel cum trebue să procedăm si noi în fata crimelor fără egal la care vaţi pretat faţă de români şi evrei.

Să nu uitaţi niciodată, cei ce mai supraveţuiţi prin unghere si desişuri depărtate de oraşe, că cine s-a legat de noi si indrăzneşte, va pieri ca si Hitler, ce credea că va desfiinţa Evreimea de pe glob. Suntem prea puternici, noi conducem în continuare toată lumea si America chiar, căci Reagan nimic nu face, până nu ne consultă si pe noi, si Israelul.

Talmudul nostru, dela Moise încoace a rămas neschimbat.

OCHI PENTRU OCHI !

Rabin,
Kosher Rosen.

UN OM SGALTAIT DE AMBITII DOMNUL DR. IANCU RATIU

de N.S. GOVORA

II

Sfârşitul "Consfătuirii" de la 12-13 Noembrie 1983 din Paris, a fost mai mult decât neprevăzut. Un domn, numit *Suveică*, care în tot timpul furtunoaselor dezbateri, asistase placid şi nu scosese nici un cuvânt, se ridică curajos în picioare şi se oferă să organizeze viitoarea adunare de la Geneva. Oferta a mişcat pe toţi cei prezenţi şi în special pe dl doctor Raţiu. Domnul Suveică se oferea nu numai să organizeze "Congresul", dar şi să suporte cheltuielile, motiv care l'a făcut pe dl Raţiu să-l numească pe *necunoscutul* ofertant, *generos*. Fără îndoială că necunoscutul *generos*, a stârnit nedumerirea celor prezenţi, deoarece era un ilustru necunoscut printre "congresişti", mai ales că nu scosese nici un cuvânt în tot timpul furtunoaselor desbateri. Şi după aceia, toţi au căutat să afle date despre refugiatul generos şi putred de bogat, de la Geneva. Şi cel care a reuşit să obţină datele cele mai bogate, ca deobiceiu, a fost marele ziar B.I.R.E., de la Paris.

Generosul necunoscut, era preşedintele "Asociaţiei refugiaţilor români" din Elveţia. Foarte bine, pasienţa dlui doctor Raţiu, îi ieşise de data aceasta mai mult decât bine, căci îi venia printre "Asociaţiile" participante, şi una bogată din Elveţia, o societate adevărată, şi nu una ca celelate fantome ca "Societatea românilor din Melbourne "din Australia şi ca altele de acelaş gen. Dar se iveau unele dificultăţi. Pentruca o societate să participe în ceva nou, este nevoie să aibă aprobarea celorlalţi membri sau a majorităţii lor. Ori se pare că dl Suveica nu avea aprobarea celorlalţi membri ai Societăţii, exact ca dl Mihăilescu, preşedintele Bibliotecii române din Freiburg care a înscris Biblioteca ca membră al "Comitetului Naţional" al dlui Penescu, fără ca să ceară asentimentul celorlalţi membri ai Bibliotecii. Dar cazul dlui Suveică, era mult mai grav.

Membrii Societăţii din Elveţia, îi reproşează dlui preşedinte al Societăţii, Suveică, urmatoarele: Societatea este înfiinţată în 1978 şi de la înfiinţare, numărul membrilor scade deşi numărul refugiaţilor din regiune creşte, dar, ceva şi mai grav, dl Suveică *ţine strict secret numărul membrilor Societăţii!!!* Numărul acestor membri, ar fi astăzi de 20-30 (?). "Alegerile de comitet sunt *nedemocratice*, pe calapod RPR-ist, cu ordine de zi prefabricate, cu candidaţi care nu-şi prezintă trecutul politic şi profesional, uşi închise, etc.". In cursul anului 1983 au fost două alegeri de Comitet, eşuate ambele, prima prin opunerea participanţilor la aplicarea ordinei de zi nedemocratice, a doua prin participarea prea redusă (18 membri). *In Comitet fac parte peste 4 foşti membri ai partidului comunist*, lucru pe care dl Mihai Ghiulai (cel care aduce lucrurile acestea la cunostinţa publică), îl considera *inadmisibil*. Tot inadmisibil, consideră dl Mihai Ghiulai, faptul că tovarăşul Manole Roman şi tovarăşul Liviu Corvin, foşti dregători importanţi în nomenclatura comunistă de conducere a colegiului de avocaţi Bucureşti, fac parte din Comitetul condus de tovarăşul Suveică.

Câţiva din aceşti membri care nu sunt conformi cu felul în care conduce tovarăşul Suveică Societatea, s'au adresat dlui Raţiu care a fost obligat să se deranjeze până la Geneva şi să-l convoace pe acuzat, dl Suveică. Domnul Suveică a citit un curriculum vitae propriu în care a arătat, printre altele, că *nu a solicitat, nici nu a fost solicitat să devină membru de partid*. La întrebarea directă dacă a fost sau nu membru PCR, *nu a răspuns!* Cu toate acestea, dl Raţiu a considerat că în urma anchetei, dl Suveică *a ieşit basma curată!* Totuşi, dl Raţiu, ascultând cu atenţie ambele părţi a fost de acord cu oponenţii, că *membrii de partid nu au ce căuta în Comitetele de conducere ale Asociaţiilor de refugiaţi*. Cu toate că a declarat că tovarăşul Suveică a ieşit basma curată, probabil acesta simţindu-se cu musca pe căciulă, pentrucă dl Raţiu a declarat că membrii de partid nu au ce căuta în Comitetele de conducere ale Asociaţilor de refugiaţi, tovarăşul Suveică a demisionat cu sgomot din Comitetul de organizare al Congresului. Din această cauză, cel care a organizat acest congres, nu a fost, asa cum se aştepta toată lumea, faimosul domn Suveică, ci un alt domn, complet necunoscut pe ringul politic românesc, numit dl Gane, ajutat cu succes, după cum ne spune dl Ion Golfin cunoscut, în exilul politic românesc, ca un adevărat poet. Domnia sa a publicat în "Presa liberă româna" a dlui Raţiu o adevărată perlă poetică, închinată lui Mihai Viteză. Cu toate acestea, faimosul tovarăş Suveică, îşi face apariţia în sala "Congresului", ceiace l-a obligat pe dl Raţiu-de ce obligaţii o fi vorba? –, să se ridice în picioare şi să-i aducă mulţumiri şi elogii pentru pregătirea acestui "Congres", motiv pentru care câteva persoane au părăsit sala.

* * *

Insfârşit "Congresul" a avut loc cu toate greutăţile inerente unui "congres" mapamondic. Dar se ivesc mai multe nedumeriri iscate chiar din darea de seamă dată de dl Ratiu. Una este cea ridicată de dl Eugen Enea Caraghiaur, vicepreşedinte al Partidului Naţional Ţărănesc (Maniu). Domniasa face observaţia că la pagina 2 din darea de seamă, se spune că la "Congres" au luat parte 120 de persoane şi că, în total, s'au exprimat 230 de voturi, dintre care 96 prin delegaţie. Ori, 96 plus 120 fac 216 voturi şi nu 230. Este o chestie de greşală de aritmetică, se vede treaba că dl Raţiu a fost slab în această materie sau că s'au ivit aceste nepotriviri de calcul, din cauza morţilor care au votat, căci cum se va vedea, la acest "Congres" au votat şi morţii. Dar mai sunt şi alte nedumeriri. De exemplu, dl Mihai Korne în "Lupta", se întreabă care este rosul acestei diferenţe de voturi, între voturile exprimate şi numărul persoanelor prezente şi dsa găşeşte explicaţia că în afara voturilor individuale, s'au alocat câte 10 voturi de fiecare organizaţie. "Mărturisesc că nu întelegem rostul acestei modalităţi care nu schimbă rezultatul alegerilor, în schimb este foarte criticabilă. Unele dintre aceste organizaţii nu ne sunt cunoscute iar în ceiace priveşte pe celelalte, nu ştim numărul de membri care intră în componenţa lor". (Mihai Korne). Dl Korne este foarte blând, dar noi mergem ceva mai departe şi spunem că cele mai multe dintre aceste organizaţii, sunt fantome, sunt umbre. Să luăm de exemplu organizaţia care face impresia că este cea mai serioasă, organizaţia tovarăşului Suveică. Domnul Ghiulai afirmă ca lista membrilor *este ţinută strict secret* de către preşedintele ei, dsa apreciază că numărul membrilor acestei "asociaţii" ar fi între 20-30 de persoane. Ia să vedem ce spune tabloul publicat de dl Raţiu. Membri acestei "asociaţii" care şi-au dat adeziunea sunt: 1) Ioan Balş 2) Aristia Benche-Melchert 3) Ion Caraion 4) Stan Codrescu 5) Vlad Drăgoescu 6) Ion Ganea 7) Neagu Iarca 8) Vladimir Krasnoselski 9) Radu Mănăilă 10) Tudor Metzelescu 11) Marin Nicolau - Golfin 12) Dumitru Racoviţă 13) Mihai Racoviţa 14) Stefan Racoviţă 15) Mircea Suveică, în total 15 persoane. Domnul Ion Varlam, unul dintre organizatorii acestui "congres", ne spune că dsa a făcut o "mică greşală". "O eroare a mea a dus la confundarea unei liste de *semnatari* ai actului de convocare a Congresului de la Geneva, cu o listă de *destinatari* ai acestui text. Numele persoanelor de mai jos figurează, în mod greşit printre cele ale co-semnatarilor "Convocării" din 31 Ianuarie 1984: Doamnele Despina Sayn-Mittgenstein şi Margareta Varlam din Germania, dnii Ioan Balş, Radu Mănăilă şi Dumitru Racoviţă din Elveţia, etc.". Deci iata că trebuie să ştergem pe aceşti 3 din lista noastră, mai rămân deci 12. In ziarul "Le Matin" din Lausanne, este un articol care vorbeşte de "Congresul" mapamondic şi "Le Matin" spune că la acest "Congres" s'au trecut printre cosemnatarii apelului, şi Dl –Vladimir Krasnosselski şi un altul al cărui nume nu este pomenit–, care e mort de 15 ani!! Deci, trecând peste faptul că dl Raţiu a adus şi în exil, obiceiurile partidelor care în România făceau să voteze şi morţii, să mai ştergem de pe lista elveţienilor încă doi şi ne râman 10. Domnul Raţiu ne declară că el nu ştie cine este acel mort care a fost trecut printre cosemnatarii apelului. După câte ştim, au fost mai mulţi români care au protestat că au fost trecuţi printre semnatari şi acuma iată unul care nu protestează: e mortul de la Geneva, dar îl sfătuim pe dl Raţiu să-i spună dlui Varlam ca să caute cu atenţie printre cei care au fost trecuţi "din greşală", poate ca îl vor găsi şi pe mortul de la Geneva. Deci reiese că printre semnatarii apelului, ca membri ai "Societatii din Elveţia", au mai rămas numai 10. Dacă mai socotim că cu puţin înainte de ţinerea "congresului", însuşi tovarăsul preşedinte Suveica îsi dăduse demisia, înseamnă că mai rămăseseră numai 9 membri ai faimoasei "Societăţi elveţiene" pe teren. Deaceia bănuim

că bucuria dlui. Ratiu a fost mare cand a văzut apărând în sală pe preşedintele demisionat, altfel "Societatea", cu un preşedinte demisionat, însemna ca s'a retras şi în plus, "Societatea" avea acuma 10 membri. Dar bucuria dlui Raţiu a fost de scurtă durată, odată cu revenirea preşedintelui, se retrăgeau "câţiva membri", spune dl René Theo în BIRE. Prin "câţiva", să luăm 2, cifra cea mai favorabilă domnului Raţiu, înseamnă că "Societatea" elveţiană rămane numai cu opt membri. Şi elveţienilor care rămâneau cu 8 membri în momentul votării, dl Raţiu le mai "alocheaza" 10 voturi ca tuturor "Societăţilor", ne spune dl Korne în "Lupta". Deci aceasta este situatia, unei "Societati", practic desfiinţată sau în curs de desfiinţare, care avea numai 8 membri în momentul votării, i se mai dau încă 10 voturi de manevra!!! Domnul Korne ne spune că procedeul acesta i se pare nefericit căci ataca principiul, un om un vot, dar nouă ni se pare mai grav: nouă ni se pare că "votul" congreşistilor de la Geneva este o adevărată excrocherie electorală. Şi aceasta s'a petrecut cu o "Societate" din Elveţia care părea mai serioasă şi care a organizat "Congresul", dar ce s'a petrecut cu celelalte "Societăţi" fantomă? In acest caz, după noi, excrocheria capătă dimensiuni nebănuăte.

* * *

"Disidenţi inocenţi nu există: toţi s'au înfruptat la *ospăţul antropofag.* De altfel, adepţii marxismului n'au ce căuta în rândurile celor care luptă pentru restabilirea democraţiei chiar dacă sentimentele lor antisovietice nu pot fi puse la îndoială.

Disidenţii sunt însă oameni folositori, a căror competenţă tecnică nu poate fi tăgăduită: puţini sunt cei care cunosc mai bine decât ei metodele si mentalitatea totalitarismului pe care, ei *l-au servit ani de-arândul.* Aceasta experienţă trebuie utilizată, *dar disidenţii trebuie să accepte situaţia de simpli militanţi*-singura ce se cuvine unor oameni obligaţi să-şi refacă virginitatea politica şi o reputaţie onorabila".

Rândurile de mai sus, sunt extrase dintr'un articol întitulat" Opoziţie şi disidenţă" de dl Ion Varlam publicat în "Cuvântul romanesc" din Ianuarie 1983. Şi mie mi-a plăcut articolul dlui Varlam, foarte mult şi dacă aşi fi participat şi eu la "Congresul" de la Geneva, l'aşi fi votat pentru a fi ales în comitet. Dar gândindu-mă mai mult după cele ce s'au petrecut în "Congresul de la Viena", am găsit că m'am grăbit în aprecierile mele. După părerea mea, scrisul unui gazetar trebuie să concorde cu actele lui, adică daca în scrisul lui gazetarul crede că cei care în Ţară au fost membrii partidului comunist, veniţi în exil, nu pot să faca parte dintre *conducatorii* Societăţilor româneşti, ei vor avea nevoie de mai mult timp pentruca să-şi refacă virginitatea politică. De această părere a fost şi dl Iancu Ratiu care la judecarea cazului tovarăşului Suveică, a fost de acord "că membrii de partid nu au ce căuta în comitetele de conducere ale Asociaţiilor de refugiaţi". Dar de la dl Raţiu nu putem să ne aşteptam la o linie recta de conduită în viaţa politică, căci am văzut cum acest domn Raţiu, fiind fericit de revenirea în sala "Congresului" a tovarăşului Suveică, i-a adus mulţumiri şi elogii pentru pregătirea "Congresului" de la ...Viena!!! Dar cu dl Varlam, situaţia se schimbă. Noi îl credem pe dl Varlam un om tânăr şi idealist care nu poate fi de acord cu votarea morţilor de la Geneva. Deaceia noi îl vedem pe tânărul (?) Ion Varlam retrăgându-se din barca "Congresului de la Viena", ca să-şi pună de acord actele lui cu prea frumosul articol publicat în ziarul "Cuvântul românesc" din Ianuarie 1983. Dacă ne înşelam în aşteptările noastre, cu atât mai rău.

* * *

Se ştie că la "Consfătuirea" de la 12-13 Noembrie din Paris, figurile importante, s'au retras. E destul să citām pe Mihai Korne, Radu Campeanu şi Dinu Zamfirescu, ultimii doi liberali. Aceştia trei lucraseră la pregătirea "Consfatuirei" aproape tot timpul, în grupe sau subgrupe, ceiace i-a dat prilejul dlui Ratiu să afirme că aici este depozitat un capital de muncă de trei ani de zile, care îi da dreptul să spună că drumul urmat până aici, e drumul cel bun şi va avea dreptul să păşească la alegerea unui comitet de conducere, adică la alegerea dlui Raţiu ca preşedinte. Dar dispărand aceste trei figuri, însemna că cei trei ani de muncă dispăreau şi în locul lor rămâneau numai figuri necunoscute, de care nimeni nu mai auzise până atunci. Şi aici e vorba de grupul celor din Germania, grup bătăios care cerea aplicarea celor hotărite de dl Raţiu, adică desemnarea şefilor şi subşefilor, lucru la care se opunea grupul Korne-Câmpeanu.

Şi cand e vorba de grupul din Germania, trebuie să numim şi pe dl Constantin Mareş. E drept că acest domn nu căuta nici ceartă şi nici bătaie cu nimeni. La "Consfătuirea" din 12-13 Noembrie, a participat dar nu i s'a auzit glasul şi a dispărut discret când a văzut întorsătura pe care o luau lucrurile. Vedeţi, acest domn Mares, este convins că toţi refugiaţii poartă, ca şi soldaţii lui Napoleon, în ranită, bastonul de mareşal sau dacă nu toţi, cel puţin o parte care au venit din Ţară, acum vreo şapte-opt ani, dintre care, fără îndoială, face parte şi dsa. Dăm aici o parte din scrisoarea trimisă de dl Mareş, dlui maior Chintescu. "Desigur, noi nu putem elibera România. Nici unul din noi nu are căderea să se prezinte ca exponent al neamului şi nici măcar al exilului. Dar nici Ion Brătianu nu a avut-o în 48, nici Lenin în 1916, nici de Gaule în 1941. O să-mi replicaţi că Radu Câmpeanu nu e Brătianu, sunt de acord. Dar cine miza în Rusia în 1913 pe Lenin şi cine în Franţa în 1940 pe de Gaule?". Dar ar putea spune cineva că din acest pasaj nu reiese că dl Mareş visează pentru el bastonul de mareşal. Da, dar e vorba de şeful lui, Radu Câmpeanu, care în Ţară a fost sef liberal iar dânsul, dl Mareş, a fost sub şef, deci dacă dl Mareş îi rezervă bastonul de mareşal dlui Câmpeanu, pe cel de general, şi-l rezervă pentru el.

Dl Mareş i-a scris rândurile de mai sus dlui maior Chintescu, la 16 Februarie 1984, adică la o dată când i s'a părut că steaua "şefului" Câmpeanu, pălea. Domnul Câmpeanu părăsise "Comitetul Naţional" al lui Penescu cu mare scandal şi la 12-13 Noembrie, părăsise, tot cu scandal, gruparea dlui Raţiu. Domnul Mareş considera că nu mai poate urma pe şet, pe Campeanu, fără ca povestea cu ranita a soldaţilor lui Napoleon, să-şi păstreze valoarea. După dânsul, dl Câmpeanu, nu mai are viitor, înseamnă că trebuie să-şi facă o nouă grupare proprie, şi nu-i vede nici un succes. Şi dl Mareş s'a gândit la situaţia proprie. Locul lui ideal este alături de dl Raţiu. Acolo îl asteaptă un mare viitor. El, Mareş, în şapte ani a devenit un nume, a devenit cel mai mare gazetar al exilului. Scrie, aproape în toate gazetele exilului. Incepând cu BIRE trece pe la "Cuvântul românesc", de acolo trece la fostul ziar al lui Şeicaru, "Curentul" şi se opreşte la gazeta doamnei sau domnişoarei Silvia Constantinescu, din Suedia. Să mi se spună dacă altă cineva mai poate prezenta un asemenea palmares. E drept că Mareş nu caută unde scrie, esenţialul este să scrie. De exemplu, Mareş, nu se jenează să aibă tovarăs, de redacţie la "Curentul", pe tovarăşul Frunză.

Şi a devenit colaborator şi al ziarului lui Raţiu, aceasta însemnează că îşi face mână bună. S'a vorbit că dl Raţiu va face pentru marea lui grupare, un mare ziar, şi la acel ziar, Mareş, nu vede pe un altul care să-i ia locul. Şi cu acest gând, i-a trimis dlui Chintescu, scrisoarea de la 16 Februarie. Eu bănuiesc că aceasta scrisoare a fost trimisă ca să circule. Rândurile dlui Mareş, circulau acum vreo doua luni prin Germania iar acum apar intr'o gazetă din America. Planurile dlui Mares, au avut succesul scontat. Şi îi beşteleşte pe toţi care-i cunoaşte, în special pe cei care au luat parte la "Consfatuirea" de la 12-13 Noembrie de la Paris. Să citām deci mai departe, rânduri din scrisoarea dlui Mareş. "Imi scrieţi că la Bruxelles au fost marxişti. Adevărul e că în România nu prea au existat marxişti, nu există nici acum: rar popor mai antimarxist, ca acela românesc. In ultimii ani bântuie prin Germania un domn Duiliu Vinograsky, declarat marxist, incorigibil si incurabil. L-am cunoscut, are inteligenţă şi un bagaj de cunoştinţe, dar este tributar unor subsidii pe care în RFG partidul nenorocit al lui Brand, Schmidt şi Vogel i le distribuie. Că primeşte în blid cu polonicul îl înţeleg. Dar acest TOVARAS a fost invitat de prietenii R. Câmpeanu & Co. la aşa zisa federaţie în Paris, prin 78-79, unde a trebuit vâna regretatului Florin Boiţeanu şi tacerea lui Radu Câmpeanu, ca sa fie pus în valoare".

Şi mai departe:

"Despre Lăpădatu, ce pot spune? Nu vreau să fiu personalist în judecăti (m-a insultat în particular şi în public, cum puţin anchetatori de la securitate au făcut-o, este drept că acestor insulte li s-au adăugat şi acelea ale tovarăşsului Vinograsky...). El nu a negat nicioată relaţiile sale ambasadiste. Dinu Zamfirescu mi-a spus că a avut acute discuţii cu Radu Câmpeanu, după ce Lăpădatu venise la Paris să le ceară să nu manifesteze hotărît contra lui Ceauşescu: Radu Campeanu îi lua apărarea lui Lapădatu, poate şi pentru prietenia dintre familia soţiei sale, (Doamna Didina n. Lăcătusu), cu familia Lăpădatu".

Şi acuma vine la rând dl Viorel Ionescu, care este un dirijor antilegionar în gruparea dlui Raţiu.

–"Doctorul Viorel Ionescu? Un caz neînsemnat. O perioadă, om de casă a lui Marius Roşca a pornit contra lui Şerban Orescu (fost membru al Tineretului Liberal) şi preşedinte la vremea aceia al CDR/RFG şi mai ales contra lui C. Mareş prim-vicepreşedinte ale CDR. Intr-unul din cele mai frumoase seminarii ale CDR, filosoful şi profesorul Mocanu (o strălucită inteligenţă românească) ne-a vorbit fermecător despre Blaga: ei bine, Doctorul Viorel Ionescu a spus că NOI NU AVEM NEVOIE DE BLAGA.

Viorel Ionescu în aplauzele lui Radu Câmpeanu, împreuna cu Peter Belker (fost în ţară Petrişor Ioan), l-au sprijinit în trecut pe Dl Roşca. Stiu că Radu Câmpeanu l-a cultivat, nu de mult, pe Dr. Ionescu: l-a poftit la el, l-a invitat la masă, au pus ţara la cale... iar ce i ieşit se vede".

Dar nu înţelegem atacul cel mai sângeros contra unui domn, numit Roşca. Acest domn Roşca, nu mai face parte din gruparea dlui Raţiu, el părăsind sala de la Paris la 12-13 Noembrie. Poate scopul urmărit de dl Mareş, se va vedea mai târziu.

–"Cine este în fond, Domnul Rosca! Culmea e că eu l-am prezentat lui Radu Câmpeanu şi altora care astăzi îl susţin cu orice pret. L-am cunoscut în Hanau, în 1977, după ce am sosit aici (soţia mea se stabilise în Hanau din 1972, mi-au trebuit 5 ani...). In 1977 Dl Rosca ţinea în Hanau un bar sexy cu filme şi dame. Mi-a spus că are doi copii de crescut şi am considerat că e mai onorabil să ai curve la Hanau decât epoleţi de securist la Bucureşti. Apoi, din motive necunoscute a trebuit să părăsească barul, damele şi Hanau. Aproape un an nu făcut nimic, apoi a deschis un chioşc de băuturi în Offenbach. După 2-3 ani a dorit să intre în "politică", A intrat în CNR, unde s'a ilustrat prin certuri, scandaluri şi disensiuni. Apoi în CDR. a "mobilizat" o întreagă liotă contra lui Orescu şi Mareş, iar acum în Dialog, duce o campanie furioasă, direct sau prin interpuşi, nu pentru unitate, ci mereu contra. Din ţară mi-au venit prieteni şi veşti. Marius Roşca a fost pe rând chelner, student la fără frecvenţă la Drept, avocat, arestat şi condamnat pentru înşelaciune, barman la hotel cu străini, avocat. A fost bun prieten şi tovarăs de afaceri cu avocatul Herescu (pe numele de "fată" Hornstein, fost căpitan MAI, actualmente cetăţean american dupa ce a fost intre timp jurist la Tel-Aviv).

Nu ştiu dacă Ion Brătianu, Ionel Brătianu sau Dinu Brătianu, după ce ar fi aflat "scurta biografie" a Domnului Roşca, ar mai fi colaborat politic cu el. Treaba Domnului Câmpeanu... Vă referiţi în scrisoarea Dumneavoastră la "decenţă şi rigoare". Se aplică Domnului Roşca, dar şi celor ce-l susţin?"

Dar părerea mea este că scrisoarea dlui Mareş îi produce bătăi de cap dlui Iancu Raţiu. Intâiu se vede că oamenii de nădejde ai grupării sale, sunt nişte neisprăviţi. Şi dl Raţiu nu-şi poate desfiinţa gruparea ca să facă plăcere dlui Mareş, oricât de mare îi va fi talentul lui de gazetar.

* * *

Din ziarul "Le Matin" aflăm că dl Raţiu este un vechiu armator. Ne-a făcut plăcere, pentrucă noi, îl vedeam de meserie soţ. Va sa zică dl Raţiu este bogat prin căsătorie, deci dsa nu înţelege să toace banii nevestei sale ci munceşte toată ziua pentruca talantul din Biblie să dea roade. Dar dl Raţiu mai este un om strâns de mână, ca să nu spunem sgârcit. In lista contribuţiilor "Congresului", dl Raţiu figurează cu suma modică de 500 de franci. Nu poate nimeni să-şi închipuie că Ionel Brătianu, pe o lista de subscripţie a partidului liberal, ar fi contribuit numai cu 500 franci. I-ar fi fost ruşine. Aceasta putea s'o facă sgârcitul Vintilă, dar nu Ionel Brătianu.

Asta înseamnă ca pentru dl Raţiu, politica e politică şi brânza e brânză, adică, dl Raţiu nu vrea să cheltuiasca cu politica, banii nevestisii. Şi aceasta e foarte bine, dar atunci se iveşte întrebarea: dar de unde ies banii pentru politică căci dl Raţiu a recunoscut că pentru politica sa mapamondică, este nevoie de bani, bani şi iar bani, vorba lui Napoleon. Domnul Theo scrie în BIRE din 1 Mai 1984: "In calitate de ziarist, am întrebat pe amicul Raţiu, cu ce bani se vor putea plăti călătoriile din cele cinci continente, până la Viena şi găzduirea invitaţilor. Candid, ca întotdeauna, mi-a răspuns că el are prieteni înstăriţi, care susţin cauza românească, printre care mi-a citat şi numele Contesei Bentick, soţia ambasadorului Olandei la Londra, mare filantroapă, care îl va ajuta să adune sumele necesare. Dar aceste sume nu au putut fi adunate, căci ele erau astronomice în 1963-1964. E adevărat că contesa Bentick, când a apărut cartea lui Raţiu în editura "Crassin" din Paris, în anul 1975 sub titlul "La Roumanie d'aujord'hui" a organizat un mare cocktail politico-ziaristic, pentru a lansa cartea, la reşedinţa ei din Paris, situată în carticrul de lângă Champs de Mars".

Prin urmare, dl Raţiu are şi bani dar aceşti bani nu sunt ai lui sau ai soţiei, ci ai prietenilor şi în special, ai prietenelor, mai precis ai contesei Bentick. Dar cine este această contesă Bentick? După afirmaţiile dlui Theo, este o mare filantropă, o Mecena, care este o admiratoare a dlui Raţiu. Şi această admiraţie s'a produs citind cartea "La Roumanie d'Aujourd'hui", apărută în 1975. Insemnează că contesa este înainte de toate, o anticomunistă ferventă, care citind cartea dlui Raţiu, a devenit şi o ferventă filoromâncă, o iubitoare a poporului de la Dunăre. Se deduce, avand în vedere sgârcenia dlui Raţiu, că şi banii tipăririi cărţii "La Roumanie d'Aujord'hui", plus cele 2-3 ediţii în limbi străine, au fost daţi tot de contesă. Şi e probabil că banii pentru ţinerea "Congresului" de la Geneva, au fost găsiţi tot la buna filoromâncă, iubitoare a poporului de la Dunăre. Dar cum răspund refugiaţii români la asemenea nobile gesturi? Domnul Raţiu ar trebui să găsească o modalitate de a mulţumi gesturilor nobilei doamne, de exemplu cu o mulţumire publică din partea refugiaţilor români. Şi acest lucru ar putea să-l facă la ţinerea unui viitor "Congres" mapamondic, când ar putea să anunţe public că ajutoarele necesare luptei noastre anticomuniste, vin de la contesa Bentick, şi în acelaş timp să-i aducă contesei mulţumirile necesare. Văzând că Românii îi sunt recunoscători, e foarte probabil că nobila Doamnă va da în viitor, mai mult, banii sunt necesari, foarte necesari.

Dar acest lucru, trebuie făcut cât mai repede, altfel se va spune că dl Iancu Raţiu, este un miel care suge la două oi.

IN CEASUL AL SASELEA

Emil POPA

TRAIM din plin fenomenul invrăjbirii sociale si a lipsei de echilibru, atât pe plan mondial, cât şi in sânul diferitelor comunităţi şi aşezări omeneşti.

Nu socotim acest fapt drept un semanal de alarmă şi nici ca un pericol de prăbuşire a civilizaţiei moderne, ci il considerăm ca o stare naturală a omenirei de la primele ei inceputuri de organizare. Dealungul vremurilor oamenii s'au asuprit, s'au exploatat, si au dus neincetat lupte de exterminare unii impotriva altora.

Naţiunile continuă să fie impărţite şi invrăjbite pe o mulţime de probleme teritoriale, politice si economice. Dictaturile s'au extins la o mai mare suprafaţă si au cuprins un număr sporit de victime. Exploatarea omului de către om continuă. Carta Atlanticului şi Declaratia Drepturilor Omului au ramas dorinţi neimplinite. Lumea este impărţită pe două ideologii, –comunism şi capitalism–, care deşi pretind ca luptă pentru mai binele omului, –tind la asuprirea lui.

Pesimiştii pretind că trăim in ceasul al douazeci şi cincilea, ceasul prăbuşirei civilizaţiei in haos.

Adevărul este că, in drumul omenirei, intrăm deabia in ceasul al şaselea, ceasul deşteptării la viaţă.

Omenirea nu a ieşit incă din noaptea inceputului. Continuă să trăiască şi să acţioneze sub impulsul instinctelor primare. Din chiar primele inceputuri de organizare socială s'au ridicat cei mai tari, cei mai inzestraţi de la natură şi prin orânduiri inventate si impuse, au exploatat persoana şi bunurile altora, mergând până a dispune după bunul plac de viaţa si libertatea semenilor.

Dealungul câtorva milenii, pe cari istoricii le împart în diferite epoci de "civilizaţie", sclavia s'a impus ca o instituţie recunoscută si reglementată prin legi. Omul a fost biciuit, vândut, exploatat sau ucis de către semenul său sub ocrotirea legilor.

Chiar de la inceputul convieţuirii sociale s'a format clasa privilegiaţilor şi a oropsiţilor, iar drept rezultat: ura şi, mai târziu, lupta pentru restabilirea echilibrului.

Acum aproape două mii de ani Fiul Omului a fixat in creştinism calea care ar putea duce la o trăire armonică a oamenilor pe pământ. A arătat că toţi suntem fraţi, că avem origină, destin, drepturi si datorii comune, condamnând in mod absolut şi cu o asprime neintâlnită in altă parte, asuprirea omului de către om.

urmează în pag. 22.

O VIZITA IN CANADA
CAMPUL ROMANESC DIN HAMILTON SI VALDAVID

de Traian POPESCU

UN tânăr refugiat român, scăpat în Spania acuma câțiva ani și pe care l'am ajutat în formalitățile de emigrare în Canada și-a manitestat recunoștiința pentru modestul sprijin acordat cu acel prilej, trimițându-mi o invitație de a petrece o lună de zile concediu cu familia lui în noua-i patrie, însoțind-o de un bilet avion Madrid-Toronto-Madrid.

Rar gest de omenie creștină în oceanul egoismelor feroce ale lumii de astăzi, dovedind că preceptele marxiste n'au avut în sufletele românești efectul scontat îndreptățindu-ne să credem că-dragostea— persistă, cu toate eforturile asupritorilor de a o înăbuși definitiv.

Așa am ajuns în luna August a.c. în Canada, la o vârstă la care asemenea isprăvi, într'un corp istovit de ani și adversități, par fanteziile unei inimi rămasă tânără.

Canada este o țară imensă în comparație cu țările europene, și nu pot pretinde că prin cele câteva centre vizitate pot avea o imagine complectă a ei, totuși am putut constata că de la Windsor-frontiera cu U.S.A. și până la Montreal, clima și vegetația e asemănătoare cu cea din Europa centrală și răsăriteană, iar economia atât de prosperă, încât, a permis preluarea și așezarea refugiaților politici din toate părțile lumii, transformând regiunea într'un furnicar uman al tuturor semințiilor și raselor planetei.

Miile de români refugiați, găzduiți pe teritoriul Canadei, muncesc din greu, dar și-au refăcut în cea mai mare parte rosturile pierdute sub invazia comunistă a României.

Grupați în asociații românești în jurul bisericilor din diversele centre provinciale, păstrează intacte-limba, obiceiurile și tradițiile strămoșești. Puține am vizitat dintre ele,deoarece distanțele de parcurs sunt enorme pentru alte mijloace de transport decât avionul, totuși cele văzute — câmpul românesc de la Hamilton-Toronto și cel dela Valdavid Montreal— au fost suficiente pentru a aprecia la justa lor valoare aceste realizari menite să potoleasca românilor canadieni, dorul lor de Tara părăsită de nevoe.

Ambele sunt constituite de fâșii de pădure și plaiuri, cu suprafețe de zeci de hectare, străbătute de râuri de munte, ceace le asigură apa necesară și o vegetație luxuriantă dându-le aspecte paradisiace. Servesc ca locuri de reuniune pentru sărbătorile sau serbările naționale românești, conferințe, festivalui, tabere de vacanță în timpul verii, întreceri sportive, camping, picnicuri in comun, plaje și piscină, eforturile zilei fiind răsplătite seara în jurul focului sezătorilor de noapte în care într'o adevărată ecumenicitate românească, se deapăna firul atâtor amintiri legate de Patria robită, se cântă și se spun vorbe de duh.

Cele două câmpuri sunt si locuri de pelerinaj estival al românilor din Canada, U.S.A. și chiar din țări mai îndepartate ale continentului american.

Vin in caravane, cu case pe roate, pentru a trăi emoțiile aducerilor aminte românești din perioada 1925-1944, ridicând înfrățiți în capelele orthodoxe ale taberelor, rugi Atotputenicului pentru Neamul robit și eliberarea lui.

Am avut prilejul să asist în Câmpul de la Hamilton, la primirea călduroasă făcută Maestrului Radu Budișteanu-ilustru avocat penalist al Baroului din România de altădată și incontestabilă valoare intelectuală europeană, pe care cei 19 ani de torturi morale și fizice in închisorile R.S.R.-iste nu l'au înfrânt și care la vârsta-i de peste 80 de ani a luat toiagul pribegiei predicând unirea simțirii romănesti-cea din afaratării, căci cea din lăuntrul ei zace înabușită după grele zăbrele.

In conferințele ținute mărturiile făcute de Domnia Sa au fost cutremurătoare-oglindă fidelă a torturilor fizice și morale aplicate de comuniști românilor încarcerați și populației-amorfizată ca rezistență-de frământările traiului zilnic ajuns spectrul foamei.

Sper că ecoul lor va sgudui conștiința atâtor români-expatriați de invazia sovietica-pe continentul american și vor decide pe cei care au reușit să-și înjghebeze o situație economică mai mult decât satisfacătoare, să-și deschidă larg inimile, brațele și pungile ajutând pe cei de acasă și lupta de eliberare a Țării întreprinsa de 40 de ani de exilul luptator.

Numai o conștiință românească păstrată vie de sutele de mii de expatriați vibrând în unison, poate produce miracolul schimbării situației creată inconștient la Yalta României și Europei de Est.

Câmpurile românești de la Vatra-USA și Hamilton, Valdavid-Canada, ne dau speranțe și sunt un exemplu de urmat pentru celelalte comunități compacte românești din alte centre americane.

Felicit din inimă pe autorii acestor înfăptuiri grăitoare de svâcnire românească și tuturor le urez să jucam Hora Unirei pe pământul desrobit al Țării, cât mai curând.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

Monumentul Eroilor dela Câmpul Românesc.

Capela Ortodoxă.

Aspect al Câmpului Românesc.

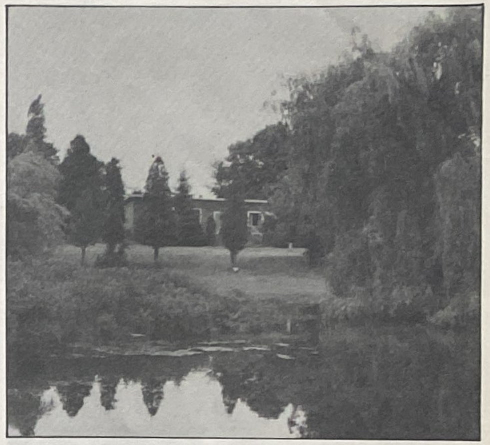

Comitetul Asociației cu Dl. Rodu Budisteanu în fata sălii de festivități a Câmpului Românesc.

Grupul de dansatori ai Parohiei Sfantul Gheorghe din Toronto Ont.

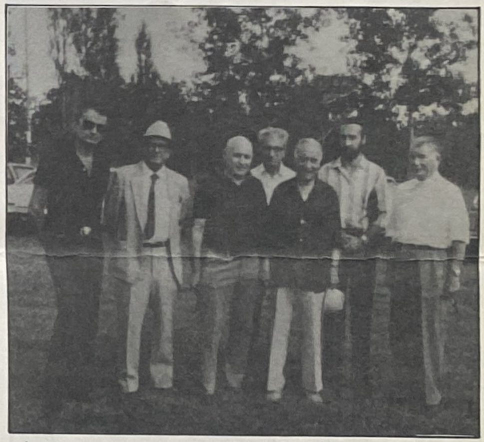

D.l Radu Budisteanu cu Românii din U.S.A. veniți să-l salute.

Primirea Domnului Radu Budisteanu.

Conferința Dlui Radu Budisteanu.

Radu Budisteanu vorbind la banchetul de inchidere a taberei.

Capela Ortodoxă Sfta Maria de la Câmpul Românesc din Valdavid-Montreal

Troița din Valdavid Montreal

IN CEASUL AL SASELEA

Cuvântul si doctrina Lui au fost dinamită aşezată la fundamentul societăţii corupte de atunci, sfărâmând in pulbere un sistem şi un regim bazat pe egoism, pe forță şi pe minciună.

Pe ruinele civilizației păgâne nu s'a putut insă construi lumea predicată de creştinism, deoarece oamenii, aşa dupa cum au răstignit pe Christos, i-au interpretat greşit învăţăturile. Răul s'a atenuat, s'a ascuns sub alte forme mai puţin strigătoare, dar a rămas.

Către sfârşitul secolului al 18-lea o revoluţie sângeroasă, dictată de raţiune, a incercat sa stârpească răul, aruncând in lume faimoasa formulă: Libertate, Egalitate, Fraternitate. Din această revoluţie s'au născut două forme sociale noi: ca sistem economic, liberalismul; ca sistem de guvernare, democrația parlamentară.

Din aceiaş noapte s'au ivit aceiaşi oameni cari, dând un conţinut fals formulei au impiedecat zorile dimineţei.

Prin libertate s'a inţeles libertatea de a acumula toate bogăţiile pământului, libertatea de a exploata mizeria semenului, libertatea de a se sinucide sau de a muri de foame.

Egalitatea, confruntată pe teren cu realitatea inegalităţilor naturale, s'a convertit dela inceput intr'o noţiune vagă, lipsită de conţinut.

Prin pervertirea sensului intim a insăşi principiilor de bază, –libertatea, egalitatea, fraternitatea– noului regim ieşit din această revoluţie i s'ar fi potrivit mai bine numele de "minciunocraţie" decât acela de democraţie sau liberalism.

Reluând firul ce se rătăcise –al Fiului Omului–, cuprinşi de dragoste şi de adevăratul simţământ de fraternitate pentru semenul lor, de mai bine de douăzeci de ani, legionarii au aruncat şi ei dinamita impotriva celor două ideologii cari işi dispută asuprirea omului, –impotriva tiraniei comuniste si impotriva minciunocraţiei, formulă sub care se ascunde un alt sistem de asuprire, cu procedeie mai blânde, mai rafinate, dar cari duc la acelaş rezultat, –la nefericirea vieţii pe pământ.

Sub semnul solidarităţii umane, sub semnul răsăritului soarelui, Corneliu Codreanu a fixat ca punet de plecare ridicarea omului si a anunţat inceputul unor zori noi pentru viaţa neamului românesc şi a omenirei.

In acelaş tiemp, spontan şi independent, au apărut in diferite puncte ale globului, - oameni, - mişcări, - ideologii, - cari mergeau spre aceiaşi ţintă, distrugerea comunismului si a minciunocraţiei.

Indiferent de tunurile, de tancurile, de avioanele, de bombele atomice si de forţele econimice cari stau in spatele celor două ideologii –si indiferent de succesele trecătoare de pe câmpurile de luptă, ele se vor prăbuşii pentru că aparţin intunerecului, –pentru că a sosit ceasul al şeaselea când se crapă de ziuă, când se inchide ciclul istoric al asupritorilor.

Omul, ridicând-se la nivelul asupritorului său ii intinde mâna si il aşează, alături de el, pentru ca prin iubire, cooperare si solidaritate umană, să contribuie la producţie si la ridicarea nivelului de viaţă, a semenilor săi. Acesta este sensul adevăratei democraţii.

Două drumuri rămân deschise asupritorilor. Drumul nou, spre adevăr, spre dreptate, spre inima si trupul chinuit al semenului său pe care l-a minţit şi exploatat, drumul care duce la solidaritatea umană şi drumul intoarcerei inapoi in noaptea istoriei, rămânând ca strigoii la pândă pentru a mai sări odată să stoarcă vlaga, viaţa, fericirea şi libertatea semenilor săi.

Alegând al doilea drum, ei vor rămâne ingropaţi in noaptea omenirei, - deoarece lumea visată de ei nu se va mai intoarce niciodată.

Vor dispare pentru totdeauna speculatorii, explotatorii si parazaţii cari trăiesc din producţia celor ce duc viaţă de mizerie.

Cu durere constatăm că mulţi din cei ce s'au auto ales şi se pretind conducători şi fruntaşi ai emigraţiei româneşti au apucat pe drumul al doilea. Trăind din belşug, trăind viaţă de paraziţi din fondurile din Elvetia sau din cine ştie ce alte fonduri si subvenţii, se fac profeţii vremurilor apuse. Invrăjbiţi intre ei, caută să invrăjbească şi pe compatrioţii lor. In sufletul lor nu se găseşte loc pentru dragoste sau pentru sentimentul de solidaritate faţa de zecile de mii de emigranţi români aflaţi in mizerie.

De aceia îi, vom lăsa să rămână strigoi in noapte, iar noi ne vom duce mai departe spre lumină, spre adevăr, spre Dumnezeu, spre adevărata viaţă a omenirei care abia acum incepe, spre o lume mai bună care va face mai frumoasă viaţa pe pământ, care va fi izvor de progres si de realizări nebănuite incă.

ECOURI RSR-ISTE CELE ZECE TREPTE INTRU OBTINEREA UNUI PASAPORT

de Vinicius FLOREA

In orice ţară din lume cetăţeanul are dreptul să capete, fără multe tergiversări, un paşaport; iar autorităţile administrative sunt obligate să i-l acorde. Aşa spune Constituţia şi nu există derogare decât în cazuri precise, bine determinate. Impiedecări, respingeri, nu există din moment ce individual îndeplineşte condiţiile legale. E dreptul lui de a pleca în străinătate când vrea şi ori unde vrea.

In România Socialistă de azi, cântată de poeţii regimului ca cea mai liberă şi liberală din lume, căpătarea unui paşaport ia chip de epopee. Nu de alta, dar dacă lucrurile pot fi complicate, dece să se accepte simplitatea, buna voinţă şi amabilitatea!... Si mai ales, dacă omul se poate plimba liniştit prin munţii ţării, dece să ia drumul spre Paris sau Veneţia!... Datoria regimului este să vegheze ca sănătatea spirituală a sudiţilor să rămână intactă, iar "banii ţării" (!) să nu fie cheltuiţi pe nimicuri în străinătate.

Si-atunci, din spirit de părintească grije, regimul a stabilit o scară a torturilor morale pe care o aplică cu scrupulozitate şi sadism, pentru a descuraja nefericitele aplecări anti-patriotice ale Românilor ce vor să facă şi ei o plimbare prin străinătate.

Le redăm, aceste măsuri, în tragica lor simplitate de sâcâieli fără rost, purtătoare de oboseală, cheltuieli, enervare, sânge rău, şi până la urmă –în cele mai multe cazuri– refuzul sardonic al marxistului de serviciu. Când ne gândim că lumea occidentală se plimbă peste mări şi ţări, fără nicium paşaport, în baza unei simple cărţi de identitate...

Iată deci cele ZECE TREPTE pe care trebue să le urce orice individ din România Socialistă, pentru a spera obţinerea unui biet paşaport valabil o lună sau două, pentru o călătorie problematică în lumea liberă:

1. Inainte de toate, cetăţeanul trebue să capete aprobarea Sefului de Serviciu din întreprinderea în care lucrează. Deja, o asemenea îndrăsneală (dorinţa de a face o călătorie în străinătate) îl face suspect. De unde un prim dosar, în care sunt marcate toate circumstanţele care l-au determinat să dorească o asemenea plimbare.

2. Cu ţidula aprobativă în buzunar, catăţeanul trebue să ceară aprobarea Preşedintelui Sindicatului respectiv. Alt dosar, alte întrebări similare, alte suspiciuni, alte aluzii neplăcute. Dar omul se explică, insistă şi capătă ştampila dorită.

3. Catăţeanul asudat şi cu inima tâcâindă se repede să explice bunele sale intenţii cu privire la plimbarea proiectată, Organizaţiei de bază de partid din instituţia respectivă. Fără aprobarea acesteia, degeaba îşi mai face planuri şi-şi gâdilă speranţele. Dosarul constituit aici este ceva mai gros. Se ia în consideraţie întreaga lui activitate politică în întreprindere. Se zgândăresc "prezenţele", "intervenţiile", "atitudinele" molâi sau tari faţă de Partid.

4. Când, în sfârşit, omul a trecut şi acest examen în sânul instituţiei sau întreprinderii din care face parte, vine rândul Organizaţiei de partid regionale, judeţene sau de Sector (la Bucureşti sunt 8 Sectoare) să-şi dee avizul.

E un fel de examen de capacitate politică. Aprobarea Organizaţiei regionale, judeţene sau de Sector se acordă după ce s'a purecat trecutul şi prezentul solicitatorului în raport cu tot ce-au verificat şi ceilalţi. Dosarul se îngroaşe, timpul trece, aprobarea se lasă ssteptată, cetăţeanul îşi muşcă mâinele şi capătă palpitaţii cronice.

5. Când după luni de zile de aşteptare, primeşte aceată aprobare a Organizaţiei politice, calvarul nu ia sfârşit. In realitate, de abea de-acum încolo începe groaza, desperarea, mânia stăpânită.

Trebue făcută o Cerere de Paşaport la Miliţie (25 lei un formular la CEC). Miliţia de-altfel, nu ţine socoteală de anchetele precedente. Va face ea una prin metode proprii, adică cu totul arbitrare. Sectorul Miliţiei nu-l anchetează direct pe solicitator. Nu interesează ce declară cetăţeanul în cauză. Responsabilul (zis Sectoristul) face un raport conform cu informaţiile ciugulite de pe la vecini, prieteni sau rude. Ce se caută? Un fapt, un cuvânt, o aluzie, care să atingă sau să privească Guvernul, Partidul, Miliţia sau Seful Statului.

Când datele culese sunt "grave" şi "repetate" cererea este respinsă şi cetăţeanul, devenit suspect, e luat în "cercetare activă", ceeace îi poate aduce o condamnare penală în loc de paşaport.

6. Când vorbele culese n'au gust de frondă sau insultă, Miliţia trimite formularele şi rezultatul anchetei în strada N. Iorga la Secţia Paşapoarte, spre aşa zisa "aprobare definitivă". Acolo, alte săptămâni de aşteptare, de reclamaţii pentru încetineala Serviciului, de răspunsuri în doi peri.

7. In 95 °/o din cazuri, "aprobarea definitivă" devine pur şi simplu "respingere", răspuns negativ, fără explicaţii, pentruca să nu se creadă că în România Socialistă cetăţeanul îşi poate face de cap. Dar i se acordă tacit dreptul de a încerca o nouă cerere de paşaport peste un an sau doi...

8. Există totuşi o mică şansă intermediară = poţi cere audienţă la unul din Sefii Serviciului de Paşapoarte, plătind o nouă taxă. Ii explici pe îndelete scopul plimbării, dragostea de regim ce te umple de mândrie, sinceritatea ataşamentului faţă de Partid, scoţi din buzunar Cartea de membru, şi la urmă întrebi: "Dece mi-aţi respins cererea?" Răspunsul: "Nu se poate explica. Secret de Stat. Aşa au hotărît organele superioare de resort. Securitatea a luat anumite dispoziţii ce ne depăşesc". Mai poţi răspunde ceva? Rar de tot eşti înţeles şi ţi se dă aprobarea aşteptată.

9. Dacă însă audienţa este negativă –ca ultim între ultimele recursuri– mai plăteşti o taxă şi ceri audienţă în Calea Rahovei, la Sediul Central al M.A.I. (Ministerul Afacerilor Interne).

Eşti primit de un militar grad superior, care te ascultă cu interes şi zâmbet sceptic. Dă din cap cu înţelepciune şi mină înţelegătoare, ca până la urmă să-ţi respingă şi el cererea din cauze misteriose pe care nimeni nu le va cunoaşte.

10. A zecea treaptă nu are nici dată, nici Sector de cercetare, nici speranţe... Dacă uniformizatul dela M.A.I. ţi-a respins cererea, totul este definitiv terminat. Nu mai există nicio altă cale de recurs. Decât poate... intervenţia vreunui Guvern Occidental direct la Seful Statului. Si încă...

După aceste lungi luni de sbatere şi deziluzii nu mai rămâne bietului cetăţean din prea fericită Republică Socialistă Română decât s'o ia de-a capo, cu toate formalităţile şi necazurile de rigoare, peste şase luni sau un an.

Si dacă are noroc, la a opta sau a zecea încercare de acest gen, va vedea şi el culoarea unui paşaport pe numele lui.

Vinicius FLOREA

CLARA BAILA-RODUNER

S'a stins din viaţă, după o lungă şi grea suferinţă, camarada noastră Clara Baila născută Roduner, romăncă de origine elveţiană din Basarabia, soţia Comandorului Eugen Von Baila, secretarul general pentru aviaţie în guvernul român de exil după 23 August 1944 din Viena.

Studiile superioare le-a făcut la universitatea din Iaşi aparţinând generaţiei de la 1922, colegă cu Corneliu Zelea Codreanu, Ilie Gârneaţă, Popescu Botoşani, participând activ la manifestaţiile naţionaliste anti-comuniste ale studenţimei din acele timpuri, căci refugiată cu familia la Odessa în anii 1917-1919, trăise ororile revoluţiei bolşevice, pe care tineretul român de după primul răsboi mondial, vroia s'o împiedice să se extindă şi în România.

Naţionalistă din convingere, a păstrat aceleaşi sentimente dârze şi după căsătorie, trăind cu imensă amărăciune drama legionară, bucurându-se de victoria din 1940 şi nepregetând la 23 August 1944 să ia calea pribegiei, afiliindu-se guvernului dela Viena.

Ne-am cunoscut în momente grele. Germania se prăbuşise la 8 Mai 1945. Eram la Badgasteim –Austria de o lună de zile aşteptând regruparea guvernului de exil evacuar de la Alt-Aussee în diverse localităţi din Tirolul austriac. Primii veniţi au fost Mihai Enescu, Maria Bucur şi Dl, Iasinschi cu Prof. Sângeorgiu. La scurt interval au mai sosit Generalul Chirnoagă, însoţit de Comandorul Baila, Clara si D-nele Iasinschi şi Sima. De atunci ne-a legat o strânsă prietenie, care nu s'a desminţit dealungul celor 40 ani trecuţi.

In minte păstrez vie imaginea Clarei care cu hotărâta-i energie, abnegaţie şi exemplu a înfruntat cu demnitate situaţia de D.P.–persoană deplasată-creată de stupidul final al celui de al doilea răsboi mondial care a transformat victimele agresorilor sovietici în delicvenţi politici, iar pe adevăraţii delicvenţi, în eroi eliberatori.

După internarea de către americani in lagarul, de la Salzburg-Glassenbach-Hallein, în a căror zonă căzusem prizonieri "ex enemi", a membrilor guvernului de la Viena aflaţi la Badgasteim Clara, care reuşise să lucreze ca ucenică într'o croitorie improvizată în Badgastein, a putut 2 ani de zile să asigure pachetul lunar cu schimburi şi alimente permis în ultimile luni de detenţiune pentru soţ şi pentru general, asigurandu-le astfel rezistenţa fizică "bunului tratament" aplicat.

Vai de cei invinşi!

Trecut coşmarul detenţiunii C.I.C.–iste şi după eliberarea dictată la Nüremberg, ne-am mutat cu toţii la Schruns în Voralberg, de unde eu am plecat spre Spania, iar ei spre Paris, unde s'au stabilit în banlieue la Gagny II, Generalul Chirnoagă şi cu mine făcând legătura continua dintre cele două grupe.

Ei preluaseră îngrijirea Generalului, muncind din greu, ea tricotând, iar el ca funcţionar în departamentul-expediţie-al unei fabrici de cămăşi din Paris.

Incontestabil au fost în tot acel lung interval al exilului-suportul moral şi material al Generalului, traducându-i documentele germane cu privire la răsboiul contra URSS-ului, îngrijindu-e şi îmboldindu-l să lase posterităţii-lucrare unică până astăzi –ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE– în care "sine ira et studio" explică atât cauzele lui, cât şi greşelile care au contribuit la tragica înfrângere.

Când în pragul bătrâneţii autorităţile germane şi elveţiene leau acordat posibilitatea unei vieţi tihnite, s'au retras la Vaihingen-Stuttgart, unde, credincioşi prieteni, l'au făcut părţaş păreut în continuare şi pe general.

Admirabil gest de frăţietate românească şi creştină.
Dumnezeu s'o odihnească în pace!

CLARA BAILA: Prezent!

REDACTIONALE

- Felicitările de Sfintele Sărbători ale Crăciunului şi Anul Nou le primiţi cu mare întârziere. Sunt sincere şi din toată inima. Nu luaţi în nume de rău neajungerea la timp. E consecinţa vremurilor vitrege pe care le trăim şi a excesului de "progres" al lumei de astăzi.
- Repet apelul făcut în numărul trecut, rugând stăruitor cititorii în restanţă cu plata abonamentului şi pe abonaţi, primii să-l plătească de urgenţă şi ultimii să-l reinoiască.
- Mulţumesc colaboratorilor care au trimis materialul cerut. Rog pe cei în întârziere să se grăbească, altfel nu va putea apare în numărul ce pregătim.
- O veste dureroasă.

In ajunul Crăciunului ne-a părăsit pentru totdeauna George (Georgel) Demetrescu. Mare personalitate românească-atât în Tară cât şi în exil, lăsând în Comunitatea Românilor refugiaţi în Spania, al cărei Preşedinte era de peste 30 de ani, multă jale şi un gol imens in sufletele celor care l-au cunoscut, l-au iubit sau l-au stimat.

Super-omenia românească, dăruirea creştină pe altarul dragostei frăţeşti de care era capabil ca nimeni altul, îl transformaesră într'un mit al cumsecădeniei umane.

Ne lega o prietenie nedesminţită de peste 60 de ani, începută pe băncile Liceului Matei Basarab din Bucureşti prin anii 1923 şi terminată în exil în Spania în noaptea de 21 Decembrie 1984, când i-am închis ochii în sala de urgenţă a Crucii Roşii Spaniole, unde încercările supraomeneşti de al întoarce din drumul eternităţii, rămăseseră infructuoase.

S-a stins ca pâlpâitul unei candele; înconjurat de prieteni la o cină omagială oferită de un compatriot-astăzi canadian– în trecere prin Madrid şi petrecută într'o atmosferă de bună dispoziţie cum numai geniul lui humoristic putea crea.

Numărul viitor al Revistei Carpaţii va fi închinat în parte memoriei lui.

In consecinţă îmi îngădui a ruga prietenii, cunoscuţii şi camarazii lui, să ne trimită în scris, tot ceace memoria lor a putut înregistra din activitatea lui, din viaţa, lui, din lupta lui românească. E un omagieu meritat din plin, adus abnegaţiei şi devotamentului pus de el în lupta de descătuşare a Neamului. Termen: 1 Martie 1985.

Traian POPESCU

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4:
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondenta:

partado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ...	30 $ USA
De susţinere ...	60 $ USA
Expedierea Avion plus	10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut.

AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budisteanu	10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE de Ion Creangă	5 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă	5 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume	15 $ USA
ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I. II	10 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărasu	Epuizat
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăraşu	10 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II	12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru	10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	10 $ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N. S. Govora	10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru	3 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat pânză	8 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc	5 $ USA
MOTA SI MARIN, DOUAZECI SI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	5 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I si II	20 $ USA
OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vuia	5 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu	10 $ USA
VACANTELE DESTINULUI, de Tiberiu Vuia	5 $ USA
RASCOALA de Liviu Rebreanu, 2 vol.	12 $ USA

Sub tipar:

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxième volume.

ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga, editia IIa revizuită şi complectata 2. Vol.